BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! Butun ülkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı / Hejmar 55 ■ 15 Kasım / 1989 ■ 2000 TL

Çanlar komünizm için değil revizyonizm için çalıyor!

İflas eden komünizm değil; komünizm adına uygulanan revizyonist, sosyal-faşizm!

● Mao Zedung ve O'nun onderliğindeki ÇKP 1953'de Stalın'ı nasıl savunuyordu? EN BÜYÜK DOSTLUK!

● Emekçı kadınlar katılmadan devrim olmaz! Devrım olmadan emekçı kadınlar kurtulmaz! "YENİLGİ OKULU"

● Yalnızca Özal'ı değil, Faşist duzeni yıkmalı!

● Polıste çözülme ıhanettir-III

Dünya proletaryasının en büyük öğretmenlerinden J. Stalin

İçindekiler

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin Cumhurbaşkanlığı seçimi ile ilgili açıklaması

YALNIZCA ÖZAL'I DEĞİL, FAŞİST DÜZENİ YIKMALI ! 2

Canlar Komünizm İçin Değil, Revizyonizm İçin Çalıyor!

İflas Eden Komünizm Değil, Komünizm Adına Uygulanan Revizyonizm ve Sosyal Faşizm! 5

Mao Zedung ve O'nun Önderliğindeki ÇKP, 1953'de Stalin'i Nasıl Savunuyordu ?

EN BÜYÜK DOSTLUK ! 9

Poliste Çözülme İhanettir: III 13

Emekçi Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Emekçi Kadınlar Kurtulmaz

YENİLGİ OKULU 24

B. Brecht'ten Şiirler 40

İbretlik Haberler 42

Komara Tirkiyê Ya Faşist Hepisxaneki Gelan ê...

Geleki ku Gelên Din Bindest Dike Nikare Azad Be ! 46

BOLŞEVIK PARTI İNŞASI IÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Karkerên her ... yekbin! Karkeren hemu welatan u gelên bindest yekbin!

Aşağıda, TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin Cumhurbaşkanlığı Seçimi ile ilgili bir açıklamasını yayınlıyoruz

YALNIZCA ÖZAL'I DEĞİL, FAŞİST DÜZENİ YIKMALI !

Emperyalizmin uşağı faşist hakim sınıfların, 1987'den bu yana gündemde tuttuğu ve 26 Mart 1989 yerel seçimleri ertesi, sürekli olarak hakim sınıfların siyaset gündeminin baş köşesini işgal eden cumhurbaşkanlığı seçimleri nihayet yapıldı.

12 Eylül askeri faşizminin sivil başbakanı Turgut Özal, 31 Ekim 1989 tarihinde, seçime katılan ANAP'lıların 263'ünün oyları ile, Türkiye Cumhuriyeti'nin 8. cumhurbaşkanı seçildi.

Faşist Özal'ın cumhurbaşkanlığına seçilmesi, gerek mecliste temsilcileri bulunan DYP, SHP gibi; gerekse mecliste temsilcileri olmayan DSP, MÇP, RP vb. gibi hakim sınıfların çeşitli partileri tarafından engellenmeye çalışıldı ve büyük protestolarla karşılandı. DYP ve SHP milletvekilleri, cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmadılar. Onun seçilmesi halinde, "onursuzca indirileceği" (SHP genel sekreteri Baykal), "gayri meşru", "işgalci" olacağı (DYP başkanı Demirel) vb. tehditleri savurdular. Bütün gürültü ve tehditlere rağmen, Özal'ın kendine göbekten bağlı grubu, kendisini cumhurbaşkanı seçti.

Turgut Özal'ın cumhurbaşkanlığına itirazı olan hakim sınıf partilerinin itirazının özü, onun yerel seçimlerde % 21,80 oranında oy alan bir parti tarafından cumhurbaşkanı seçildiği için, "tüm milleti temsil etmediği", "azınlığın cumhurbaşkanı olacağı" noktasında düğümleniyor.

Özal'ın "tüm milleti" temsil etmediği doğrudur. Özal'ın Çankaya'ya kendine göbekten bağlı milletvekillerinin oyları ile çıktığı, işgalci olduğu, vb. vb. ... doğrudur. Özal'ın şimdiye kadar başbakan olarak yaptıklarının, cumhurbaşkanı olarak yapacaklarının teminatı olduğu; esasta ANAP'ta birleşmiş bir menfaat şebekesinin cumhurbaşkanı olacağı doğrudur.

Bütün bunlar doğru olduğu kadar; işçi sınıfı, köylülük, tüm emekçi yığınlar; ezilen Kürt ulusu ve tüm ezilen milliyetler; çifte baskı altında olan kadınlar açısından; Özal'ın mı, Demirel'in mi, İnönü'nün mü, Ecevit'in mi, ya da bir başka hakim sınıf siyasetçisinin mi cumhurbaşkanı olmasının özde bir şey değiştirmeyeceği de doğrudur. Ve tüm cumhurbaşkanlığı seçimi kargaşası içinde, hakim sınıfların siyasi sözcülerinin gizlemeye çalıştıkları özsel gerçek de budur.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri konusundaki dalaşma, hiç bir şekilde hakim sınıf sözcülerinin karşılıklı olarak göstermeye çalıştığı gibi, demokrasi yanlıları ile, demokrasi karşıtlarının arasındaki bir ilkesel çatışma değil; ***sömürüden daha fazla pay kapmak için suyun başını tutma konusunda, hakim sınıfların temsilcilerinin arasındaki bir it dalaşıdır.***

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki düzen, emperyalist sömürü düzeni olarak kaldığı; bu devletin fonksiyonu emperyalizmin ve onların uşaklarının işçiler, köylüler, tüm ezilenler üzerindeki hakimiyet aracı olmak olduğu sürece; hangi seçim sistemi ile, kim cumhurbaşkanı seçilirse seçilsin veya kim darbe ile cumhurbaşkanı olursa olsun; ***cumhurbaşkanı, bu devletin başkanı olarak halk yığınlarının değil, hakim sınıfların cumhurbaşkanı;*** halk yığınlarının çıkarlarının bekçisi-koruyucusu değil, ***emperyalizmin ve uşaklarının çıkarlarının bekçisi-koruyucusu olacaktır.***

Biz Bolşevikler, bu yüzden yalnızca Özal'ın cumhurbaşkanlığına değil; faşist devletin kim olursa olsun tüm cumhurbaşkanlarına karşıyız! Onların tüm hükümetlerine karşıyız! Biz bu faşist devlete karşıyız!

TÜRKİYE - KUZEY KÜRDİSTAN'DA İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN, EMEKÇİLERİN ÖNÜNDE ÇÖZÜM BEKLEYEN SORUNLAR:

– Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sömürü sistemine son verilmesi; proletarya diktatörlüğünün kurulması, sosyalizmin inşasının yolunun açılması için;

– Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın emperyalist sömürü ve boyunduruktan kurtarılması,

– Feodal kalıntıların Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumundan tüm kökleri ile sökülüp atılması,

– Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanacağı şartların yaratılması,

– Kadınlar üzerindeki özel baskıların kaldırılması,

– Devletin ve toplumun demokratikleştirilmesidir...

Bütün bunlar ***DEVRİM***le ve yalnızca ***DEVRİM***le çözülecek sorunlardır.

Bütün bu sorunların çözümünün ön şartı, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist iktidarının işçi sınıfı önderliğinde silahlı halk devrimi ile yerle bir edilmesi, yerine İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü'nün kurulmasıdır.

Hakim sınıflar, aylardır sanki Türkiye'nin en önemli sorunu, cumhurbaşkanlığı seçimi imiş gibi gürültü yaptılar. Bundan böyle de –en azından daha bir süre daha– sizlere demokrasi için Özal'ın devrilmesi gerektiği ve o devrilirse, demokrasi geleceği masalını anlatacaklar.

Özal'ın faşistler içinde bir faşist olduğu gerçeğini unutturup, sizleri kendi iktidar dalaşlarının yedek gücü yapmaya çalışacaklar.

Sömürüden pay kapmak için aralarındaki it dalaşını, hak, adalet, fazilet, demokrasi mücadelesi olarak göstermeye çalışacaklar. Tercihinizi, hakim sınıfların bir bölümünün siyasi temsilcileri karşısında, bir başka bölümü için yapmanızı isteyecekler. Ve kendilerine bu konuda "sol" adına, sosyalizm adına bir sürü yardımcılar da bulacaklar, şimdiye kadar buldukları gibi...

Daha şimdiden sahte "Sosyalist Parti" ve legalleşmek için yanıp tutuşan karşı-devrimci TB"K"P ve bir dizi oportünist, onların kampanyasının parçası halindedir...

Biz hakim sınıfların bir bölümünün Özal faşistine karşı kampanyası yerine bir başka şeyi öneriyoruz:

Bu kampanyayı bir bütün olarak faşist devlete karşı kampanyaya dönüştürelim...

Bu kampanyayı ***DEVRİM*** için propaganda, ajitasyon, örgütlenmede kullanalım!

Hakim sınıfların yüzüne yüksek sesle haykıralım:

Sizin sahte demokrasi mücadelelerinize hayır! Hepinize, topunuza hayır !

KURTULUŞ, DEVRİMLE; HEPİNİZİ YIKMAYLA OLACAKTIR !

Biz tercihimizi yaptık: Devrimi seçtik !

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler...

Devrime, kurtuluşa giden yol, hakim sınıfların bir kanadını diğerlerine tercihten değil; devrimci çalışmadan geçer. Faşizmin türleri, tonları arasındaki tercihi reddedin! Devrim bayrağını yükseklere kaldırın!

İşçi sınıfı önderliğinde bir devrim için, bu devrimde yol gösterecek bir öncü örgüte, gerçek bir Komünist Partisine ihtiyaç vardır.

TKP/ML(BOLŞEVİK), böyle bir partiyi Türkiye-Kuzey Kürdistan'da inşayı önüne görev olarak koymuştur. Bu göreve omuz vermeniz, devrim mücadelesinde en temel görevlerinizdendir. ***TKP/ML(BOLŞEVİK)***'in gücü, işçilerin, köylülerin, tüm ezilenlerin gücüdür.

Sınıf bilinçli işçiler, yoldaşlar...

İşçi sınıfı önderliğinde devrimin yol göstericisi olan Bolşevik tipte bir partinin inşası; Marksist-Leninistlerin, sınıf bilinçli işçilerin önünde bugünkü temel görevdir.

Hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaş için yığınları yoğun olarak siyaset içine çekeceği bir döneme daha giriyoruz. Cumhurbaşkanlığı seçiminin olduğu biçimde sonuçlanması; hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşında sükunet getirmeyecek, onların siyasi buhranı derinleşecektir. Bu dönemde komünizmin en geniş şekilde propagandası ve örgütlenme için fırsatlar artacaktır. Bu fırsatları sonuna kadar kullanmak, Bolşevik Parti'yi inşa yolunda ilerleyen ***TKP/ML(BOLŞEVİK)*** içinde ve çevresinde örgütlenmek, onun görüşlerini yaymak görevinizdir.

Bu göreve dört elle sarılın. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, her türlü gericiliğe karşı: devrim bayrağını; revizyonizme, oportünizmin her türüne karşı: Marksizm-Leninizm'in kızıl bayrağını yükseklere kaldırın.

Zafer, Bolşevizmin olacaktır !

1 Kasım 1989

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

ÇANLAR KOMÜNİZM İÇİN DEĞİL; REVİZYONİZM İÇİN ÇALIYOR !

İflas Eden Komünizm Değil; Komünizm Adına Uygulanan Revizyonizm ve Sosyal Faşizm !

Revizyonist Doğu Bloğu'ndaki gelişmeler son aylar içinde artık bir "Doğu ***Bloğu***"ndan söz etmeyi giderek güçleştiren bir ivme kazandı.

Başta "Doğu Bloğu"nun başını çeken Rus sosyal-emperyalizmi olmak üzere, Doğu Bloğu'nun tüm ülkeleri; modern revizyonist, sosyal-faşist iktidarlarını kökünden sarsan hareketlerle kaynıyor. "Bloğun" şimdilik Romanya ve Bulgaristan dışındaki tüm ülkelerinde yükselen ve şimdiye dek görülmeyen boyutlara varan ***kitle hareketleri***, açık seçik şimdiye dek bu Bloğun bütün ülkelerinde tabu olan Komünist Partisi'nin –gerçekte modern revizyonist, sosyal-faşist partilerin– siyasi iktidar tekelini sorguluyor.

Bu ülkelerdeki son bir kaç aydaki gelişmelere kısaca bir göz atalım:

Sovyetler Birliği:

"Bloğun" bu başı çeken ülkesi, özellikle milli temelde bugünkü birlikten ayrılmaya; ayrılan devletlerde –özellikle Batı'dakilerde– çok partili demokrasiye, yani "Batı tipi demokrasi"ye resmen geçmeye; birbirlerinin milli haklarına tecavüz etmeye yönelik kitle hareketleri ile; bu arada özellikle maden işçilerinin daha iyi çalışma ve yaşama şartları, yönetimde söz sahibi olma vb. talepleri ile yürüttüğü grevlerle sarsılıyor.

Estonya, Letonya, Litvanya'da kitleler, "bağımsız cumhuriyet!", ya da daha anlaşılır bir şekilde söylersek; bugünkü Sovyetler Birliği'nden ***ayrılma talebini*** açıkça seslendirmiş durumda. Ve bu talep bu ülkelerde merkez güdümlü parlamentolara da güçlü bir şekilde yansıyor.

Karabağ sorununda, Azeriler ile Ermeniler karşı karşıya gelmiş durumda. Azerbeycan, Karabağ'a karşı ve genelde de Ermenistan'a karşı tam bir ekonomik abluka uygulamaya çalışıyor. Ve bu "sosyalist" bir ülkede, sosyalistlerin (!) birbirine karşı kullandığı bir mücadele yöntemi oluyor. Boyalı faşist-gerici Türk basınında hergün daha sık boy göstermeye başlayan kimi "Komünist" (!) Partisi üyesi Azeri politikacıları, resmen Lenin döneminde başlamış olan "Bolşevik işgali"nden sözedebiliyorlar.

Nazilerle işbirliği nedeni ile Özbekistan'a sürülmüş olan Mesket Türkleri, Özbeklilerin saldırısına uğruyor; eski yurtlarına göç isteğini seslendiriyor. Özerklik talep eden Abazalar da, bağımsızlık isteyen Gürcüler gibi, karşılarında merkezden gönderilmiş ve içte işlevi, bugün sosyal-emperyalist Rus imparatorluğunun parçalanmasını gerektiğinde silah zoru ile engellemek olan "Kızıl Ordu"yu buluyor.

Din unsuru; aynı milliyet unsuru gibi, kitlelerin harekete geçmesinde onları birleştirmede önemli rol oynuyor. Kilise ve camiler, örgütlenmenin merkezleri durumuna giriyor giderek...

Merkezi devlet iktidarı, bütün bu gelişmeler karşısında bir yan dan askeri gücünü kullanarak; bir yandan da, hızlandırılmış reformlarla kitlelerin taleplerine kendini uydurabildiği ölçüde uydurarak, iktidarını ayakta tutmaya çalışıyor. Ama Gorbaçov revizyonistleri bu bağlamda, sürekli daha "ileri" taleplerle karşılaşıyor. Ve cini çağıran, ama geri gönderecek formülü unutan büyücü çıraklarına benziyor.

Macaristan:

"Yeniden yapılanma"nın (Perestroyka) varacağı en son noktada, nerede konaklayacağını göstermek açısından, Macaristan tam bir laboratuar görünümünde. "Doğu Bloğu"nun bu "Batıya en yakın" ülkesinde, İkinci Dünya Savaşı ertesinden bu yana iktidarı elinde bulunduran Komünist Partisi, ilk defa "ülkeyi doğru yönetmediğini, "zaten ko-

münizmin iflas etmiş olduğunu", vb. ilan ederek; toplanan Olağan Kongresi'nde kendi kendini –delegelerin % 80 kadarının oyları ile– tasfiye ediyor. Aynı % 80 çoğunluk daha sonra yeni bir parti kurma; bu partinin Batı tipi bir "Sosyal-Demokrat Parti" olması kararını alıyor. Daha önce parlamentoda alınan, her tür siyasi partiye izin verme kararı; yeni alınan, "Macaristan Halk Cumhuriyeti" adının, "Macaristan Cumhuriyeti" olarak değiştirilmesi ve 1956' daki karşı-devrimci ayaklanma tarihinin resmi bayram ilan edilmesi kararları ile, siyasi alanda resim tamamlanıyor.

Macaristan, revizyonist kamp içinde şu anda Batı tipi burjuva demokrasisi alanında, en "ileri" gitmiş durumdadır. Ekonomi açısından da, Sovyetler Birliği'nde bu yıl yeni alınan "üretim araçları üzerinde de özel-mülkiyet hakkının tanınması" kararı, Macaristan'da geniş çapta "başarı ile! (!!!) –tabii kapitalistler, yatırım yapan Batılı emperyalist güçlerin açısından başarı ile– uygulanmaktadır. Macaristan;revizyonizmin iktidarının, kapitalizmin iktidarı demek olduğunu en açık ve en ileri boyutlarda yaşayan ve gösteren ülke durumundadır. Macaristan bu yapısı ile, revizyonist kamp ülkelerinin geleceğine aynadır. Macaristan'ın hızına henüz yetişememiş revizyonist ülkelerdeki iktidar sahipleri, Macaristan'daki "yoldaşları"nın bunca hızlı gitmesine içerlemekte, onları "revizyonistlikle" suçlayan eleştiriler getirmektedir. Bunların eleştirileri, "tencere ile tava"nın birbirlerine "dibin kara", "seninki daha kara" suçlamasını getirmesine benzemektedir.

"Macaristan; revizyonizmin iktidarının, kapitalizmin iktidarı demek olduğunu en açık ve en ileri boyutlarda yaşayan ve gösteren ülke durumundadır."

Doğu Bloğu'nun gerçekte artık bir çok halde, herşeyden önce de "ulusal çıkarlar" söz konusu olduğunda, bir ***Blok*** olarak hareket etmediğine de en iyi örneği, Macaristan son aylar içinde verdi. Doğu Almanya'dan Macaristan'a gelen onbinlerle Doğu Alman vatandaşının Avusturya'ya geçmesine –Avusturya üzerinden Batı Almanya'ya geçmesine; Macaristan, Doğu Almanya ile arasında olan devletlerarası anlaşmalara ***rağmen*** izin verdi. Açıktır ki, bu "insani" davranışının karşılığını Batı Alman emperyalizmi, Batı Alman Markı olarak ödedi Macaristan'a... Sağlam "Mark" sözkonusu olduğunda, tabii ki "insan hakları, devletler arası ikili anlaşmalardan üstün"dür ! (Macaristan Dışişleri Bakanlığı'nın açıklamasından.)

Polonya:

Polonya bir yandan hızla Batılı emperyalistlerin ekonomik etki alanına girerken; bir yandan da siyasi gelişmeler açısından, özellikle şimdi "Komünist Partisi" dışında siyasi örgütlenmelerin ve kitle hareketlerinin yeni ortaya çıktığı ülkelerde, gelişmenin ne yönde olacağını gösteriyor.

Bu ülkede, bundan bir yıl önceye kadar "illegal" olan ama kitlelere dayandığı için, gerçekte "Komünist Parti"den güçlü olan Katolik kilise destekli burjuva "solidarnoc" ("Dayanışma") muhalefeti, iflasın eşiğine gelmiş revizyonist yöneticiler tarafından legalleştirilmek zorunda kalındı. Ve bunun ertesinde yapılan ilk seçimlerde bu muhalefet oyların % 92'sini aldı. Her ne kadar seçim sistemi sonucu, "Dayanışma" iktidarı alamaz durumda olmasına rağmen, özgür seçimlerde kimin iktidar olacağı açıkça ortaya çıkmıştı. Bu durumda şimdiye dek "Komünist Partisi"nin yanında seçimlere göstermelik olarak katılan "Köylü Partisi", parlamentoda "Dayanışma parlamenterleri ile hareket etmeye başladı. Bunun sonucu; bir "sosyalist" ülkede, antikomünist olduğunu açıkça ilan eden birinin başbakan olması oldu.

Polonya'daki gelişmeler, revizyonist ülkelerde açık burjuva muhalefetin legal imkanlara kavuşması ve nispeten eşit şartlarda seçimlere girebilmesi halinde, siyasi iktidara ortak olabileceğini, ve evet giderek iktidarı üzerlenme imkanının olduğunu açıkça gösteriyor.

Bu iktidar el değiştirmesinde kanlı bir çatışmanın olup olmaması, sonuçta iktidardaki revizyonist, sosyal-faşist partinin kendi güçlerini ve güç dengesini nasıl değerlendirdiğine ve muhalefetin de ne kadar hızla, ne kadar "ileri" gittiğine bağlı.

İktidar, bu şekilde bir sınıftan, bir diğer sınıfın eline geçmiyor, ***burjuva iktidarı*** biçim değiştiriyor. Zaten kapitalist olan ekonomiye uygun bir üst yapıya doğru evrimin nispeten barışçıl olması şaşırtıcı değil. Bu ama hiç bir şekilde, karşı-devrimin kendi içindeki çatışmalarda şiddet sözkonusu olmaz anlamına gelmiyor. Çin buna açık örnek. Sovyetler Birliği'nde milli taleplerle eylemlere karşı, ordu gücünün gitmesi buna açık örnek. Dayanışmanın geçen yıla kadar taki bat altında tutulması açık örnek. Çekoslovakya'daki ve kısa süre önceye dek Doğu Almanya'daki gelişmeler açık örnekler.

Doğu Almanya – Alman Demokratik Cumhuriyeti:

Batı Alman emperyalizminin sürekli "yeniden birleşme" tehdidinin hedefi olmuş olan bu ülkede; bu yaz ve sonbahar aylarında Batı Almanya'ya kaçan onbinlerce Doğu Alman vatandaşı, hangi Almanya'yı tercih ettiklerini Batı Alman emperyalist basınyayın araçlarının düzenlediği muazzam bir kampanya ile de açıkça gösterdiler. Ama yalnızca kaçanlar değil, kalanlar da, onların çok önemli bir bölümü de önce bir kaç yüz ile başlayan; hakim sosyal-faşist yönetim tarafından büyük bir şiddetle bas-

tırılmaya çalışılan, giderek o binleri, onbinleri, yüzbinleri bulan gösterilerle, bugünkü Doğu Alman devletinin istedikleri dev let olmadığını haykırdılar.

Bir kaç ay içinde, Doğu Alman ya'nın kuruluşundan bu yana yaşanmamış boyutlarda gösteriler yaşandı, yaşanılıyor.

Başlangıçta salt şiddet ile bu hareketi bastırmaya çalışan revizyonist, sosyal-faşist iktidar sahipleri; bunun tehlikeli bir oyun olduğunu görerek, "perestroyka" ve "glasnost"un Doğu Almancası bir yola girmek zorunda kaldılar. Şimdiye kadarki Parti Devlet Başkanı Honecker görevinden alındı. Yerine onun yetiştirmelerinden Egon Krenz getirildi. Ama Egon Krenz'in geçmişini bilen yığınları, bu manevra tatmin etmedi. Şimdi Egon Krenz yönetimi, geçmişte hatalar yapılmış olduğunu, kendilerinin reformlardan yana olduğunu, vb. söyleyerek, kitlelerden kendilerine zaman ve fırsat talep ediyorlar. Alman Demokratik Cumhuriyeti için "sosyalist" olma iddiasının en azından lafta sürdürülmesi; diğer revizyonist ülkelerin tersine, devlet olarak varlık/yokluk sorunudur. İkisi de açık-seçik aynı sisteme sahip iki ayrı Alman devletinin mantıki temeli yoktur. Bunun bilincinde olan ve serbest seçim lerde bugünkü SED ("Sosyalist Birlik Partisi") rejiminin ayakta kalamayacağını bilen "yeniden birleştirmeci" Batı Alman emper yalist burjuvazisi, şimdi demokrasi havarisi pozlarında, Doğu Almanya'daki muhalefetin "partilerin serbest bırakılması" ve "özgür seçimler" şiarlarını bütün gücü ile destekliyor. Kendi ülkelerinde çalışan, yaşayan 4,5 milyon insana –yabancılara– seç me, seçilme hakkını vermeyenlerin, başka ülkelerde serbest seçimlerden yana tavır takınmasındaki sahtekarlığı, bir çok Doğu Alman vatandaşı ne yazık ki görecek durumda değil. Çünkü onların haklı olarak kurtulmak istedikleri rejim, sosyal-faşist bir rejim.

Bu tip bir rejim karşısında, Batı tipi demokrasi, bir çoğuna ideal demokrasi olarak görünüyor. Sosyal-faşizmin sosyalizm, "sosyalist demokrasi" ***adına*** uygulanması, gerçek sosyalizm ile sahtesi arasında ayrım yapma durumunda olmayan geniş kitleler açısından, Batı tipi demokrasinin "ideal" görünmesi sonucuna yol açıyor.

"Bu ülkede de gidiş, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana süren ve yozlaşarak bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğüne dönüşen tek parti diktatörlüğünün yıkılması; Batı tipi demokrasinin bir türünün yerleşmesi yönündedir..."

Alman Demokratik Cumhuriyeti, henüz büyük bir altüst oluş halinde ve gelişmelerin kısa evrede ne yönde olacağı henüz tam olarak belli değil. Şimdiki yönetimin "diyalog" saldırısı ve reform girişimleri ile bir süre göz boyayarak iktidarda kalması mümkün olduğu gibi, kitle gösterilerinin bir dahaki kongre sırası ve hatta Almanya Birlik Partisi'nin parçalanmasına, özgür seçimlere ve sonucunda yeni bir yönetime yol açması da mümkün. Ama uzun evrede gelişmenin yönü belli olmuştur: Bu ülkede de gidiş, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana süren ve yozlaşarak bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğüne dönüşen tek parti diktatörlüğünün yıkılması; Batı tipi demokrasinin bir türünün yerleşmesi yönündedir...

(Yazının kaleme alınışından, baskıya girmesine kadar geçen kısa süreç içinde; çok hızlı denilebilecek gelişmeler izlendi. Krenz yönetiminin, Doğu Alman vatandaşlarına "seyahat özgürlüğü" tanıması –ya da tanımak zorunda kalışı– sonucu, milyonlarca insan Batı Almanya'yı "ziyaret" etti. Bu durum, Doğu Almanya yönetiminin –ya zımızın içinde vurgulanan– çıkmazını doğrulayan örneklerden sadece biridir. Bu durum karşısında, Batı Alman emperyalizminin bütün temsilcileri, bu iki "Alman" ülkesinin birleşmesi tehditlerini, en yoğun şekilde politika gündemlerine koydular. Batı Alman emperyalist devleti, "büyük Almanya!" şiarının bugünkü en tutarlı sürdürücüsü ve savunucusu olduğunu açıkça sergilemektedir.)

Çekoslovakya:

Doğu Bloğu ülkelerinden Çekoslovakya'da bundan 21 yıl önce yaşananlar; yani Batı tipi demok rasiye özlem duyan kitle hareketleri, bugün Doğu Bloğu'nun diğer ülkelerinde yaşanır ve önemli başarılar elde ederken; Çekoslovakya'nın sosyal-faşist yönetimi Batı tipi burjuva muhalefete "blok" içinde en sert tepkiyi gösteren yönetim durumunda. Ama bu kez hareketin bastırılmasında Sovyet tankları rol oynayacak durumda değil. Çünkü şimdiki "bahar"ın başı, Prag'ta değil, bizzat Moskova'da! Bu durumda bu sertlik en iyi halde, Çin'deki gibi, kısa süre –ve evet Çin'den çok daha kısa, çünkü Çekoslovakya'da Batılı emperyalistlerin etki imkanları çok daha fazladır!– nefes kazandırır iktidar sahiplerine.

Romanya:

Romanya, Batı tipi burjuva muhalefeti, en ağır sosyal-faşist yöntemlerle bastırma durumundadır. Ama bu ülke için de, iktidar sahipleri için çanlar çalmaya başlamıştır. Çavuşesku son rası için, rejimin yaşama şansı sıfıra yakındır.

Bulgaristan:

Bulgaristan'da ise Şivkof yönetimi, yaptığı manevra ile "prestroyka" trenine binmeye çalışmaktadır. Şivkof son yaptığı konuşmada, Ekim sonunda, "sosyalist tipte bir burjuva demokrasisi"nin gerekli olduğunu söylüyor!!! Sosyalist tipte burjuva demokrasisi, herhalde solungaç-

ları üzerinden nefes alan bir file benzese gerektir!

Yugoslavya:

"Blok dışı" olan, ama güya "kendine özgü sosyalist yoldan" giden Yugoslavya'nın durumu, esasında, şimdi her biri "kendi sosyalizmi"ni savunma durumunda olan revizyonist, sosyal-faşist devletlerin geleceğine ışık tutuyor. Bu devletlerin geleceğinde; şimdilik milli parçalanma, Batı tipi demokrasi, en ağır sömürü, önemli bölümü için Batılı emperyalist güçlere bağımlılık ve bir bölümü için de devlet olarak varlığının sonu görünmektedir.

...

Açıktır ki, bu gelişmeler, Batılı emperyalistler açısından büyük bir pazarın çok daha özgür biçimde kendilerine açılması anlamına, dengelerin bozulması anlamına da gelmekte; bu haliyle yeniden paylaşımı da gündeme getirmektedir. Bu yeniden paylaşımda, dalaşmanın ne boyutlara varacağını şimdiden kestirmek güçtür. Ama gelişmeleri, barışın sağlanması vb. olarak her yorum; -en iyi halde- kendini kandıran bir yorumdur. Şimdilik gelişmelerden en karlı çıkan gücün, Batı Alman emperyalizmi olduğu görülmektedir...

Bütün bu gelişmeler bağlamında, biz Komünistler için en önemli olan şey; bu gelişmelerin gerek Batılı emperyalistlerin kalemşörleri, ideologları, propagandacıları tarafından; gerekse onların Doğu'daki uzantıları tarafından "sosyalizmin, komünizmin iflası" olarak tanıtılmasıdır.

Onlar, Doğu Bloğu ülkelerinde uygulananın sosyalizm-komünizm değil; küçük bir revizyonist-bürokratlar kesiminin, bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğü olduğunu çok iyi bilmektedirler. Ama buna rağmen bu diktatörlüğü, "işte sosyalist, komünist diktatörlük budur" diyerek teşhir etmek işlerine gelmektedir. Kendilerine sosyalist diyen sosyal-faşistler, bu bağlamda, emperyalist burjuvazinin tanıkları, sağlam dayanaklarıdır.

> **"Sosyal-faşizm, işçi sınıfı için, emekçi yığınlar için, korunulacak bir iktidar değil, yıkılması gereken bir iktidardır."**

Sosyal-faşistler, kendilerinin sosyalist olduklarını söylediklerinde, Komünizme/Sosyalizme en büyük darbeyi vurmakta; ona en ağır düşmanlığı yapmaktadırlar. Sosyal-faşizm, işçi sınıfı için, emekçi yığınlar için, savunulacak hiç bir yanı olmayan bir kötülük; korunulacak bir iktidar değil, yıkılması gereken bir iktidardır. Ve yığınlar, sosyalizm maskesi ile uygulanan sosyal-faşizmden nefretlerini, haklı nefretlerini ellerine geçen her fırsatta ortaya koymaktadır.

Ne yazık ki, kitlelerin büyük çoğunluğu, sosyal-faşistlerin "sosyalizm" yalanına inanmakta; uygulananın -bazı ufak tefek sapmalar da olsa- sosyalizm olduğunu sanmaktadır. Böylece ***gerçekte sosyal faşizme*** duyulan nefret, ***görünürde sosyalizme, komünizme*** karşı da yönelmektedir. Ve emperyalist burjuvazi, bu olguyu sonuna kadar körüklemekte, kışkırtmakta, kullanmaktadır.

Bugün Doğu ülkelerindeki kitle hareketleri ne yazık ki, esas olarak sosyal-faşizme karşı, Sosyalizm hedefi ile yürüyen kitle hareketleri değil; görünürde güya var olan sosyalizme karşı, Batı tipi demokrasi hedefi ile yürüyen hareketlerdir.

Sosyal-faşist diktatörlükleri sarstıkları ölçüde, komünist propaganda, komünist faaliyet imkanlarını arttırdığı ölçüde; Batılı demokrasinin hiç de özlenen "ideal" olmadığını kitlelerin kendi siyasi tecrübeleri ile görme imkanlarını arttırdığı, bunu yaklaştırdığı ölçüde -ve komünist alternatiflerin de ortaya çıkmadığı ölçüde-; çarkın ileriye doğru dönmesine hizmet etmektedir.

Ama bu, hiç bir şekilde bu hareketlerin kayıtsız-koşulsuz desteklenmesi gerektiği anlamına gelmez. Bunların niteliğinin tek yanlı olarak "ilerici", "devrimci" vb. olarak değerlendirilmesini de gerektirmez.

Diğer yandan bu hareketler, Batılı emperyalistlerin kontrolunda gerekçesi ile, bu hareketlere karşı sosyal-faşist yönetimlerin yanında yer almak, onların "ileri"yi temsil ettiğini, bu hareketlerin karşı-"devrimci" olduğunu söylemek de yanlıştır. Bu, şu veya bu şekilde bu ülkelerdeki iktidarların yine de emperyalistlere göre iyi olduğu; yine de sosyal-emperyalist, sosyal-faşist olmadığı ve evet hatta her şeye rağmen sosyalist olduğu düşüncesinin ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu tip bir yaklaşım, Sovyetler Birliği'ni revizyonist hatalara rağmen sosyal-emperyalist değil, sosyalist olarak değerlendiren tüm siyasi akımlarca sergilenmektedir. Son olarak en açık ifadesini Berxwedan'ın 87. sayısında "Dünya Haberleri" bölümünde bulmuştur.

Biz şunu bir kez daha vurguluyoruz:

Bugün "Doğu Bloğu"ndaki gelişmeler, son çözümlemede, bu hareketlere siyasi niteliğini veren güçler gözönüne alındığında, ***karşı-devrimin kendi içinde*** bir çatışması durumundadır. Bu çatışmanın bir yanında bir avuç bürokrat burjuvanın sosyal-faşist diktatörlüğü; öbür yanında önderliği emperyalist burjuvazinin elinde de olsa, yığınların burjuva tipi demokrasi için mücadelesi vardır. Bu çatışmada komünistler bağımsız hedeflere sahip, bağımsız bir güç olarak, yığınların mücadelesine katılmak, önderliği teşhir etmek ve bu mücadele içine doğru hedefleri taşımak görevine sahiptir...

Ekim sonu 1989

■

En Büyük Dostluk

Aşağıda Mao Zedung'un Stalin hakkında bir değerlendirme yazısını yayınlıyoruz.

Mao Zedung'un Stalin'in ölümü üzerine kaleme aldığı bu yazı, Çin basınında yayınlandıktan sonra, 16 Mart 1953'te Pekin Yabancı Dilde Yayınlar yayınevi tarafından çıkarılan "Peoples China"da (İngilizce olarak) basılmıştır.

Biz çeviriyi, "Verlag J. Reents/Hamburg" yayınlanan Mao Zedung "Cilt 5" adlı Almanca derlemeden yaptık.

Bizzat Mao'nun sağlığında, gerek Çin basınında, gerekse yabancı dillerde yayınlanmış olan bu yazı; Mao'nun ve onun önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin Stalin'in ölümünün hemen ardındaki tavrını belgelemektedir.

Ne Mao'nun, ne de Çin Komünist Partisi'nin; Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Kongresi'nde Kruşçef revizyonistleri Stalin'e ve onun şahsında Marksizm-Leninizm'e karşı hainice saldırıyı başlatana kadar, bildiğimiz herhangi bir Stalin eleştirisi yoktur.

Burdaki tavır, Mao'nun ve onun önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin, Kruşçef revizyonistleri Stalin'e açık saldırıyı başlatana kadarki resmi, belgeli tavırlarıdır.

Bugün "Maocu" revizyonistler, Mao ve Çin Komünist Partisi'nin Stalin hakkındaki tavrı üzerine konuşurken; ne ilginçtir ki, onun ve Çin Komünist Partisi'nin 1956'ya kadar olan bu tavrını suskunlukla geçiştirmektedirler.

Mao ve onun önderliğindeki Çin Komünist Partisi, Kruşçef revizyonistleri Stalin'e saldırdıktan sonra, burda belgelediğimiz doğru tavırlarından uzaklaştılar. Onlar her ne kadar Kruşçef'in Stalin'e ettiği küfürleri geri çevirdiler; Stalin'in resim ve heykellerini kaldırmadılar; Stalin'in belli temel yazılarının eğitiminden vazgeçmedilerse de, yine de Kruşçef'in saldırısı karşısında geri çekildiler; aşağıda belgelediğimiz pozisyonlardan uzaklaştılar. Bir çok içeriksel noktada Kruşçef'in eleştirileri ile uyum içinde olan haksız eleştirileri Stalin'e yönelttiler.

Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin bu tavrını en açık belgeleyen temel yazılar, "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimleri" ve

"Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimleri Üzerine Biraz Daha" başlıklı (Bu yazılar Mart 1989'da İnter Yayınları tarafından "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihsel Deneyimleri" adı altında yayınlanmıştır.) ve "Stalin Sorunu Üzerine" başlıklı (Bu yazı, "Büyük Polemik" diye adlandırılan polemiğin belgelerinden biridir. İnter Yayınları tarafından Temmuz 1988'de yayın lanan, "Polemik" adlı kitabın 108-130. sayfaları arasındaki yazıdır.) yazılarda belgelenmiştir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresi'nde, Kruşçef revizyonistlerinin tavrı ile; 20. Parti Kongre ertesi Çin Komünist Partisi'nin tavrı, birbiri ile karşılaştırıldığında ve Çin Komünist Partisi'nin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresi öncesi ile sonrası kendi tavırları karşılaştırıldığında, şu iki sonuç kaçınılmaz olarak ortaya çıkmaktadır:

1. Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi, Stalin'in değerlendirilmesi konuunda, Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresi ertesinde, 20. Parti Kongresi öncesindeki doğru tavrından –hiç bir açıklama, özeleştiri, vb. yapmadan– uzaklaşmıştır.

2. Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi, diğer bir dizi konuda olduğu gibi, –örneğin burjuvazi ile birlikte sosyalizmin inşası imkanı!!!– Stalin'in değerlendirilmesi konusunda da modern revizyonizmden etkilenmiş, modern revizyonizmin saldırıları karşısında, doğru pozisyonlardan önemli ölçüde geri çekilmiştir.

Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin doğru, Marksist-Leninist pozisyonlardan, revizyo- nist pozisyonlara doğru kayma anlamı taşıyan, 1956 sonrası "Stalin savunusu", gerçek Mark- sist-Leninist bir Stalin savunusu değildir. Bugünkü "Maocu"lar, Stalin'i işte böyle "savunmak"ta- dırlar! Bu, sahte bir Stalin savunusu olduğu gibi; aynı zamanda Mao'nun Sovyetler Birliği Komü- nist Partisi 20. Parti Kongresi öncesindeki doğru pozisyonlarınında unutulduğu bir"savunu"dur da...

Biz, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Marksist-Leninistler, Mao ve onun önderliğindeki Çin Komünist

Partisi'nin Stalin konusunda aşağıda belgelediğimiz doğru tavrına sahip çıkarken; modern revizyonizmin saldırıları karşısında gerileme, onlarla içerikte önemli ölçüde uzlaşma anlamına gelen daha sonraki tavrını da eleştiriyoruz.

Stalin'e bir dizi ispatsız iddia temelinde eleştiri ve bir dizi yanlış eleştiri getiren, ve fakat yine de onu toptan lanetlemeyen ve onu Marx, Engels, Lenin ile aynı düzeyde ele aldığını (tabii bu arada Mao Zedung'la da!) söyleyen, kendini modern revizyonizmden lafta radikal bir biçimde ayıran "Mao Zedung Düşüncesi"nin Stalin "savunusu"; 60'lı yılların ikinci yarısından itibaren, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi çevresinde yeniden biçimlenen Marksist-Leninist Dünya Hareketi'nin bu konudaki temeli oldu. Ne yazık ki, bu temel hiç de sağlam bir temel değildi.

"Mao Zedung Düşüncesi"nin Stalin konusundaki tavrı, esasında bu bağlamda Kruşçef revizyonizminin teorik pozisyonlarına haklılık tanıyan; ve objektif olarak Kruşçef revizyonizminin bu bağlamdaki teorik tezlerini, yeni şekillenmekte olan Marksist-Leninist Hareket içinde akla uygun hale getirerek yayma işlevine sahip olan bir tavırdı.

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler bu noktada, 1981 yılındaki kapsamlı Stalin savunumuz ve Stalin "eleştirileri"ne cevabımızla; geçmişin bu bağlamdaki yanlışlarından koptuk. Gerimizde bıraktığımız menşevik hizip ise, geçmişin bu alandaki yanlışlarına kıskançlıkla sahip çıkmakla yetinmedi; bunları daha da derinleştirerek, olumsuz yönde "geliştirdi".

Biz burada, Stalin'in 110. doğum yılında ve Mao Zedung'un ölümünden 13 yıl sonra; Mao Zedung'un Stalin'in ölümü üzerine yazdığı makaleyi yayınlarken; aynı zamanda Mao'nun doğru, Marksist-Leninist görüşlerini savunmanın da Marksist-Leninist Bolşeviklerin görevi olduğunun; "Maocular"ın, Mao Zedung'un görüşlerini savunmadıklarının bilincindeyiz...

En Büyük Dostluk

Zamanımızın en büyük dahisi, Komünist Dünya Hareketi'nin büyük öğretmeni, ölümsüz Lenin'in silah arkadaşı Josef Visarlyonoviç Stalin aramızdan ayrıldı.

Yoldaş Stalin teorik ve pratik faaliyeti ile çağımıza değeri ölçülemez katkılarda bulundu. Onun faaliyeti Sovyet halkına ve bütün ülkelerin emekçi halklarına dünya durumunun kökten değiştirilmesinde yol gösterdi. Adalet, halk demokrasisi ve sosyalizm davası dünyanın nüfusunun üçte birini –800 milyon insanı– barındıran muazzam boyutlarda bir alan içinde zafer kazandı; bunun da ötesinde bu zaferin etkisi, her gün dünyanın her köşesine yayılıyor.

Yoldaş Stalin'in ölümü, bütün dünyanın emekçi insanlarında derin bir yas uyandırdı. O dünyadaki bütün namuslu insanları üzdü. Bu kanıtlamaktadır ki, yoldaş Stalin'in davası ve onun düşünceleri bütün dünyada geniş halk yığınlarının kalbini kazanmış ve yenilmez bir güç haline gelmiştir. Öyle bir güç ki, o daha şimdiden zaferden zafere koşan halklara önderlik edecek; ve hala kötü, kapitalist dünya şartlarında acı çekenlere, halkın düşmanlarını yenme (mücadelesinde /ÇN) de önderlik edecektir.

Yoldaş Stalin, Lenin'in ölümünden sonra, Lenin'le birlikte Büyük Ekim Devrimi'nde yarattığı dünyanın ilk Sosyalist devletinde, Sovyet halkının büyük bir sosyalist toplum inşasında ona önderlik etti. Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşa zaferi yalnızca Sovyet halkının değil, bütün dünya halklarının ortak bir zaferidir. Bu zafer önce gerçek hayat içinde Marksizm-Leninizm'in mutlak doğruluğunu kanıtlamış ve dünyanın emekçi halkına mutlu bir hayata nasıl ilerleyeceği konusunda somut bir eylem kılavuzu sunmuştur. İkinci olarak bu zafer, insanlığın İkinci Dünya Savaşı'nda faşist kan emicileri yenecek güce sahip olduğu konusunda güvence vermiştir. Sovyetler Birliği'nde sosyalist insanın zaferi olmaksızın antifaşist savaşta zafer ulaşılamaz olurdu. Bütün insanlığın kaderi Sovyetler Birliği'nde sosyalist insanın zaferine ve antifaşist savaşta zafere bağlı idi. Ve bu zaferlerin şanı, yoldaşımız Stalin'e aittir.

Yoldaş Stalin, Marksist-Leninist teoriyi kapsamlı ve çağ yapar bir biçimde geliştirdi ve Marksizm'i yeni bir gelişme aşamasına yükseltti. Yoldaş Stalin yaratıcı bir şekilde Lenin'in "kapitalizmin, eşitsiz gelişme yasası teorisini ve bir ülkede sosyalizmin zaferinin olanaklılığı" teorisini ilerletti. Yoldaş Stalin, yaratıcı bir biçimde kapitalist sistemin genel buhranı teorisini geliştirdi. O, Sovyetler Birliği'nde komünizmin inşası üzerine teoriyi geliştirdi. O,

modern kapitalizmin ve sosyalizmin temel ekonomik yasaları üzerine teoriyi geliştirdi. O, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrim teorisini geliştirdi. Yoldaş Stalin, bundan başka Lenin'in parti inşası teorisini yaratıcı bir biçimde ilerletti. Yoldaş Stalin'in bütün bu yaratıcı teorileri, bütün dünyada işçileri daha fazla birleştirdi; bütün dünyanın ezilen sınıflarını ve ezilen halklarını daha fazla birleştirdi. Onlar özgürlük için işçi sınıfının ve bütün dünyanın ezilen halklarının daha iyi yaşaması için mücadelenin ve bu mücadeledeki zaferlerin görülmemiş boyutlara ermesini mümkün kıldı. Yoldaş Stalin'in bütün yazıları, Marksist yazının ölümsüz yapıtlarıdır. Onun "Leninizm'in Temelleri", "Sovyetler Birliği Komünist Partisi/Bolşevik Tarihi" ve son büyük yapıtı "Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Ekonomik Sorunları" Marksizm-Leninizm'in bir ansiklopedisini, Dünya Komünist Hareketi'nin son yüzyılının deneyimlerinin bir özetini içerir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi/Bolşevik'in 19. Parti Kongresi'ndeki konuşması, dünyanın bütün ülkeleri komünistlerine bıraktığı değerli bir vasiyettir. Biz Çin komünistleri, diğer ülkelerin komünistleri gibi, bizi zafere götüren yolu yoldaş Stalin'in eserlerinde buluyoruz.

Lenin'in ölümünden bu yana yoldaş Stalin, hep Dünya Komünist Hareketi'ndeki merkezi kişilik olmuştur. Biz onun etrafında toparlandık, sürekli olarak ona danıştık ve sürekli olarak onun eserlerinden ideolojik güç aldık. Yoldaş Stalin, doğunun ezilen halklarına büyük sevgi duyardı. "Doğu'yu unutmayın!" --bu, yoldaş Stalin'in Ekim Devrimi ertesindeki büyük çağrısı idi. Herkes bilir ki, yoldaş Stalin Çin halkına büyük bir sevgi ile bağlı idi ve Çin Devrimi'nin gücüne eşsiz değer veriyordu. Büyük bilgeliği ile Çin Devrimi'nin sorunlarının çözümüne katkıda bulundu. Çin Komünist Partisi ve Çin halkı, Lenin ve Stalin'in öğretilerini izlediği için, ve büyük Sovyet devletinin ve diğer ülkelerin devrimci güçlerinin desteğine sahip olduğu için, bundan bir kaç yıl önce tarihi zaferine ulaştı.

Şimdi biz büyük öğretmenimizi ve en büyük dostumuzu yitirdik, --yoldaş Stalin'i yitirdik! Bu felaketin bizde yarattığı üzüntüyü, yası, sözcüklerle ifade etmek mümkün değil.

Yasımızı, enerjiye, güce dönüştürmek görevimizdir. Büyük öğretmenimiz Stalin'in anısına, Stalin'in adına bağlı büyük dostluğumuz, Çin Komünist Partisi ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi arasındaki, Çin halkı ile Sovyet halkı arasındaki dostluk güçlenecektir. Çin Komünistleri ve Çin halkı, Stalin'in öğretilerini, Sovyet bilimi ve tekniğini incelemeyi, ülkelerini inşa çalışması için, güçlendirecektir.

Sovyetler Birliği, Lenin ve Stalin tarafından bizzat inşa edilmiş olan bir partidir; o, dünyanın en ileri, en deneyimli, teorik olarak en eğitimli partisidir. Bu parti, geçmişte bizim örneğimiz olmuştur, şimdi bizim örneğimizdir ve gelecekte de bizim örneğimiz olacaktır. Biz SBKP Merkez Komitesi'nin ve başında Malenkov yoldaşın bulunduğu Sovyet hükümetinin, yoldaş Stalin'in vasiyetini yerine getireceği, ileriye yürüyeceği ve Komünizm davasını daha büyük onurlara taşıyacağı konusunda tam güvene sahibiz.

Dünya barış, demokrasi ve sosyalizm kampının Sovyetler Birliği önderliğinde daha sıkı birleşeceği ve daha güçlü hale geleceğine hiç kuşku yoktur.

Bundan önceki otuz yıl içinde, yoldaş Stalin'in yapıtları ve Sovyet Sosyalist inşa örneği, dünyayı büyük adımlarla ileriye götürmüştür. Şimdi, Sovyetler Birliği'nin bunca güçlü hale geldiği, Çin Halk Devrimi'nin bunca büyük zaferler kazandığı, çeşitli halk demokrasilerinde insanın muazzam başarılar kazandığı, bütün dünya halklarının baskıya ve saldırganlığa karşı mücadelelerinin bunca büyük boyutlar kazandığı, dostluk ve dayanışma cephemizin bu kadar sağlamlaştığı bir ortamda, kesinlikle emperyalist bir saldırganlıktan korkumuz olmadığını açıklayabiliriz. Biz bütün emperyalist saldırıları ezeriz; provokasyonlar hiç bir sonuç getirmeyecektir.

Çin ve Sovyet halkları arasındaki büyük dostluğun yıkılamazlığının nedeni, tam da bu dostluğun Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in büyük enternasyonalizm ilkeleri temeli üzerinde yükselmiş olmasıdır. Çin ve Sovyet halkları arasındaki ve değişik halk demokrasileri halkları ve her ülkede barış, demokrasi ve adalet seven halkların arasındaki dostluklar, bu büyük enternasyonalizm ilkesi üzerine kurulu olduğu için yıkılmazdır.

Bu tip bir dostluğun yarattığı güç, kuşkusuz sonsuz ve gerçekten yenilmezdir.

Bırakın, bütün emperyalist saldırganlar ve savaş kışkırtıcıları bu büyük dostluğumuz karşısında korkudan titresinler.

Yaşasın Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri!

Büyük Stalin'in şanlı adı ölümsüzdür!

Mao Zedung, Mart 1953 ■

Örgütsel Konferans Kararları Üzerine III:

Poliste Çözülme İhanettir!

Çözülmenin Dereceleri Üzerine "Teori"ler, İhaneti Derecelendirmenin Teorileridir! (III)

53. sayımızda yayınladığımız *"Poliste Çözülme İhanettir! Çözülmenin Dereceleri Üzerine «Teori»ler, İhaneti Derecelendirmenin Teorileridir!"* başlıklı yazı üzerine kopan gürültüler hala dinmedi.

Aslında 53. sayıda ortaya konan tüm temel düşünceler, daha önce, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Örgütsel Konferansı'nın ertesinde devrimci kamuoyuna sunulmuş; 53. sayıdaki temel düşünceler BOLŞEVİK Sayı 24'te, Haziran 1988'de TKP/ML(BOLŞEVİK) Örgütsel Konferansı'nın kararları arasında yayınlanmıştı.

53. sayıdaki yazının, sorunu genel düzlemde koyan ve öncelikle TKP/ML(BOLŞEVİK)'in durumunu ve konumunu tespit eden "karar"dan farkı; bu kararın ne anlama geldiğinin biraz açılması ve bu konudaki uygulamanın kötülüğünü –devrimci hareket açısından– iki *somut örnek* vererek daha anlaşılır hale getirmesi idi.

Deyim yerinde ise, kıyamet de zaten bu iki somut örnek üzerine koptu. Bir kez daha görüldü ki, sorun genel konduğunda pek tepki getirmeyen konumlar, somut örneklemeye geçildiğinde, ne kastedildiği herkesin anlayacağı bir açıklıkla ortaya konduğunda; polisin ve hakim sınıfların bildiği, devrimci kamuoyuna da *açıkça* (fiskos biçiminde zaten herkes anlatıp duruyor bunları!) anlatıldığında, "yarası olanlar" korkunç gocunuyor. Gocunma, şimdi olduğu gibi; Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği'nin onayı ile yapıldığı açık olan bazı karşı-devrimci eylemlerde de kendini gösterebiliyor.

Bu karşı-devrimci eylemlerine, yurtdışındaki Dev-Solcular, geçen dönem içinde yenilerini eklediler: Viyana ve Strasburg'ta Bolşevik Partizan satan arkadaşlara fiili olarak saldırdılar, karşı-devrimci şiddet kullandılar. Bunun dışında Batı Berlin' de, Castrop'ta bazı derneklere giderek "uyarı" ve "tehditler"de bulundular. 3 Kasım'da, bir Bolşevik Partizan taraftarını, Dortmund'ta pusu kurarak, ağır bir şekilde dövdüler. Hemen bir gün sonra, 4 Kasım'da, bir Bolşevik Partizan taraftarını Duisburg'ta devrimci bir toplantıyı terkederken ağır bir şekilde dövdüler...

Biz bir kez daha bu vesile ile Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği'ni ve yurtdışındaki Dev-Sol taraftarlarını uyarıyoruz: Karşı-devrimci eylemlerden vazgeçin. Açıktır ki, bu iddiaların sahibi olan bizler, yazılı belge bağıntısında da üzerimize düşen görevi yerine getireceğiz.

Dev-Solcular söz konusu yazı bağıntısında, yurtdışındaki karşı-devrimci eylemlerini sürdürürken; TKP/ML'nin III. MK'cı kanadı da, aşağıda bir İBRET BELGESİ daha olarak belgelediğimiz bildiriyi devrimci kamuoyuna dağıttılar.

Bir ibret belgesi daha! TKP/ML menşevizminin III. MK'cı kanadının tavrı:

PARTİZAN

PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

MÜLTECİ-REVİZYONİST "BOLŞEVİK PARTİZAN" GRUBUNU, DEDİKODU, YALAN VE DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİ PROVAKE ETME TUTUMLARINI TERKETMEYE ÇAĞIRIYOR VE UYARIYORUZ!

Varlığını partimiz TKP/ML'ye karşı saldırı üzerine oluşturmuş olan, 'Bolşevik Partizan' Mültecı Hızıbı, dergilerinin 53. sayısında sempatızan bır yoldaşımız şahsında partimize karşı şaibeler ve kuşkular yaratmayı amaçlayan yazılarıyla çarpıtma, demogoji ve dedikodu gibi, devrımcilere has olmayan yöntemde epeyce mesafe katettiğini bırkez daha belgelemiştir.

Sınıf mücadelesine damgasını vuran devrimci bir pratikten yoksun oluşu ruh haliyle bu mülteci grupçuğun sıcak savaşın pratiğinden kilometrelerce uzaktaki trübünlerden savurduğu üfürükler, miyadını doldurmuş bu hizibi canlandırmayacağı gibi, partimizin ideolojik çarkları altında ezilmesini de durduramayacaktır. Ortaya çıktığı ilk andan beri saldırıları her defasında partimizin Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi hattı ve pratiğince etkisiz hale getirilen bu kronikleşmiş mülteciler grubu, saldıkları ağır ideolojik yenilgi karşısında partimize karşı sindirim zorluğu çektiklerinden devrimci dürüstlüğün normlarını aşarak partimizle ilgili spekülasyonlara dayalı iftiracı-dedikoducu mekanizmalarını harekete geçirme zavallılığını benimsemişler ve bu pespaye silahtan medet umar olmuşlardır.

Devrimci demokrat örgüt ve kitlelerden tecrit olmuş, devrimci pratikten yoksunluğun ızdırabı içinde kıvranan revizyonist şurekanın, bu kör spekülasyon ve demogojilere baş vurarak, keskin çığırtkanlıkla sözümona 'yeni buluş' tezler ileri sürerek kendini gündeme getirmek istemesi beyhude bir çabadır.

Tecrit olmuş ve iflas etmiş çizgilerinin ayıbını gizlemek için, her devrimci pratiği 'sol' uçtaki malum klişeleşmiş sloganlarla yadsıyarak, sağcı inkarcı ve teslimiyetçiliğini gizlemeye çalışan bu nörotik zavallılar hayatın kendilerini reddetmesinin verdiği eziklik kompleksiyle, partımız TKP/ML'ye karşı iftira, çarpıtma 'çamur at izi kalır' mantığıyla hareket etme tutumuna sarılmışlardır.

Sınıf mücadelesinin yükümlülüklerini kaldıramayan tıbbi bir vakayla karşı karşıya olan bu revizyonist unsurlar, sınıf mücadelesinin keskin arenasıyla, tedavi kliniklerini karıştırıyorlar!

Revizyonist mültecilerin hastalığının tekrar tekrar nüksetmesi sonucu, partimizin sempatizanı bir yoldaşımıza ilişkin getirdikleri bu iddialar yeni iddialar değildir. Daha önceden getirdikleri bu iddialara karşın, partimizden kendilerine yazılı yanıt verilmiş olmasına rağmen, aynı iddiaları karalamaya dayalı burjuva yöntemlerle dergilerinde tekrar gündeme getirmeleri partimize karşı öteden beri taşıdıkları artniyetlerinden ileri gelmektedir. Nitekim parti MK'mız tarafından kendilerine verilen yanıtta, MK'nın bu yoldaşımızla ilgili öne sürülen iddiaları soruşturduğu ve soruşturma neticesinde iddiaların geçersiz olduğu sonucuna vardığı vurgulanmıştır. Kaldı ki, Parti MK'mız bu sorunu Siyasi Büro 1. Toplantı Sonuçları'nda da işlemiş, gereken açıklamayı yapmış ve şöyle demiştir: Bu yoldaşın S. Cihan yoldaşı yakalattığından dolayı polis tarafından kaçmasının sağlandığı söylentisi ise ciddiye alınmayacak bir iddia nitelığındedir.

Ayrıca, Bolşevik Partizan'a TKP/ML MK imzasıyla gönderilen, 28.1.88 tarihli cevabı mektupta da, bu yoldaş ile ilgili öne sürülen iddiaların doğru olmadığı belirtilmiştir.

Öte yandan bir yazarın ve bazı unsurların tahmini iddialarını dikkate alan, ama, iddianın muhatabı durumunda olan (yoldaşımızın da taraftarı olduğu) örgütün araştırmalara dayalı açıklamaları kendilerine iletilmesine rağmen dikkate almayan bu mülteci grubun, partimizle ilgili hiçbir veriye dayanmayan iddiaları demogoji ve spekülasyondan başka birşey değildir. Dergilerinin 53. sayılarında bahis konusu edilen sorunla ilgili olarak da, parti MK'mızın kendilerine gönderdiği mektubun tamamını yayınlamayıp birkaç cümleyle açıklamanın özünü gizlemeye çalışmaları ve ardından da demagoji yaparak partimize saldırmaları, burjuva yöntemlerde ustalaştıklarını gösteriyor.

Bu grup bununla da yetinmeyerek işkence ve polis sorgusunda tavır üzerine ahkam keserek, sanki bu konu üzerinde kendilerinden önce kimsenin değerlendirme yapıp, ders ve sonuçlar çıkarmadığını iddia edecek kadar inkarcı bir tutum sergiliyorlar. 12 Eylül sürecinde faşizmin işkencehanelerinde birçok devrimcinin çözüldüğü ve genelde Türkiye Devrimci Hareketinin —buna partimiz de dahildir— olumlu bir sınav veremediğini, bunun nedenlerini, bundan çıkarılan ve çıkarılması gereken tecrübeleri, partımız, gerek eğitim için parti içi yayınlarında, gerek illegal yayınlarında, gerekse de legal platformdaki yayın organlarında daha Dört yıl önce devrimci kamuoyuna sunmuştur.

Bolşevik Partizan'ın bu sorunda mucit havalarına girmesi boşunadır. Sorunu konu ettikleri dergilerinde, sempatizan yoldaşımızın çözüldüğü halde yönetici kademelerde yer aldığı iddiası ise asılsız ve boş bir iddiadır. Sözkonusu yoldaşımızın sorgudaki tavrının, partimizin poliste takınılması gereken tavra ilişkin anlayışıyla uyum içinde olmadığı bir gerçektir. Bu durumu partimiz gizlememiş ve böyle bir yola başvurmamıştır.

Partimiz işkencede çözülen mensuplarının polis tavırlarını halka ve partiye verdiği zarara göre değerlendirmekte; çözülenleri hemen saflarından uzaklaştırma ya da safdışı etme yerine, uzun bir eğitime tabi tutma ve yeniden kalıba dökme siyaseti izlemektedir. Bu yoldaş da bu anlayışa bağlı olarak, geçtiğimiz 4-5 yıl içerisinde gerek kendi çabası gerekse de partimizin yardımıyla olumlu mesafeler kaydetmiştir. Bu kötü değil iyi birşeydir. Bolşevik Partizan'ın dergi müsvettelerinde, yoldaşımızın "halk savaşı treni'ne bilet kesen" biri olarak nitelenmesi de, onun faaliyet yürüttüğü alanda BP'yi geriletmesinin verdiği ızdıraptan ileri gelmektedir.

Baylar! Revizyonist, sağcı, mülteci, teslimiyetçi güzergahta yol alan trende bilet kesmektense partımızın hattında, Halk Savaşı yolunda ilerleyen 'trende' bilet kesmeyi yeğler, bundan sadece ve sadece gurur duyarız.

Ülkedeki sınıf mücadelesinden ve devrim perspektifinden kopuk mülteciliğin tipik örneği bu revizyonistler, işkence ve polis pratiğinin pek olmamasından dolayı bol keseden direniş çağrıları yapmakta ve pratikten kopuk teoriler üretmektedirler. Bu sorunda öğretici, çıkarılan ders ve tecrübeleri doğru tarzda kavratıcı olmaktan çok itici ve ortalığı karıştırıcı eleştiri ve önermeleriyle de BP, teorik düzlemde ya da ideolojik mücadelede kötü bir örnek olmaktadır. Bu arada şunu da vurgulamak isteriz ki, BP'nin yazımıza konu olan bildirisinde Dev-Sol'a da yönelttiği eleştiriler sonucunda Dev-Sol mensuplarının Avrupanın çeşitli yerlerinde BP taraftarlarına yönelik fiili saldırılarını tasvip etmiyor, bu tutumları halk içindeki çelişkilerin çözümü sorununda izlenmemesi gereken yöntemler olarak değerlendiriyoruz.

Mücadele kaçkını Bolşevik Partizan şefleri! Sizleri bir kez daha uyarıyoruz! Partimizle ilgili spekülatif haber ve karalama amaçlı tutumlarınızdan derhal vazgeçin! İdeolojik mücadeleyi kurallarına göre oynayın!

Bu siyasi iflas, çürümüşlük ve kokuşmuşluk belgesi "bildiri"ye karşı, Bolşevik Partizan Yazı Kurulu'nun tavrını da aşağıda belgeliyoruz:

Bolşevik Partizan Sayı 53'te yayınlanan *"Poliste Çözülme İhanettir! ..."* başlıklı yazıdan dolayı gocunan bir başka örgüt daha tavır takındı. *"Mülteci-Revizyonist 'Bolşevik Partizan' Grubunu, Dedikodu, Yalan ve Devrimci Örgütleri Provake Etme Tutumlarını Terketmeye Çağırıyor ve Uyarıyoruz!"* başlığı altında, "Partizan" adına söz konusu yazıya ve Bolşevik Partizan'a karşı tavır takınan bir bildiri yayınlandı.

Biz bu bildirideki tüm saçmalıklar üzerinde durmayı gerekli görmüyoruz. Yalnızca önemli gördüğümüz bir kaç noktaya dikkat çekeceğiz:

Bildiri "Partizan" başlığı altında çıkartılmasına rağmen, tüm bildiri içerisinde "partimiz TKP/ML"

şeklinde tavır takınılmakta ve aslında yarası olduğundan gocu nanın kim olduğu ortaya çıkmaktadır. Buna rağmen bildirinin "Partizan" adına çıkartılması ve tavrın "TKP/ML adına" takınılmış olması oldukça ilginçtir. Bildirinin yazar(lar)ının neden böyle bir manevraya ihtiyaç duyduğunu *tam* olarak bilmiyoruz, ama nedeni ne olursa olsun her halükarda bu tür manevra, *gerçek sorumlu yeri gizleme* tavrıdır.

Bu bildirinin gerçek sahipleri, yarası olduğundan gocunanın yalnızca kendileri olmadığını bildiklerinden, sadece kendileri için değil, diğer "devrimci örgütler" adına da bildirinin başlığında açıklama yapıyorlar. Bu nedenle, Bolşevik Partizan Sayı 53'teki makaleyi yalnızca kendilerine yönelmiş bir "provake etme" tutumu olarak değil, "devrimci örgütleri provake etme tutumu" olarak görüyorlar.

Burada TKP/ML menşevizminin III. MK'cı hizibinin "devrimci örgütleri provake etme tutumu" olarak adlandırdığı tutum; Bolşeviklerin "Poliste Çözülme İhanettir!" biçimindeki komünist tavrı, Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist ve Devrimci Hareketi içinde hakim kılmak için yürüttükleri mücadeledir.

Bu mücadeleyi, "devrimci örgütleri provake etme tutumu" diye adlandıranlar, gerçekte devrimci olmayan bir pratiğin aşılması için hataların *açıkça* ortaya konulmasını, provokasyon sayan oportünistlerdir.

Bu bildiriyi çıkaran örgüt, poliste, polisle doğrudan işbirliği dışındaki her türlü ifadeyi, sonuçta direnme kategorisi içinde ele alan bir "çözülme derecelendirmesi"ne sahip olan bir örgüttür. Bu bildiriyi çıkaran örgütün oportünist teorisi ve kadrolarının büyük çoğunluğunun buna uygun pratiği, bırakalım Marksist-Leninist olmayı, devrimci de değildir. Hal böyle olduğu için, bu gibilerinin, doğruların ortaya konması karşısında "provake tutumu" çığlıkları atması şaşırtıcı değildir. Diğer yandan ama, ne yazık ki, yalnızca bu örgütün değil, devrimci örgütlerin büyük çoğunluğunun –bu arada ne yazık ki TKP/ML(BOLŞEVİK)'in de– şimdiye kadar bu alandaki pratiği esas olarak *çözülme*, yani davaya ihanet pratiğidir. Bolşevikler, bunun aşılmasının mücadelesini veriyor. Bundan gocunan menşeviklerin bir kanadı, buna provokasyon diyor ve kendine yakın olan devrimci örgütleri de yardıma çağırıyor. Bozacıya tanık sorduklarında, leblebiciyi gösterirmiş. Menşevik III. MK hizibinin bu bağlamda "devrimci örgütler"e atıfta bulunması, buna benziyor.

Bildirinin yarısından çoğu, Bolşevik Partizan'ın mülteciliği, iftiracılığı, dedikoduculuğu, iflas etmişliği (!!!) üzerine çok önemli (!) ve bilimsel (!) tahlillere ayrılmış. Geri kalan bölümünde de bu oportünistlere getirilen bir dizi ilkesel eleştiriden yalnızca birine, TKP/ML'nin "bir sempatizan yoldaşı"na getirilen iddialara cevap verilmeye çalışılmış.

Eğer Bolşevik Partizan "mülteci", "iflas etmiş" bir örgüt ise, "yalancılık", "dedikoduculuk" ve "iftiracılık" yapan bir çizgiye sahip ise, bu telaş niye? TKP/ML'nin sözkonusu "bir sempatizan yoldaş"ı hakkında, Bolşevik Partizan'dan önce başka yayınlarda, örneğin Kürşat İstan bullu adlı yazarın "GÖZALTINDA KAYBOLANLAR" başlıklı kitabında somut belgelerle iddialar ileri sürülmüş olmasına rağmen, şimdiye kadar kamuoyunda susup, Bolşevik Partizan'ın kamu oyundaki tavrından sonra, bu "mülteci", "iflas etmiş" grubun yazısına tavır takınma ihtiyacı nereden geliyor?

Bunun bir tek nedeni vardır: Partizan ve Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm diğer oportünist-revizyonist siyasetler Bolşevik Partizan'ın hiç bir zaman boş yere konuşmadığını; savunduğu, ileri sürdüğü her tespiti tutarlı bir biçimde kanıtlarıyla birlikte ele aldığını; ilkeli ve oportünizmle uzlaşmayan bir siyasi çizgiyi savunmakta olduğunu iyi bilmektedir. Bolşevik Partizan, Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin oportünizmini ortaya çıkarmakta, devrimci saflardaki örgütsel oportünizme de parmak basmakta; örgütsel oportünizmi de ilkeli ve tutarlı olarak teşhir etmektedir.

Bu nedenle "Partizan" oportünizmi, Bolşevik Partizan'ı; "Poliste Çözülmek İhanettir! ..." yazısını ve "bir sempatizan yoldaş"ları konusunda getirilen iddiaları *ciddiye almak zorunda kalmış* ve kamuoyunda tavır takınmıştır.

"Revizyonist mültecilerin hastalığının tekrar tekrar nüksetmesi sonucu, partimizin sempatizanı bir yoldaşımıza ilişkin getirdikleri bu iddialar yeni değildir" diye yazıyor Partizan menşevizmi ve ekliyor: *"... sorunu konu ettikleri dergilerinde, sempatizan yoldaşımızın çözüldüğü halde yönetici kademelerde yer aldığı iddiası ise asılsız ve boş bir iddiadır"*.

Biz sözkonusu yazımızda, bu "bir sempatizan yoldaş"ınız hakkında *"yönetici kademelerde* yer aldığı iddiası"nı getirmedik. Bizim tespitimiz, sorunu çarpıtmanıza gerek kalmayacak kadar açık olan bir olguya; bu kişinin yurtdışında bir bölgede "tek seçici" kişi olması ve yurt dışında bir kaç bölgede TKP/ML III. Konferansı'nı tanıtma toplantılarında *parti adına konuşmuş* olması olgusuna dayanıyordu. Yine aynı kişi, Partizan - Devrimci Partizan ayrılığından sonra Batı Almanya'da, yurtdışı çapında merkezi olarak yapılan Devrimci Partizan'ı mahkum etme toplantılarında *TKP/ML adına* konuşan, propaganda yapan kişidir. Asıl sorun, bu kişinin resmi statüsünün sempatizan mı yoksa başka bir şey mi olduğunda değildir. Bildiride de itiraf etmek zorunda kaldığınız gibi, *"sorgudaki tavrının, partimizin poliste takınılması gereken tavra ilişkin anlayışla uyum içerisinde olmadığı bir gerçektir."* denilen bir kişinin, yani poliste-işkencede çözülen bir kişinin, parti çalışması ve parti işçileri hakkında ifade vererek ihanet tavrına giren bir kişinin; önüne devrim yapma, düzeni yıkma gibi yüce hedefler koyduğunu söyleyen *bir örgütün adına* konuşabilmesi, onun en yüksek organının kararlarını, bu örgütü *temsil ederek* propa-

ganda yapabilmiş olması ve yapmaya devam etmesine izin verilebilmesidir.

Yurtdışında TKP/ML *adına* konuşacak, geçmişinde leke olmayan bir insanı çıkartacak kadar örgütsel olarak iflas mı ettiniz? Geçmişinde "parti çalışması ve parti işçileri üzerine ihanet lekesi olmayan" bir başka "sempatizan yoldaşınızı" bile, sizin adınıza konuşturamayacak kadar mı iflas ettiniz?! Bolşevik Partizan'ın iflası üzerine her yazınızda yeminler edip, garantiler veren sizler, şu acınacak ideolojik, siyasi, örgütsel iflasınıza, bölünmüşlük, parçalanmışlığınıza bir bakın. Denize düşen yılana sarılır misali, ardarda ideolojik, siyasi, örgütsel iflasla boğuşmak zorunda kalan Partizan, poliste çözülen birinin parti adına merkezi propagandasından medet umar olmuştur. Gelinen yer budur.

Sorunun özü nedir ?

Sorunun özü, Türkiye - Kuzey Kürdistan'da Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin "Poliste, Tutukevinde ve İşkencede" genel olarak oportünist, teslimiyetçi bir teori ve pratiğe sahip olması ve bu duruma karşı mücadelenin mutlaka çok yönlü, tutarlı ve açık yürütülmesi gerektiğidir. 12 Eylül 1980 sonrası, bu zorunluluğu daha açık bir şekilde ortaya çıkarmıştır.

Bolşevikler bu zorunluluğu kavramış ve buna uygun davranmaya özel bir dikkat göstermiştir. Bu amaçla Bolşevik Partizan sayılarında bu sorunla ilgili yayın faaliyeti sürdürmüştür ve sürdürmektedir.

TKP/ML menşevizminin bir hizibi, işte bu temel sorun hakkında tavır takınacağına, bildiride *"ülkedeki sınıf mücadelesinden ve devrim perspektifinden kopuk mülteciliğin tipik örneği bu revizyonistler, **işkence ve polis pratiğinin pek olmamasından dolayı** (abç) bol keseden direniş çağrıları yapmakta ve **pratikten kopuk teoriler** (abç) üretmektedirler"* şeklinde, sorunu az pratik-çok pratik noktasına indirgemeye çaba gösteriyorlar. Bu içerikle ilgili kısa ve kaçamak tavır bile, Partizan oportünizminin polis, tutukevi ve işkencede devrimci tavır hakkında genel yaklaşımını sergilemektedir.

Bolşevikler, *"Hiç bir şart altında polis, tutukevi ve işkencede parti çalışması ve parti işçileri üzerine ifade verme, hain olma!"* demektedir ve bu tek doğru komünist tavır, Partizan oportünistleri tarafından *"bol keseden direniş çağrısı", "pratikten kopuk teori"* olarak adlandırılıyor.

Sizin gibi oportünistler için; davaya bağlılığın kıstaslarından biri olan "Poliste, tutukevinde ve işkencede parti işçileri ve parti çalışması üzerine ifade vermeme" ilkesinin; "bol keseden direniş çağrısı", "pratikten kopuk teori" olmasında şaşılacak pek bir şey yok. Proletaryanın davasına sahip çıkan komünistler ve tutarlı devrimciler için bu ilke, pratikten kopuk teori değil; binlerle komünistin ve devrimcinin polis deneyiminden çıkarılan tek devrimci teori; komünistler için biricik eylem kılavuzudur. Ancak poliste konuşma pratiklerini, bundan sonra da sürdürmeye kararlı ve niyetli olanlar, "Çözülme ihanettir" tezinin, "pratikten kopuk teori" olduğunu söyleyebilir. Ve böylelerinin gerçekte İbrahim'in adını, Süleyman Cihan'ın ve diğerlerinin adlarını anmaya hakkı da yoktur!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfı; davaya bağlı ve bağlılığını poliste, tutukevinde ve işkencede, parti işçileri ve parti çalışması üzerine ifade vermeyen militan komünistler yaratmadan, başarıya ulaşamayacaktır. Ve o militan komünistler, "çözülme ihanettir" diyenlere karşı; "bol keseden atıyorsunuz", "pratikten kopuk teori üretiyorsunuz" diyen oportünizme rağmen, ona karşı tavizsiz ideolojik mücadele içinde yaratılacaktır, yaratılıyor! (Ekim sonu 1989)

TKP/ML III. MK hizibi, yukarıda tavır takındığımız ibret belgesi bildirilerini kamuoyunda dağıtırken; TKP/ML Yurtdışı Bürosu adına bir de şu mektubu gönderdiler:

BOLŞEVİK PARTİZAN YÖNETİCİLERİNE,

Derginizin 53. Sayısında, örgütsel konferansınızın "Poliste-Tutukevinde ve Mahkemede Tavır"a ilişkin değerlendirmesini yayınlamış bulunmaktasınız. Bahsi geçen yazı ve değerlendirmenizde, partimiz TKP/ML'ye ilişkin, çeşitli demagoji ve karalama türü adi iftiralarda bulunarak, sorunları çarpıtma yolunu seçmekte, bu tür karalama ve demagojilerle partimizi yıpratabileceğinizi ummaktasınız...

Yurtdışında, sınıf mücadelesinin kızgın ve doğrudan pratiği arenasından kopuk, siz mülteci gurupçuğun mücadele kaçkınlığını ve dolayısıyla teslimiyetçiliğini, keskin-entel teorik çaba larınızla gizlemeye çalışmanız beyhude bir çaba olmaktan öteye gidemeyecektir.

Demagoji ve sahtekarlık örneği olan müsvettenizde yeniden gündeme getirdiğiniz .....yş. hakkındaki iddialarınıza, 28.1.88 tarihinde Parti MK'mız tarafından sizlere mektupla yanıt verilmiş ve bu sorundaki parti araştırmasının sonucunu-tavrımızı iletmiştik.

Buna rağmen, ...yş. hakkında spekülasyon ve karalama faaliyetini sürdürmeniz, sizlerin bu güne kadar siyasal ve pratik alanda partimize karşı yürüttüğünüz revizyonist karalama kampanyalarınızın başarısızlığıyla, artık tek tek kişiler hakkında karalama ve partimize karşı muammalar yaratma çabanız, siyasi acizliğinizi belgelemektedir.

Devrimci dürüstlük örneğini bir kenara bırakarak, derginizin 53. sayısında, MK'mız tarafından sizlere iletilen mektubun tamamını dahi yayınlamayarak, bir kaç satır aktarmanız, böylelikle açıklamamızın özünü gizlemeye çalışmanız burjuva yöntemler konusunda epeyce ustalaştığınızı gösteriyor.

Partimizin, düşmana esir düşen eleman ve sempatizanlarının polis ve şube tavrını titizlikle incelendiğini, vardığı sonuçlarla tek tek kişileri, örgüt bünyesinde tutup-tutmayacağına, hangi statü ve kategori içinde tu-

tacağına karar verme tavrını bilmiyor değilsiniz. Poliste-işkencede kısmi çözülenleri dönüştürme ve onlara yardımcı olma diye bir görevi de doğru görmekteyiz. Sizlerin de bir dönem partimiz saflarında olduğunuz dönemde, öğrenilmesi gereken bir örnek vardır, MEHMET ZEKİ ŞERİT örneği.

1. polise düşüşünde kısmi çözülen, partinin kendisine yardımcı olmasıyla birlikte kendini aşan ve kalıba döken, M. ZEKİ'nin 2. kez düşman eline düştüğünde aktif-direniş koyarak işkencede çözülmemesi, sizlerin müsvettenizde koyduğunuz tavır ile pratik çatışmanın bir örneğini teşkil ediyor.

Sonuç olarak, elinizde herhangi bir delil vb. olmadan, partimize ve parti sempatizanlarımıza karşı şüphe-muamma yaratma tavrınızı terketmeye çağırıyoruz. Aksi taktirde size karşı resmi tutumumuzun bugünkünden daha farklı olacağını –bunun koşullarını sizler yaratmaktasınız– da belirtiyoruz.

20. EYLÜL-1989

TKP/ML YURTDIŞI BÜROSU

Bu mektuba TKP/ML(BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu'nun verdiği cevabı da aşağıda olduğu gibi belgeliyoruz:

"TKP/ML" III. MK'CI KANADI YURTDIŞI BÜROSU'NA

"Bolşevik Partizan Yöneticilerine" başlıklı, 20 Eylül 1989 tarihli mektubunuz ve ekleri elimize geçti.

En baştan adresi şaşırdığınızı belirtmek isteriz. Bildiğiniz gibi –ya da daha doğrusu, bilmeniz gerektiği gibi–, Bolşevik Partizan bir örgüt değil, Marksist-Leninist bir yayın organının adıdır.

Bu yayın organının, bizim bildiğimiz kadarıyla "Örgütsel Konferansı" vb. yoktur ve dergi de "TKP/ML(BOLŞEVİK)"in Örgütsel Konferansı'nın kararlarını, vb.'ni yayınladığını zaten kendi açıklamaktadır. Bolşevik Partizan'ın bildiğimiz kadarıyla bir Yazı Kurulu vardır. Onun adresi Bolşevik Partizan'ın içinde vardır.

Bu anlamda "Bolşevik Partizan Yöneticileri" sözleri, bir şaşkınlığın ifadesidir. Ama bu şaşkınlığın maddi temeli de vardır. Örgütlenme konusunda bir yayın organı ile, bir örgütü birbirine karıştıran menşevik örgütlenme anlayışı!

Mektubunuzun gerçek muhatabı biz, yani TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Yurtdışı Bürosu olduğumuzdan, ona biz cevap veriyoruz:

Mektubunuzun hemen başında *"partimiz TKP/ML'ye ilişkin çeşitli demagoji, karalama, adi iftiralar"*da bulunduğumuzu ileri sürüyorsunuz. Önce, TKP/ML adına şu anda konuşan, Devrimci Partizan dışta tutulduğunda, en az üç ayrı grup olduğu –III. MK hizibi, DABK'cılar ve Maocular– olgudur. Onun için biz açık olarak, genelde TKP/ML'den değil, özel olarak kastettiğimiz bölümden; III. MK'cılardan söz ettik. Ve siz yalnızca TKP/ML adına konuşan hiziplerden birisiniz. Ne eksik, ne fazla!

"Demagoji, karalama, iftira" adını verdiğiniz şeyler ise, *basit, yalın gerçeklerdir*. Basit, yalın gerçekleri bu biçimde adlandırmanız; aslında yalnızca acziniz, gerçekler karşısında panik içindeki tavrınızı sergilemekten başka bir şeye yaramıyor.

*"Sorunları çarpıtma yolu seçmekte, bu tür karalama ve demagojilerle partimizi yıpratabileceğinizi ummaktasınız"*a gelince: Bizim gelinen yerde zaten kendi kendini yiyip bitirmekte olan "partinizi" özel olarak yıpratmak diye bir sorunumuz yok. TKP/ML'nin III. MK'cı hizibi, bizim açımızdan, ideolojik olarak hesabımızı tamamladığımız bir gruptur. Bu grubun çizgisi, tarafımızdan *"İLERİ ADIM YOK! HEP GERİYE! REVİZYONİZME!"* başlıklı, III. Konferans çizgisinin eleştirisinde, kapsamlı, çok yönlü ve derinlemesine eleştirilmiş; revizyonistliği açıkseçik ortaya serilmiştir. Bu anlamda, ne özel olarak bu grubu "yıpratma" diye bir derdimiz, ne de bu grubu yıpratmak için "demagoji, iftira" vb.'ne ihtiyacımız vardır. Siz ideolojik-siyasi acizliğinizi ajitatif laflarla örtmeye çalışan; cahilliğinizi bilgililik diye yutturmaya çalışan çaresizlersiniz.

Bizim *"yurtdışında sınıf mücadelesinin kızgın ve doğrudan pratiği arenasından kopukluğumuz"*, *"mülteci grupluğumuz"*, *"mücadele kaçkınlığımız"*, vb. üzerine küfürlerinize gelince: Bunları da yalnızca ideolojik-siyasi acizliğin saldırganlığı olarak değerlendiriyoruz. Bu mektubu yazanların şu anda yurtdışında olduğu ve bu bağlamda bunların bize "mülteci" suçlamasını getirmesinin komikliğini bir kenara bırakırsak; şunu söylemek istiyoruz: *Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfı içinde çalışan yoldaşlarımız*, verdikleri raporlarda, bir çok halde III. MK'çıların *"yoklukla"* öne çıktığı bilgisini veriyorlar!

Bizim iddialarımıza 28.1.1988 tarihli mektubunuzda cevap vermiş olduğunuz ve bizim bu mektubu yayınlamayıp, açıklamanın özünü gizlediğimiz iddialarına gelince:

Önce: Kürşat İstanbullu'nun "GÖZALTINDA KAYBOLANLAR" ında, sahte evrakla gözaltına alınan Süleyman CİHAN'in, .. ile karşılaştırıldığında, ..'nın *"bu şahsı yakınen tanıdığını ve örgütsel faaliyetlerde ilişki içinde bulunduğu Süleyman Cihan olduğunu kesinlikle tanıyarak teşhis etmiştir."* denmektedir.

Mektubunuzda sözkonusu kişinin çözüldüğü konusunda genel bir tavır takınılmakta; ve fakat çözülmenin içeriği konusunda herhangi bir bilgi verilmemektedir. Somut olarak Süleyman CİHAN'ı teşhis edenin .. olduğu bilgisi konusunda neden tavır takınmıyorsunuz?

İkinci olarak: Bu kişinin yurtdışına çıktıktan sonra, gittiği bir bölgede adını "ağa"ya çıkartan hotzotçu tavırları; sözkonusu bölgede tek seçicilik tavrı, "ileri sempatizan" olmanın şanından mıdır örgütünüzde?

Üçüncü olarak: Yurtdışında partiniz adına konuşacak başka "ileri sempatizanınız" mı yok ki, poliste çözüldüğü açık olan bir kişi, partiniz adına merkezi toplantılarda konuşuyor?

Sizin işte cevap vermediğiniz, bir sürü laf kalabalığı arasında

boğuntuya getirerek cevap vermekten kaçındığınız sorular bunlardır.

Bunun ötesinde, çok açık olarak şu soruyu cevaplandırmanızı istiyoruz: "Poliste Çözülme İhanet tir!" genel tezi hakkında tavrınız nedir? Pratik tavrınız, aslında açıktır: Çözülenlerin bir bölümü, *sizin adınıza*, başka alternatiflerin de olduğu bir ortamda konuşmakta, örgütleme yürüt-yürütmekte, vb.'dir.

Kısmi çözülenleri dönüştürme, vb.'ine gelince: Biz, poliste çözülen kişilerle hiç bir zaman, hiç bir ilişki kurulmaz, vb. şeklinde bir tez savunmadık. Bizim karşı çıktığımız, *pratikte* çözülenlere karşı çok açık liberal tavırların takınılmasıdır, bir! Ki bunun temeli, çözülenlerin olağanüstü derecede çok olmasıdır. *Teoride* ise, pratik rezil tavrın teorileştirilmesidir; "Çözülme ihanettir!" genel komünist tavrının sulandırılmasıdır.

Biz, bir kez poliste kötü sınav vermiş bir kişinin, ikinci kez de mutlaka kötü sınav vereceğini, vb. savunmuyoruz. Bu anlamda verilen M. Zeki ŞERİT örneği demagojik bir örnektir. M. Zeki ŞERİT'in çözülmesi, derecesi, çözüldüğü ortam vb. ile; ..'nın ki değişiktir, verdikleri zarar da değişiktir. Tavırları da değişik olmuştur. M. Zeki ŞERİT hotzotçuluğu, palavracılığı vb. ile değil; alçak gönüllülüğü, hatasının bilincinde olması, öğrenmeye açık olması ile öne çıkan bir kişi idi. Bu özellikleridir ki, onu ikinci sınavında ayakta tuttu. Komünist bir tavır takınmasına temel oldu.

Biz şunu bir kez daha söylüyoruz: "Çözülmek ihanettir!" tav rı, Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist ve Devrimci Hareketi içinde kafalara kazınmadıkça ve çözülenlere karşı liberal tavırlardan uzaklaşılmadıkça; çözülme kural, çözülmeme kuraldışı olarak kalacaktır. Bu ise yalnızca hakim sınıfların, yalnızca faşizmin işine yarar. Sizin bu bağlamda bizim doğru görüşlerimize karşı mücadeleniz, gerçekte çözülme pratiğini, yani faşizme hizmet pratiğini ve buna uygun teorileri aklama mücadelesidir. Bizim tavrımız budur...

Bizim tavrımızın pratik sonucu size 27.12.1987'deki mektupta bildirilmiştir:

"Sözkonusu kişi partiniz adına konuştuğu sürece ve ölçüde partiniz ve onun önderliğindeki örgütlerle (Şimdi partiniz yerine III. MK hizibi demek gerek; çünkü bugün TKP/ML adına konuşan üç ayrı parti var./BN) söz konusu alanda hiç bir eylem birliğine girmemek; toplantılara katılmamak, söz konusu kişi bizim çağırdığımız eylem birliklerine partiniz adına gelirse teşhir etmek, parti adına devrimci kamu oyuna açık toplantılar yapıldığında teşhir etmek ve terk etmek biçiminde olacaktır."

Biz, bu tavrı değiştirmeyi gerektirecek bir gelişme görmedik şimdiye dek. Bu yüzden de "partiniz resmi tavrı" konusunda söylediklerinizi, "yavuz hırsız, ev sahibini bastırır" tavrını anımsatıyor.

Bir de bizim sözkonusu kişiye saldırmaklığımızın, "sözkonusu kişinin çalıştığı alanda bizi gerilettiği", vb. avuntusu var. O konuda da diyeceğimiz şu: Söz konusu kişi, çalıştığı alanda birilerini geriletti ise, o da adına çalıştığı örgütün ta kendisidir. Geçmişte bu örgüt çevresinde aktif olarak çalışan pek çok kişi, bu "ağa"nın tavırları sonucu yalnızca o örgütü değil, yer yer devrimi de terketme yanlış pozisyonlarına kaymıştır. Bunda sözkonusu kişinin payı, hiç de küçük değildir.

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Yurtdışı Bürosu a.

TKP/ML III. MK hizibinin gerek bildirisinde, gerekse 20 Eylül 89 tarihli mektubunda görüleceği gibi, bunlar Bolşevik Partizan Sayı 53'teki yazıda 28 Ocak 1988 tarihli mektuplarının tümünün yayınlanmamış olmasını "devrimci dürüstlük örneğini bir kenara bırakmak", "açıklamanın özünü gizlemek", vb. olarak değerlendiriyorlar. Biz bu konuda spekülasyonlara son vermek için; bu bağlamda gerek bu mektubu; gerekse diğer belgeleri olduğu gibi yayınlama yolunu tutuyoruz. Çünkü Ocak 1988 tarihinde *"Partimiz bu konudaki görüşünü yakında kamu oyuna açacaktır"* diyenlerin söz lerinin beş paralık değeri olmadığını; biz bu sorunu yazılı olarak devrimci kamuoyuna açana dek –verilen sözden 1,5 yıl sonra!– kamuoyuna hiç bir açıklama yapmamış olmaları açıkça göstermiştir.

TKP/ML III. MK hizibinin 28 Ocak 1988 tarihli mektubu aynen şöyledir:

TKP/ML(BOLŞEVİK) MK'e

Arkadaşlar,

27/12/1987 tarihli mektubunuzu aldık. Sözkonusu mektubunuzda saflarımızdaki bir sempatizanın durumu ile ilgili tavrımızı öğrenmek istiyorsunuz.

Partimiz bu olayı daha önceden çözmüştü. Yani Parti sekreterimiz SÜLEYMAN CİHAN yoldaşın yakalanmasının nedenini araştırmış ve yakalanmasında fonksiyon oynayan kişiler hakkında soruşturma açmıştır. Mektubunuzda adı geçen sempatizanımız hakkında da soruşturma açmıştır. Ve bu soruşturmayı sonuçlandırarak partimiz içinde yayınlamıştır. Söz konusu kişinin S.CİHAN yoldaşın yakalanmasında direk bir payı olmadığı sonucuna varmıştır. Sizinde bah settiğiniz, K.İstanbullu adlı yazarın kitabında sempatizanımızın yakalattığı söylenmektedir. Ancak bu yeterli bir araştırmanın ürünü değildir. Adı geçen sempatizanımızın poliste çözüldüğünden hareketle, böyle bir düşünceye varmıştır. Her çözüleni hain olarak değerlendirmek doğru değildir. Partimizin çözülenlere karşı tavrı çok açıktır. Partimize ve halka verdiği zarara göre değerlendirme yapmaktadır. Çözülen insanları hemen safdışı etme yerine uzun süre eğitime tabi tutmaktadır. Ayrıca sorumlu görevlere getir memektedir. Ancak saflarımızda sempatizan olarak çalışmalarına müsade etmektedir. Adı geçen kişinin durumuda budur.

Yurtdışı örgütümüzde geniş bir sempatizan kitlesi vardır. Bunların partimizin propagandasını yapmaları yanlış değildir. Adı geçen kişide partimizin bir sempatizanı olarak partimizin

propagandasını yapabilir.

12 Eylül sürecinde TDH içinde binlerce insan poliste kötü bir sınav vermiştir. Bu insanlar tekrar devrimci mücadele içinde yer alıyorlarsa bu kötü değil, iyi bir şeydir. Önemli olan o insanları dönüştürebilmektir.

Adı geçen sempatizanımız hakkında çeşitli süpekülasyonlar sürdürülmeye çalışıldı. Herşeyden önce devrimci bir faaliyet sürdürmesine bile karşı çıkıldı. Bu tür süpekülasyonları sürdüren gruplar, kendi saflarında çözülüpte, tekrar en yüksek görevlere bile vermelerine rağmen bunu görmezden geldiler. Bu tavırları olumsuzdur. Esas amaçları partimizi teşhir etmektir.

Sizin yıllar sonra bu olayı gündeme getirmenize bir anlam veremedik. Ancak son günlerde partimizin propagandasının sempatizanımızın bulunduğu bölgede yoğunlaşmasından sonra böyle bir çıkış yapmanız, partimiz açısından olumlu değildir. Herşeyden önce duyarlılığın bir ürünü olduğunu sanmıyoruz. Yıllar sonra bunu gündeme getirmenin başka bir yorumunu yapamıyoruz.

Partimizin daha önce sonuçlandırdığı soruşturmayı ekte sizede gönderiyoruz. Partimiz bu konudaki görüşünü yakında kamuoyuna da açacaktır.

28/1/1988

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ

Bu mektupta dikkat çekmek istediğimiz *birinci* nokta; TKP/ML menşeviklerinin bu kanadının "Çözülme ihanettir!" komünist tavrına açıkça karşı çıkmaları; "Her çözüleni hain olarak değerlendirmek doğru değildir", "uzun süre eğitime tabi tutma", vb. sözleri ile dile gelen, gerçekte sonuç olarak çözülmeyi meşru görme ve gösterme tavrıdır.

İkincisi, TKP/ML menşevikleri sözkonusu kişiyi ancak "sempatizan olarak" savunabilecek durumda olduklarını belgelemektedir. Ama bu açıklama, sözkonusu kişinin III. Konferansı *parti adına* resmen tanıtan toplantılarda baş konuşmacılardan biri olduğu gözönüne alındığında, inandırıcı değildir.

Üçüncüsü, diğer gruplara yapılan gönderme, bizim açımızdan anlamsızdır. Çünkü biz çözülen kişilere "en yüksek görevleri bile veren" bir parti değiliz. Bunun ötesinde, bizim karşı çıktığımız, sözkonusu kişinin devrimci çalışma yapması, vb. değil, –bunun bile tartışılması gerektiğini düşünüyoruz– o çalışma içindeki *objektif* konumudur. Ve bunu da açıkça ortaya koyduk.

Dördüncüsü, bizim bu kişi hakkında tavır takınmamızın nedeni konusundaki spekülasyon bütünü ile temelsizdir. Mektubumuzu okuyan herkes, ortada yeni bir durum; sözkonusu kişinin dışa karşı *resmen parti adına* konuşması durumunun varlığının tespit edildiğini görür.

TKP/ML menşeviklerinin III. MK'cı kanadının bu mektuba ek olarak gönderdiği araştırma sonucu konusundaki belge de aynen şöyledir:

II MK-SB'nin .. hakkındaki yazısı;

.. Hakkındaki İddialarla İlgili Açıklama

.. hakkında, özellikle cezaevinde bulunan bazı kişiler ve yoldaşlar tarafından söylenti ve dedikodular şeklinde ileri sürülen iddialar son dönemde yaygınlaşması ve hatta parti alehtarı faaliyet gösteren ve önlerine "partiyi yıkmayı" hedef olarak koyan çevrelerce yürüttükleri faaliyetin aracı olarak sözlü ve yazılı propaganda edilmektedir. Safları etkileyen ve güvensizlikler doğuran bu iddialar hakkında açıklamayı gerekli gördük.

II. Konferansta MK üyeliğine seçilen ve 1981'de tutuklanan .. 1983 yılında ifadesinin alınması için götürüldüğü ... yerden dönüşde bulduğu bir fırsattan yararlanarak kaçmayı başarmış ve partiyle ilişki kurmuştur. Bu ilişki, farklı düzeylerde de olsa bugüne kadar sürmektedir.

..'nın durumunun yeniden değerlendirilmesi, polis tavrı ve hakkında yürütülen söylentiler hakkında karar MK 5. toplantısında verilecekti. Nitekim MK 5. toplantısına kadar .., bazı geçici görevler verilmesine rağmen örgütlendirilmedi. MK 5. toplantısında ..'nın polis ve cezaevi tavrını ve hakkında iddiaları görüştü ve karara bağladı. Toplantıdan hemen sonra yayınlanan "Kısa Kararlar"da tüm partiye ve ileri sempatizanlara duyurulan karar şöyledir.

"...diğer bir sorunda .. ve 1981 yılında engellenen ve daha sonra dışarı çıkan yoldaşın durumu değerlendirildi. Polisteki tavrı hakkında, kendisinin yazıp verdiği değerlendirme bir karara varmak için yeterli görüldü ve şu sonuca varıldı. Yoldaş poliste PÜ'ne yakışmayacak tavır takındığı ve P ye zarar verdiği görüldü. *.. ve PÜ'den düşürülerek, ileri sempatizan düzeyinde ilişki kurulması kararı* çoğunluk görüşü olarak alındı. Bilindiği gibi parti işleyişimize göre, polise düşen bir PÜ'nün polis, cezaevi ve mahkeme tavrı MK'ca değerlendirilinceye kadar üyelik durumu askıya alınır. Bu değerlendirme sonucunda PÜ'liği onaylanıp onaylanmayacağı kararlaştırılarak, gerekli olan işlemler yapılır. Ayrıca... yoldaşın cezaevindeki bazı sorunlara ilişkin tavrı hakkında araştırma kararı alındı. Bu araştırma SB tarafından yürütülecek." (MK. 5. Top. Kısa Sonuçları)

Burada üstü kapalı olarak ifade edilen "bazı sorunlara ilişkin" araştırma kararı, ..'ya toplantı sonrası yazılan mektupta daha açık şekilde ifade edilmişti. MK bu toplantısında, ..'nın polis tavrı hakkında kesin karara varabilmiş ancak diğer iddialar hakkında kesin sonuca varamamış ve soruşturmayı devam ettirmekle SB'yi görevli kılmıştır. Ancak mevcut bütün iddialar incelenmiş ve ciddi bulunmadığından örgütlenmesinde bir sakınca görülmemiştir. Bu dönemde sözkonusu iddialar söylenti biçiminde ve çoğunlukla dedikodu şeklinde kendisini gösteriyordu. Bu iddialara ilişkin hiçbir belge veya yazılı değerlendirme yoktu ya da MK'ne ulaşmamıştı.

Buna rağmen organımız sorunu ciddiye almış ve MK. 5. top.

kararlarına uygun olarak .. ile ilgili iddiaları ve bu iddiaların gerekçe ve kanıtlarını topladı. (Yazılı ve sözlü) İddia sahipleriyle görevlendirilen yoldaşlar denetiminde yüzleştirme yapılmış, ve yine görevlendirilen yoldaşlar aracılığıyla bilgisi olan kişiler görüşme yapılarak sorun hakkındaki bilgileri alınmış ve mevcut iddialar çerçevesinde ..'nın yeniden ifadesi alınarak 1985 sonlarına doğru soruşturmayı sonuçlandırmıştır.

MK-SB yaptığı soruşturmada .. hakkında ileri sürülen "polisle işbirliği yapma, SC'ni yakalatma ve bunun mükafatı olarak içerden kaçmasında polisin yardım etmesi" şeklindeki iddialarının hiçbir doğruluk taşımadığı gibi hiçbir gerçek kanıta dayanmadığı sonucuna vardı.

.. hakkında ileri sürülen iddiaları kısaca özetleyecek olursak şunlar iddia ediliyordu:

1- ..'nın karısı S. Cihan'ı telefonla buluyor.

2- .. C'ni bulduğu telefonu bilme mektedir. Bu telefonu veren ve C'yi bulabileceği yerlere gitmesini sağlayan ..

3- .. C. yoldaşı yakalatmak için, telefonda, paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor ve C'nı görüşmek üzere Lüleburgaz'a çağırıyor.

4- C. yoldaş görüşmeye gidiyor ve dönüşte otobüste veya yolda yakalanıyor.

5- .. karısını öne sürdü, ona telefonu verdi, kendisi perde arkasında kaldı. Karısı polisle açıktan işbirliği yaptı.

6- ..'nın kaçışı bir senaryo'dur.

Cezaevindeki yoldaşların mektuplarından özetlediğimiz bu iddialar ileri sürülenlerin esasını teşkil etmektedir. Yürütülen soruşturma neticesinde bu iddialardan ilk 1. ve 2. şıkta ifade edilenlerin gerçek olmadıkları, ..'nın C. yoldaşı telefonla aramadığı ve telefonla bulmadığı kesin şekilde açığa çıktı. Zaten bu iddiada bulunanlar bu telefonun hangi telefon olduğuna dair ve telefonun sahipleri hakkında hiçbir bilgi verememektedirler. Açıktır ki böyle sabit bir telefon, C. yoldaşın gidip geldiği bir eve, ya da işyeri vb. yere ait olması gerekir. Herhangi bir maddi kanıt göstermeden sadece bir telefondan sözedilmektedir. Daha da önemli olanı ise ..'nın C. yoldaşa başka bir kanalla haber bıraktığının kesin şekilde ortaya çıkmasıyla bu iddialar kendiliğinden çürümektedir.

.....

ladığı doğru bir bilgidir. Fakat bundan sonra ifade edilen ..'nın perde arkasında kaldığı ve kaçışının bir senaryodan ibaret olduğu iddiaları ise, başlangıçta ifade edilen yanlış bilgilerden hareket ederek varılmış yorumlardır. Bunlar belge değildir.

Bu soruşturmada C. yoldaşın yakalanması kesinlik kazanan bilgilere göre şöyle gelişmiştir. .. polis tarafından serbest bırakıldıktan sonra, C'nın yakın akrabası olan (ki bu aynı zamanda ..'nında yakın akrabasıdır.) ...nın yanına giderek "polisin kendisini bıraktığını ancak takip ettiğini C'nin kendisini görmeye gelmemesini" isteyerek haber bırakmıştır (telefonla değil. Sözkonusu C. akrabası bu bilgiyi doğruladıktan sonra, tesadüfen yarım saat sonra C'nın oraya geldiğini ve kendisinin bu haberi olduğu gibi aktardığını soruşturmayla görevli yoldaşa söylemiştir. Aynı şekilde C. yoldaş yakalanmadan birgün önce evinde bulunduğu başka bir yoldaşa bu haberden sözetmiş ve gideceğini belirtmiştir. Yoldaşların gitmemesine ilişkin ısrarlı karşı çıkışları C. yoldaşı bu kararından döndürememiştir. Halen ... bulunan yoldaşla Nisan 1985'te görüşülmüş ve alınan somut bilgiler, önceki tanığın söyledikleriyle uyum içindedir. Bundan sonra, yoldaş ..'yı telefonla aramıştır. ..'nın telefonu ev telefonu olmayıp köy odasının telefonudur ve telefona köy muhtarı çıkar. Köy muhtarına .. ile görüşmek istediğini söyleyen C. yoldaş, daha sonra çağrılan .. ile konuşur. ..'nın iddiasına göre kendisi telefonda da gelmemesinde ısrar ettiğidir. Ancak bu pek önemli değildir. Lüleburgaz parkında randevu yapar ve buluşurlar. Burada takip altına alınan yoldaş, yolda ya da söylenenler doğruysa aynı arabayla kendisini takip eden sivil polisler Topkapı'da inerken yakalamışlardır. Sonuç olarak yoldaş bu görüşmede takip edilerek yakalanmıştır.

Bu verileri değerlendirdiğimizde vardığımız sonuç, ..'nın C'yi yakalatmak için polisle bilinçli ve planlı bir işbirliği içinde olmadığıdır. Polis ..'yı yem olarak kullanmıştır. Biz, başka deliller olmadığı sürece böyle bir ağır ithamda bulunmamız mümkün değildir. Kaldı ki, görüşmeye iddia edildiği gibi .. zorlamamış, tersine bu görüşmeyi yoldaşların ısrarlı karşı çıkışına rağmen C. yoldaş istemiştir. Üstelik bir başkasını gönderme yerine kendisi gitmiştir. Yoldaşın, polisin tuzağına düştüğü doğrudur. Ancak, polisin bazı kişileri "yem olarak" bıraktığı yeni bir şey değildir. Ve bundan ötürü, bu tür insanlara karşı böyle bir suçlama yöneltmek doğru olmadığı gibi, bugüne kadar da görülmedi.

..'nın C'nı yakalattığından dolayı polis tarafından kaçmasının sağlandığı ise ciddiye alınmayacak bir iddia niteliğindedir. Bu iddiayı ileri süren yoldaşların polis deneyiminden geçmesi ve yanıbaşlarında en ağır şekilde çözülmekle kalmayarak ihanet eden ve hatta kendi arkadaşlarına işkence eden, sorgulamalara katılan ihanetçilerin bile uzun yıllar yanı başlarında tutulmalarından birşey öğrenmediklerini, polisi tanımadıklarını gösteriyor, ya da bu iddiayı ileri sürebilmeleri için kendilerini korkunç derece zorladıklarını... Kaçmasında şüpheli ya da müphem bir nokta yoktur ve kaçışından sonra hemen partiyle ilişki kurması ise olumlu bir adımdır. YD'na çıkışı parti gerçekleştirmiştir.

Toparlanan tüm iddialar ve gerekçeleri, yüzleştirme ve tanıkların verdikleri bilgiler neticesinde, yoldaş .. hakkındaki iddiaları doğru bulmamış, ve yoldaşla örgütsel ilişki kurmakta bir sakınca görmemiştir.

Yoldaşlar,

.. hakkındaki iddiaların yaygınlaştırılması esas itibarıyla örgütlü insanlar ve örgütle yakın ilişkisi olan insanlar tarafından

yaygınlaştırılmıştır. Bunun yanlışlığına işaret etmeye gerek yoktur. Pek çok kez uyarılmalarına rağmen bu konuda süren dedikodular engellenmememiştir. Eğer somut gerçeklere göre hareket etmez ve söylentiler, kuru iddia ve duygularla hareket edecek olursak haksız ve yanlış yere durmadan insanlar harcar, partiye ve devrime zarar veririz. Parti tarihimizde dedikodu ve çıkarılan boş görültüden hareketle kadrolarını harcadığı olmuştur. Bunlar partimizi geriye götürmüştür. Bu çocukluk döneminin deneylerinden gerekli dersleri almalıyız. MK-SB'nin vardığı sonuçlara göre bütün yoldaşların tavır takınmaları ve bu konuda yürütülecek parti aleyhtarı faaliyete karşı çıkmaları gerekir. Bu konuda ikna olmamış insanlar varsa bile bunlar, mevcut karara göre hareket etmek zorundadırlar.

Nisan 87

MK-SB

Bu belge ile ilgili olarak da dikkat çekmek istediğimiz noktalar şunlardır:

Bizzat belgede verilen bilgiye göre, sözkonusu kişinin polisteki tavrı, *"Polisteki tavrı hakkında, kendisinin yazıp verdiği değerlendirme"*si, bir karara varmak için yeterli görülmesi temelinde sonuçlandırılmıştır.

Burada, polisteki ifadenin kendisinin değerlendirilip değerlendirilmediği belli değildir.

Parti üyeliğinden düşürülme ile sonuçlansa bile, gerçek bir değerlendirme için sözkonusu kişinin kendi değerlendirilmesinin yeterli görülmesi; bize yanlış, faydacı görülmektedir.

Devrimci kamuoyunda yazılı olarak, legal planda yayınlanan Kürşat İstanbullu'nun "GÖZALTINDA KAYBOLANLAR" kitabındaki iddialar bağlamında tavır yoktur.

Biz, bu yüzden aşağıda devrimci kamuoyuna açılan sözkonusu kitapta Ekim 1986'da hangi iddiaların yazılı olarak var olduğunun görülmesi için kitabın ilgili bölümünü aynen yayınlıyoruz:

Adı: Süleyman Cihan'dı

29 Temmuz 1981 günüydü. Trakya bölgesinden İstanbul'a gelen bütün araçlar o gün kontrol ediliyordu. Saat 15.30 sularında Lüleburgaz'dan İstanbul'a gelen 34 UK 975 plakalı otobüste yapılan aramada üzerinde Oktay Emre adına düzenlenmiş bir kimlik bulunmasına karşın Süleyman Cihan İstanbul 2. Şube polisleri tarafından Süleyman Cihan olarak gözaltına alınmıştı. Üstelik polisler Oktay Emre adına düzenlenmiş kimlik taşıyan kişiyi tahmin değil Süleyman Cihan olduğunu bilerek gözaltına almışlardı.

Emniyet 2. Şube Müdürlüğü tarafından tutulan "Yakalama, Üst Arama ve Zaptetme Tutanağı" ve "Olay Tutanağı"nda İstanbul-Büyükçekmece yolunun neden polisler tarafından kesildiğini de açıklıyordu.

"TKP/ML-TİKKO isimli yasa dışı faaliyet gösteren örgüt mensubu sanıklar ele geçirilerek yapılan sorgulamaları sırasında örgütün üst birimlerinde faaliyet gösteren ve gerçek kimliği Süleyman Cihan olduğu tespit edilen, yapılan çalışmalar sonunda edinilen istihbaratlar değerlendirilerek şahsın gerek eşgali belirlendiğinden, gerekse kendisinin bir resmi elde mevcut olduğundan Trakya bölgesinde il veya ilçelerinden ilimize geleceği gözönünde bulundurularak Büyükçekmece mıntıkasında kontrol ve arama sürdürülmekte iken belirlenen eşgale ve elde mevcut resimle tam benzerlik görülen 34 UK 975 plaka sayılı otobüs yolcularından... (..) kendisinin Oktay Emre olduğunu bildiren kişi görev otosuna bindirilmiş... yapılan üst aramasında.. arkasında 'Eylem Cihan'ıma' yazılı renkli bir çocuk fotoğrafı.. zuhur etmiş ve sanık Sirkeci Müdüriyet binasına getirilmiştir.

Bu operasyonda daha önce yakalanarak nezaret altında bulunan ve Süleyman Cihan'ı yakınen tanıyarak örgütsel toplantılara birlikte katıldığını ifade eden Hıdır Ayata'ya... gösterilmiş, tekrar başka bir odaya alınan Hıdır Ayata gördüğü bu şahsın yakınen tanıdığı ve örgütsel faaliyetlerde ilişki içinde bulunduğu Süleyman Cihan olduğunu kesinlikle tanıyarak teşhis etmiştir."

"Aldığımız ihbar üzerine Lüleburgaz'dan İstanbul'a gelen bütün araçları kontrol ediyorduk."

29 Temmuz 1981 günü Lüleburgaz'dan İstanbul'a gelen otobüste gözaltına alınan kişinin "Hüviyeti Meçhul" bir kişi değil Süleyman Cihan olduğu bu tutanakların dışında Emniyet Müdürlüğü 2. Şube Müdürü Mehmet Ağar'ın Kadıköy Cumhuriyet Savcılığı'na yazdığı bir yazıda da okunuyor. Bu yazıda da henüz Süleyman Cihan'ın "Hüviyeti Meçhul" olarak kayıplara karışmasına karar verilmemiş.

"30.7.1981 gün ve İnfaz bürosu H. İlamat Hz. 81/5681 sayılı yazınız.

Anayasal düzeni yıkmak, illegal örgüt kurmak.. (..) .. gibi kanunsuz eylemlerin faillerinden olup, bir kısmı yakalanan TKP/ML - TİKKO (Partizan) adlı yasa dışı örgütün Merkez Komitesi üyesi olup 29.7.1981 günü saat 15 sıralarında yakalanan ve üzerinden çıkan sahte hüviyete göre.. Oktay Emre, esas hüviyeti ise Ağa oğlu, 1950 Tunceli ili Ovacık ilçesi doğumlu Süleyman Cihan..."

Süleyman Cihan gözaltındaydı ve henüz "hüviyeti meçhul" değildi. Baba Ağa Cihan'sa oğlunun yaşadığından emin onu arıyor. Emniyet I. Şube'ye II. Şube'ye onu soruyor, Sıkıyönetim Komutanlığı'na dilekçeler veriyor, oğlu hakkında bilgi istiyordu. Sorularına hep aynı cevabı aldı: "Öyle birini gözaltına almadık. Biz de onu arıyoruz."

Halbuki Ağa Cihan oğlunun göz altına alındığından emindi. Ahmet Cihan ağabeyinin gözaltına alındığı günü şöyle anlatıyordu:

"Ağabeyim 29 Temmuz 1981 günü yakalandı. Gözaltına alınan Mualla Ayata, bir hafta kadar süre sabah şubeden çıkarılıp, akşam şubeye geri getiriliyor. Dışarda gözaltından serbest bırakılmış izlenimi yaratarak ağabeyimle görüşüyor ve ağabeyim bu görüşmeden dönüşte otobüsten alınıyor. Ağabeyim yakalanınca Mualla Ayata gözaltından serbest bırakılıyor ve

eve gelip.. (..) .. ağabeyimin kendisiyle görüşmeye geldiğini ve dönüşte yakalandığını, şu anda ikinci şubede olduğunu söylüyor. Ağabeyimin yakalanmasından böyle haberdar olduk."

Ölümün eşiğinde

"Babam ile görüştüğümde babam I. ve II. Şube'nin verdiği cevapları söylediğinde ağabeyimin öldürülmek üzere olduğunu, veya öldürülmüş olabileceğini anladım. Çünkü ağabeyimin gözaltına alınışının inkar edilmesinin başka bir anlamı olamazdı."

Ahmet Cihan tahminlerinde haklıydı, kardeşi ölümün eşiğindeydi. Üstelik sorgusuz, yargısız ölümüne karar verilmişti. Belki bir gün güneşin doğuşuyla ölenlerin umutları, düşleri de yeniden doğacak. Ve ölenler bu umutlar ve düşlerin gerçekleştiği dünyada özgürlüğün, eşitliğin, sömürüsüz bir dünyanın da sembolleri olarak var olacaklar. Ama o anda yalnızca bir gerçek vardı, hem de "hukukun üstünlüğü", "mahkemelerin bağımsızlığı"nın da gerçeğini haykırırcasına anlatan bir gerçekti bu. Süleyman Cihan'ın sorgusuz, yargısız ölümüne karar verildi ve birgün "Hüviyeti Meçhul" olarak "Zindancıarkası Kimsesizler Mezarlığı"na gömüldü.

Onun gözaltına alındıktan sonra nasıl sorgulandığını ve ölüme adım adım nasıl yaklaştırıldığını birçok kişi gördü. Onun gözaltına alınışından itibaren sorgulanışı, bir külçe gibi götürülüşünün tanıklarıydı bunlar. Bunlar Süleyman Cihan'ın suçsuzluğunun tanıklarıydı. Çünkü o yargı önüne dahi çıkartılmadı. O ve de sorgulama merkezlerinde ölen diğerleri kendileri hakkında hazırlanan suçlamalar düşünüldüğünde ölümlerini hazırlayanlardan daha da az suçludurlar. Çünkü onları yok edenler, onları yargısız ve sorgusuz, savunmasız yok ederken, koruduklarını söyledikleri bir hukuk sistemini de yok etmekten çekinmediler. Ve birçok tanık onların yok edilişini gördü ve bu tanıklar da arkadaşlarının yok edildiği sorgu odalarından yok edilmeden kurtulabildiler.

"... Beni Süleyman Cihan yakalandıktan sonra gece yarısı Süleyman'la yüzleştirdiler ve bana polisler onun Süleyman Cihan olduğunu söylüyorlardı. Ben de Süleyman olduğunu doğruladım.. (...) Süleyman Cihan benimle yüzleştirildiğinde kolunu bile kıpırdatamayacak kadar hareketsiz ve yerde külçe gibi yığılmış vaziyetteydi. Yapılan işkencelerden yerde yığılmış vaziyette dururken yaşayıp yaşamadığını anlamak dahi mümkün değildi..." (I. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı II Nolu askeri Mahkeme Başkanlığına, Süleyman Cihan hak. Dosya No esas: 1981/2505. 23.11.1983) Halil Gündoğan'ın suç duyurusundan)

"Süleyman Cihan gece getirilip bir banka bağlandı. Tamamen bir et yığını halindeydi. Bir polis sürekli olarak 'Süleyman.. Süleyman' diye ölüp ölmediğini anlamak için sesleniyordu. Ama ondan hiçbir cevap gelmiyordu. Galiba Süleyman ölmüştü veya can veriyordu. Sonra alıp bir bankla beraber götürdüler" (I. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşavirliğine, Süleyman Cihan hakkında suç duyurusu, Binali Şahin)

"Yanlış hatırlamıyorsam çarşam ba gününü perşembeye bağlayan geceydi. 28, 29 veya 30 Temmuz gecesiydi. Ben İkinci Şube I. Kısımın hücresindeydim. Benim kaldığım hücrenin bitişiğindeki iki nolu hücrede de Naci Karabulut isimli birisi kalıyordu. Gece saat 24 sıralarında seslerden yeni bir kişinin getirildiğini anladım. Getirdikleri kişiyi koridorda bulunan bankın üzerine bıraktılar. Bir görevli konuşmaya başladı 'Süleyman.. Süleyman' diyorlardı. Şahsın isminin Süleyman olduğunu duyunca getirilenin sesinden Süleyman Cihan olduğunu anladım. Süleyman'ın sesi yavaş ve boğuk çıkıyordu. Görevliye daha fazla konuşmayacağını belirtti. Yandaki hücrede bulunan Naci Karabulut bana anahtar deliğinden hareketleri görebildiğini söyledi. Bir ara tekrar ses geldi. Süleyman'la görevlinin konuşmalarını dinledim. Süleyman yalvararak nöbetçiden su istiyordu. Nöbetçiyse su vermeyeceğini söyledi. Süleyman tuvalet ihtiyacı olduğunu söyledi. Nöbetçi buna karşı da götüremeyeceğini söyledi. Buna karşı da Süleyman 'Buraya mı edeyim? Bari bir kolumu aç buraya edeyim' dedi. Daha sonra nöbetçi az bir miktar su getirmiş olacak ki, Süleyman 'biraz daha su verebilir misiniz?' dedi. Nöbetçiyse 'fazla su içmen iyi olmaz. Üzerine serpeyim daha iyi' dedi... Daha sonra yanındaki nöbetçi ayrılmış olacak ki 'Ben Süleyman Cihan burada kimse yok mu?' şeklinde seslendi. Ben de ona karşı 'Ben Mehmet Ali Kankotan yanında kimse yok mu? şeklinde cevap verdim... (...) Son olarak 'Beni Hıdır Ayata'nın karısı verdi. Kaçamadım bunu bilin' dedi, sonra ses kesildi. Sonra tekrar kendi- sine seslendim ses gelmedi. Bayıldığını düşündüm. Bir süre sonra Naci Karabulut'a sordum. 'Süleyman Cihan'ı görevliler sabaha karşı alıp götürdüler' dedi" (Mehmet Ali Kankotan'ın Yardımcı Askeri Savcı Dz. Hk. Yzb. Erdoğan Savaşeri tarafından Süleyman Cihan'ın emniyette öldürülmesiyle ilgili alınan ifadesinden. 23.10.1981)

Görüldüğü gibi, kitabın I. basımının yapıldığı 1986 Ekiminde kamuoyu önünde getirilen iddialar şunlardır:

– Süleyman CİHAN, kendisini "sözkonusu kişinin karısının verdiğini, kaçamadığını" Mehmet Ali Kankotan'a söylemiştir.

– Yüzleştirmede, üzerinde sahte kimlik bulunan Süleyman Cihan sözkonusu kişi tarafından Süleyman Cihan olarak teşhis edilmiştir.

– Süleyman Cihan'ın kardeşi Ahmet Cihan'a göre, sözkonusu kişinin karısı bir hafta süre ile sabah şubeden çıkarılıp, akşam şubeye getirilmiştir. Dışarda gözaltından serbest bırakıldığı izlenimi yaratılarak Süleyman Cihan ile görüşmüştür. Süleyman Cihan bu görüşmeden dönüşte otobüsten alınmıştır...

MK araştırması, artık tanıklığına başvurulması mümkün olmayan ve hakkında ölümü ertesi bir sürü ağıt yakılan *Sü-*

leyman CİHAN' ın kendi hatası sonucu yakalandığı biçiminde sonuçlandırılmıştır.

Ve MK araştırması, kamuoyu önünde getirilen bu iddialardan bizim açımızdan en önemlilerinden biri olan, "yüzleştirme" bağlamında bir tavır takınmamaktadır.

TKP/ML MK SB'nun Nisan 87 tarihli tavrı, hiç bir şekilde ikna edici değildir. Bizim açımızdan yalnızca yüzleştirmedeki tavrı bile, eğer doğru ise, bu kişiye hiç bir zaman *parti adına merkezi*/bölgesel toplantılarda konuşma yetkisi verilmemesini gerektirecek kadar ağır bir tavırdır. Bu tavra rağmen, bu kişiye şimdiye kadar olduğu biçimde davranılması ilkesizliktir, faydacılıktır.

III. MK'cı revizyonistler, bu tavırlarını bir kez de III. Konferans'ta ele almış ve onaylamıştır. Bu konudaki belge de şöyledir:

.. HAKKINDA SİYASİ-BÜRO'NUN KARARI

Bu yoldaşın durumu III. Konferansta tartışıldı ve sonuçlandırılması MK'ya bırakıldı. Daha önce II. MK. bu durumu araştırarak sonuçlandırmıştı. Ancak, yeniden aynı iddiaların gündeme gelmesi, bu sorunun III. K'ta gündeme gelmesine neden oldu.

MK'mız II. MK'nın Nisan 87'de partiye dağıttığı mektubunu da gözönüne alarak, konuyu yeniden araştırdı. Ancak II. MK'nın sonuçlandırdığından farklı bir sonuç ortaya çıkmadı. Bazı iddiaların kulaktan dolma ve subjektif olduğu görüldü. Yoldaş hakkında ortaya konan bu iddiaların esasta doğru olmadığı görüldü. ..'nın polis tavrının olumsuzluğu dışında, S. Cihan yoldaşı yakalatmada payı olmadığı görüldü. S. Cihan yoldaş, halktan insanlar tarafından uyarılmasına rağmen, kendisi bu uyarıları dikkate almayarak, .. hanımını görmeye gitti. ..'nın hanımı ise polisçe gözetim altında tutulduğundan Süleyman Cihan yoldaş bilmeden polisin ağına düşmüştür.

Nisan 87'de II. MK-SB'ce yayınlanan yazı doğrudur. Bu yoldaş hakkında esas bu yazı temel alınmalıdır. Ve yoldaş üzerinde varolan gereksiz muammalar kalkmalıdır. P bu kişinin polis tavrını da gözönüne alarak görev vermelidir. Zaten şu an ileri sempatizan konumundadır. Partimizin bu düzeyde ilişki sürdürmesine her hangi bir sakınca olmadığı gibi, ..'nın örgütsel durumu diğer ileri sempatizanlardan farklı olmamalıdır.

Bu tür yoldaşların hatalarını aşması için yardım edilmeli ve parti bu tür unsurları dıştalamamalıdır. P MK, bu yoldaşın örgütlenmesini ve parti saflarında aktif olarak çalışması önünde bir engel görmemektedir.

Nisan 88, TKP-ML, MK-SB

MK SB açısından bütün sorun, görüldüğü gibi, "Süleyman Cihan'ı yakalatmada pay" sorunudur. Polis tavrının olumsuzluğu, bunun yanında onca önem li görülmemektedir. Ama bizim tartıştığımız, tam da budur. Şimdi kendini savunma imkanı olmayan Süleyman Cihan'a kendi yakalanmasının suçunun yüklenmesi ise, iki yüzlü bir tavırdır.

MK SB, bu bağlamda açıkça kendi kendisi ile de çelişmektedir. Bir yandan Süleyman Cihan'ın uyarılmış olmasına rağmen buluşmaya gittiği söylenmekte, diğer yandan "Cihan yoldaş bilmeden polis ağına düştü" denmektedir. Ya biri, ya öbürü doğrudur!

Diğer ileri sempatizanların durumundan farklı olup olmama sorununa gelince, buna tavır TKP/ML(BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu'nun tavrında vardır:

Acaba her ileri sempatizan, yurtdışında merkezi bir toplantıda, parti adına konuşma yetkisine sahip mi bu partide?!!

Görüldüğü gibi, TKP/ML menşeviklerinin –bu kanadının– ve bu tavrı savundukları ölçüde, savunan kesimlerinin de tavrı (ilk karar, şimdi "Devrimci" –daha doğrusu devşirmeci– Partizancılar döneminde alınmış karardır) tutarsızdır, Marksist-Leninist değildir. Bu tavır, çözülmenin ihanet olduğu Marksist-Leninist tavrına ters, oportünist bir tavrın pratik yansımasıdır.

Meselenin özü de budur. Bu öz, çok somut olarak, somut örnekle gösterildiğinde; oportünizm, nasırına basılmış gibi havalara fırlamakta; "demagoji, yalan, provokasyon" diye bağırmaktadır. Bırakalım bağırsın; ***gerçekler acı da verse ve saldırıya da uğrasa, er geç kendini kabul ettirecektir...***

Kasım başı 1989 ■

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!
DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULMAZ!

Bu sayımızda kadın sayfalarımızda, bir kadın devrimcinin işkence deneyimlerini anlatan "Yenilgi Okulu" başlıklı yazıyı yayınlıyoruz. Yazıyı Yurt Yayınları tarafından çıkarılan "Adressiz Sorgular" adlı kitabın 321/341. sayfalarından aynen alıyoruz.

Bu yazıyı yayınlamamızın amacı; bir yandan kadın devrimcilerin karşılaştığı, kadın olmalarına **da** *yönelen işkenceleri ve işkencecilerin bu bağlamdaki iğrençliğini, diğer yandan bu işkencelere karşı da direnişin mümkün olduğunu, sorunun ideolojik sağlamlıkta düğümlendiğini göstermektir.*

Yazıda işkence altında verilen her bilginin —bu dışardaki kişilere **doğrudan** *zarar vermese bile,* **sonuçta** *direnen açısından yenilgi, işkenceciler açısından zafer olduğu açıkça ortaya konmaktadır.*

Bunun yanında, devrimci hareket içinde direnme sınır çizgisinin çok gerilere çekildiği, aslında çözülen bir kişinin bile direnmiş olarak görülüp, gösterildiği, bu yazıda çok güzel dile gelmektedir.

Yazının sonunda bu devrimci kadının takındığı özeleştiri tavrı, başkalarının direnme olarak adlandırabileceği tavrın çözülme olarak tesbit edilmesi ve bu çözülmenin nedeninin ideolojik olduğunun konması, bütün devrimcilerin öğrenmesi gereken bir tavırdır ■

YENİLGİ OKULU

"Aaa! Sen 72 Numaradaki kızsın öyleyse!"

Evet, ben "72 Numaradaki kız"dım; bunu büyük bir şaşkınlık ve saygılı bir hayretle söyleyen ise çocuksu hatlarını henüz kaybetmemiş bir lise öğrencisi.

Mahkeme arabasında üç kişiyiz, Selimiye'ye doğru yol alıyoruz. Gözetim koğuşundan gelen bu sevimli öğrenci ile üç sene öncesine dayanan bir göz aşinalığını araştırırken birden beni bu tanımla anımsadı:

"Biz '72 Numaradaki kız'ı hep merak ederdik, senin direnişini hep duyuyorduk, bir-iki kere hücrenin mazgalından yüzünü görebilmiştim ama tamamını hiç görememiştim. Hücrelerimizde senden öyle çok söz ederdik ki..."

Defterinde bulunan bir şiir yüzünden o lanetli şubeden benim de olduğum dönemler gelip-geçmiş olan bu gencecik kızı dinlerken onun övgü dolu sözlerinden gurur duyamıyorum. Çünkü o gerçeği bilmiyor ya da benim gerçeğimi bilse bile çok büyük bir rahatlıkla hoş görebilecek biri. Oysa ki ben önce kendi gözümde sonra da örgütümün gözünde işkencede direnmeyi sonuna kadar götürememiş, emniyetten olumsuz bir sınav vererek çıkmış biriyim. Ve kendimi, benimle emniyette

aynı dönemde bulunan yüzlerce insana karşı borçlu hissediyorum. Beni yanlış tanıyor, yanlış değerlendiriyorlar, gerçek direnme tavrı benimki değildir. Bir süre direndikten sonra kabullenmek direnme değildir. Ama beni o dönem tanıyanlar ya direnme tavrına daha liberal baktıklarından ya da içimdeki yenilgiyi farketmediklerinden, farkettirmediğimden...

★ ★ ★

1980 yılının bitmesine 15 gün var. Yağmurlu geçen bir günün akşamında eve dönüş için bir arkadaşımla dolmuş kuyruğunda beklerken daha önce arabası ve silahı gaspedilmiş ve bu nedenle görevinden alınmış bir polis tarafından tanınarak yakalandım.

Topkapı yakınlarında bir jandarma karakolunda 1. Şube ekiplerine teslim edildim. Beraberimizde beni yakalayan polis de var.

Artık ellerindeyim. Evdeyken hep konuştuğumuz işkencede direnmek, direnememek üzerine sohbetleri, bu konuda anlatılanları, yazılanları yaşayacaktım. Heyecan ve tedirginlik vardı ama korku yoktu. Tek sorunum senaryomda falso yapmamak, onları senaryoma inandırmaya çalışmaktı. Ekip otosunda 1. Şubeye doğru yol alırken aklımdan geçen bunlardı. Havanın iyice kararmış, işlerinden evlerine dönenlerin sofralarına oturduğu saatlerde Gayrettepe'deki 1. Şubeye vardı ekip otosu.

★ ★ ★

Girişte kayıt için bekleyen memurlar "Ooo M.Ç. gelmiş" diyerek abartılı bir bekleyiş yaratıyorlar, sanki tanışıyormuşuz, sanki hayatlarının "iş"i gelmiş gibi. Kimliğimi işliyorlar deftere, üzerimde taşıdığım kimliğe ilşkin bilgiler bunlar.

Telaşla gelen biri:

"Bizim kız bu ha!" diyor beni süzerek. Sonra öfkeyle bağırıyorlar, "niye bize sormadan kaydediyorsunuz? Aceleniz ne? Ya burada ölürse, kayıtlarda isminin bulunması iyi mi olur?"

"Üzülmeee! Zaten asıl kimliğini vermedi, ölse de bu kimlikle onu kim arar sorarki?"

Öfkeli bağıran "Gel kız!" diye kolumdan çekip götürürken hala kayıt yapanlara bağırıyor; "Giriş tarihini boş bırakın ki istediğimiz kadar tutalım."

Sarı, çiğ ışıklarla aydınlatılmış upuzun bir koridorda gözlerimi bağlamadan çekiştirerek bir yere götürüyor. Beni yakalayan polis ardımızdan söylenerek geliyor. Beni ve gasp edilen silahını, görevinden alınışını bıkıp usanmadan anlatıyor. Kolumu çekiştiren bıkkınlıkla tersledi: "Tamam hemşerim, biliyorum, benim masa bakmıştı önceden de senin işe." Koridorda ilerlerken hala kimliğime uygun bir senaryo derdindeyim ama beklediğim işkenceyle ilk etapta karşılaşmamış olmanın şaşkınlığını da yaşıyorum.

Küçük bir odaya sokuyorlar, basit döşenmiş bir büro, yerlerin pisliği dikkat çekici. Sandalyeye oturtuyor ve üzerimdeki eşyaların kaydını yapıyorlar. Üzerimdeki kimliğe uygun bir imza uyduruyorum. Konuşmam ve cevaplarımla alışkın olmadığı davranışlarla karşılaşmış "zavallı bir kadıncağız"ım şu an.

Senaryom odadakileri güldürüyor, "Şef" dedikleri yılışıkça bir samimiyetle: "Kız, az mı koştuk Bahçeli'de peşinden, kimi kandırıyorsun?" diyerek kapıyı açıyor ve koridora sesleniyor: "Küçük Sakal, gelsene oğlum!"

Küçük Sakal, 65 günlük daimi papazım olacak. "Hoş geldin M. "diyerek söze giriyor. "Ben M. değilim, C.'yim" diyorum. Kimliğime bakıyor.Kimlik bir evlenme cüzdanı, ev tutmak için düzenlenmiş cüzdandaki erkek resmini uzun uzun inceleyip "Ben bunu biliyorum ama kimdi çıkaramadım" diyor. İlk anda blöf diye düşünmeme rağmen, 3 ay önce resimdeki yoldaşın, yoldan toplanarak götürüldüğünü, bir kaç gün emniyette tutularak salındığını hatırlıyorum.

Odadakiler gayet rahat, işkenceye başlayacaklarını gösteren hiç bir belirti yok, beni bol bol lafa tutarak, ölçüp tartmaya çalışıyorlar. Bense hemen işkenceye başlanmasını bekliyorum. Çevreden de işkence yapıldığını gösteren ses yok. Halbuki anlatanlar dinmeyen çığlıklardan söz ederlerdi.

Bir süre sonra beni, zaman zaman yükselen fısıltılar dışında bir mezarlık kadar sessiz hücrelerin olduğu yere götürüyorlar. Ilık ekşi bir koku hakim burada.

Nöbetçiler deftere kaydımı geçiriyorlar.

Beni buraya getiren polis gitti. 47 Numaralı hücrenin kapısını açtı şişko nöbetçi. -Buranın meşhur Kemıkkıran'ı- Açılan kapıdan hücreye vuran ışıkta daracık yerdeki insanları görüyorum. Yerde dizlerini toplamış oturuyorlar. Selam vererek aralarına sokuluyor ve sorularını ifademe uygun cevaplıyorum. Aslında devrimci olduğumu anlamaları isteğiyle doluyum. "Beni TİKB örgütünden biri sanarak getirdiler" diyorum.

Şu daracık yerde sımsıkı kaynaşmış yedi gencecik kız. Her ilk geleni korkuttukları "aşağı" burası. Burası, yani hücreler bu binanın "cenneti". İşkence sonrası atıldığında dinlendiğin, yeniden işkenceye alınana kadar dayanışmanın verdiği sıcaklıkla ısındığın bir "cennet".

Karmakarışık kötü günler bekliyor beni. Büyük acılar çekeceğim ve direneceğim. Bana güvenen, yakalanıp yakalanmamaları, hayatlarının altüst olup olmaması bana bağlı olan; benim direnişimle, işkencede susuşumla, benim akıbetime uğramaması gereken sevdiklerim var. Onlara kötülük yapmak elimden gelmez ki. Kımseyi ele vermeyeceğimden çok eminim, "ya ele verirsem?" kuşkusunun izi bile yok.

Emniyetteki ilk gecemi geçirmeye hazırlandığım bu hücredeki ikametim kısa sürüyor. 23 00 sıraları hücremden alınarak gözlerim bağlanıyor. Omuzumdan tutan bir elin güdümüyle yukarı götürülüyorum. Korkunun verdiği heyecandan karnım ağrıyor. En hayvanca, en insanlık dışı işkenceler gözümde canlanıyor. Tadacağım acıların korkusu bu duyduğum.

★ ★ ★

Gözlerim bağlı olmasına karşın çevremi kulaklarımla kolaçan edebiliyorum. Kalabalıklar. Başka yerlerden hiç ses, çığlık duyulmuyor, sanki koskoca binada yalnız ben ve işkenceciler var.

Odaya girişimin hemen ardından soru, tekme ve yumruk fırtınasına tutulmuş gibiyim. İpsiz merdiven ve koridorlardan geçerek yapılan sessiz yolculuktan sonra bu saldırı sağanağına hazır olmayan reflekslerim yeni duruma adapte olmaya çalışıyor. Saldırgan deliler koğuşuna atılmış bir kör gibiyim. Nasıl böyle acımadan kudurmuşçasına vurabiliyorlar, daha odaya girdiğim ana kadar beni şimdiye dek hiç görmemiş olanlar var içlerinde. Bir insan bir insana böyle kin ve öfkeyle saldırabilir mi, hiç tanımadan, bilmeden. Bunlar insan değil, yeryüzünde varoluş nedenleri acı çektirmek olan yaratıklar. Nasıl kediler fare tutmak, köpekler ev beklemek için eğitilmeye uygun yaradılıştaysalar, bunlar da sadistçe acı çektirmeye uygun yaratıklar. Bunların içinde, babalar, nişanlılar, ağabeyler bulunmaz. Bunlardan ancak kuzu postuna bürünmüş kurt kadar insan olunabilir. Ve işte şimdi ben böyle yaratıkların ellerinde bir gece yarısı yapayalnız ve korumasızım. **Öldüresiye dövebilir, tecavüz edebilir, öldürebilirler de.Tek avantajım bunları daha önceden biliyor oluşum ve bir gün başıma gelebileceğine hazırlıklı oluşum. Başıma geleceklerden korkuyorum ama benden istediklerini vermeyecek oluşumu bilmenin güveni bu korkumu normal sınırlar içinde tutuyor. Yani doğal, insanca, hiç bilmediği acıları tadacak olmanın korkusunun ötesine geçen bir korku değil. Acıları tatmaya hazırım, göğüsleyeceğim de...**

Daha ilk dakikada işkenceciler, işkence ve ellerindeki ben olayındaki rolüme tüm bedenimle ve beynimle girdim. Kapalı gözlerim gelecek darbeleri görmüyor, tekme ve yumruk sağanağının altında ellerimle korunmaya çalışıyor, en şiddetli tekmeyi atanın ittiği yöne doğru kah yıkılarak, kah yalpalayarak düşüyorum, doğruluyorum, büzülüyorum. Öfke içinde, burunlarından soluyarak soruyor, soruyor, soruyorlar. Dayağın altında senaryoma uygun yalanları sıralayıp duruyorum: "Doğruyu söyle... Evin... Doğruyu söyle... Evin..."tek söyledikleri bu. Daha şimdiden dudağımın patladığını hissediyorum. Ama öyle gergin ve şaşkınım ki nerem ağrıyor nerem acıyor farkında bile değilim. Bir dayak sağanağıdır gidiyor dur -duraksız.

Birkaç yerden birden durmadan patlayan tekmeler arasında giderek bitkinleşiyor ve sersemliyorum. Korunma çabalarım zayıfladı. Kendimi tekmelere bıraktım adeta. "Yeter" diyen sesle tekmeler duraklıyor.Yerde paçavraya dönmüş büzülüyorum. Akşam beni "bizim kız" diyerek kapıdan alan "şef" yönlendiriyor bunları. Yüzü 8 yıl sonra bugün bile gözümün önünde.

"Şef" soruları soruyor, yanıtlarımsa geldiğimde söylediklerim.

Kudurmuşçasına, hançeresini yırtarak bağırıyor, iğrenç küfürler savuruyor.En büyük tehditleri tecavüz ve ölüm. Tecavüz düşüncesi ölümden daha çok korkutuyor beni. Ölüm düşüncesinde ise korkudan çok gurur verici kahramanca bir yan buluyorum. Öldürmelerinden korkmuyorum.

İğrenç ifadelerle soymaktan söz ediyorlar. Bekliyordum ama, korkunç geliyor bu. İrkiliyor, iğreniyor, tiksiniyorum. Bir oda dolusu, yüzlerini bile görmediğim sadist sapığın ellerindeyim. Yeniden çullanıyorlar üzerime. Az önceki bitkinliğimden eser kalmıyor, tehlikeyi görünce tostoparlak oluveren bir kirpi gibi büzülüyor , soymalarını engelleyebilmek için tüm giysilerime sımsıkı yapışıyorum.

Çok kısa bir süre sonra yağmalanıp paramparça ediliyorum sanki. Yerde giysilerimi sıyırabilmek, yırtıp sökebilmek için sürüklüyor çekiştiriyorlar ve tekmeliyorlar. Manto, kazak, etek, çorap ve iç çamaşırlarım... Tamamen çıplak bıraktılar ortalıkta. Bu kargaşada düşen gözbağımsa hemen bağlandı. Dayaktan, ölümden beter bu.İğrenç çirkin yaratıklar. Birbirlerinden, kendilerinden utanmıyorlar. Bense utançtan daha kuvvetli duygular içindeyim. Saldırılmış, aşağılanmış "kirletilmiş" gibiyim. Adice sözlerle ve sarkıntılıklarla bedenime saldırırlarken vücudumdan çok ruhum, kişiliğim acı içinde. Öyle acizim ki ellerinde, hangi sözden hangi elden sakınabilirim kendimi. Çılgınca bir çabayla uzanan her elden kaçınıyor, yırtıcı pençelerden korunmaya çabalıyorum. Vücudumda tek saklı yer gözlerim.Sanki o bağı niye çıkarıp atmadım? Belki bu çirkin yaratıkları görmemek için.

Çıplaklık vücudumun acizliğini arttırıyor sanki. Giyinik olarak durduğumda çevremden gelen saldırılara karşı daha korunaklıymışım da şimdi bu korunağımdan sıyrılmışım gibi hissediyorum, ateş altındaki sipersiz asker gibi. Vücudum giysilerini yitirirken sanki reflekslerini de yitirdi.Gelen tekme ve yumrukları algılayamadan vücudumda patlıyorlar. Yerde tortop olmuş çıplaklığımı gizlemeye çalışıyorum.

M. olduğumu kabul etmemi, evimi, oturduğum yeri, arkadaşlarımı istiyorlar.

Israrla zavallı ev kadını rölünde direniyorum. Kafamı duvarlara çarpıyor, yerde tekmeliyor, yumrukla birbirlerine yolluyorlar. Bunları yaparken ise olayı tecavüz havasına sokuyorlar. Çok korkuyorum, çok, çok korkuyorum, ama korkum istediklerini vermeyi düşündürmüyor bile.

Üzerlerindeki üniforma (aslında sivil giyimliler) yaptıklarını yasal kılıyor. Burada yapılanları yoldan geçen bir kızı durdurup 4-5 sıradan insan yapsa, halk bunları linç eder, renkli ve sansasyonel basın "SAPIKLAR", "CANAVARLAR" diye başlık atar. Ama bu kimliği taşıyanlara , bu binadakilere "sapıklık" görevi verilmiş. Bunu en iyi şekilde yapmaları için de teşvik primi veriliyor...

Özellikle yüzüme attıkları yumruklar ve tokatlardan kafam sallanıyor, dik duramıyor. Alt dudağım patladı, yavaş yavaş şiştiğini ve sarktığını hissedebiliyorum. Ağzımda tuzlu, kaygan kan tadı var. Daha asıl işkence olarak duyduğum cereyan ve falaka denenmedi bile, sıra onlara da gelecek. Sıkı dur M. daha yeni başladılar, bunlar daha yoklama denemeleri...

Her yere düşüşte iğrençliklerini daha da artırmamaları için hemen doğruluyor, ayağa kalkmaya çabalıyorum. Çok bitkinleşmeme, sersemlememe rağmen kendimi koyvermiyorum. Çıplaklığın tedirginliği direncimi arttırıyor. Şimdi çabaları yere yatırabilmek, iki kişi olsalar başedebilirim sanki diye düşünüyorum ama altı kişiye yakınlar. Artık sesler, yumruklar ve tekmeler bir tanışıklık, bir sima kazanıyor. Göz bağımın altından gördüğüm her paçanın ve ayakkabının sesini hafızam kaydetti. Çıplak olarak yere yatırılmaya direniyorum, tekmelesinler, yumruklasınlar ama öyle yere uzatmasınlar... Beni yerde zaptetmeye uğraşıyorlar, çırpınıyor, tekmeliyor kurtulmaya çalışıyorum... Karnıma oturan biri boğazıma yapıştı, iki parmağı ile öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum. Nefes alamayınca çırpınmak isteğim, üzerimde oturan iğrenç kütlenin ağırlığıyla engelleniyor. Ellerimle boğazımdaki eli gevşetmeye uğraşıyor başaramıyorum, biri ayak bileklerime ip doluyor, boğazımdaki el kırmak istercesine kafamı yere çarpıyor. Kollarımı yere gerili zaptedebilmek için tepemde dikilen biri ellerime basıyor, eziliyor ellerim. Üzerimde oturan devasa yaratık artık boğazımı bıraktı, ağzıma soktuğu bir sopayla kafamı bastırıyor. Ağzımda sopa adeta gem gibi. Ellerim ezildi, ayaklarım bağlandı, ağzımda bir sopa, üzerimde iğrenç bir sarhoş ve ben çırılçıplak ellerindeyim.

Ellerime basan ayaklar indi ama ellerim işe yaramıyorki, ağzıma bastırılan sopadan mı, üzerime oturan sarhoştan mı, ayaklarımı zapteden ipten mi kurtulayım? Cereyan ve falakayı aynı anda yapacaklarmış. İkisinin birden öldürücü olacağını iştahla anlatıyorlar. Cereyan telini cinsel organa takacaklarını en amiyane tabirlerle anlatıyorlar pis elleri ile ve dilleriyle. Ellerinden bir kurtulabilsem ve

hepsini paramparça etsem bile nefretim, tiksintim yatışmaz.

İşkence ve acı korkusu filan yok artık. Çırılçıplak ve pis ellerine duyduğum nefretle gerilmiş bir yay gibiyim. Falaka sopasına bağlı ayaklarımın havaya kalktığını hissediyorum. Bir tanesi telaşla "Durun yahu, daha tellerle uğraşıyorum" diyor. Hayasızca bir keyifle, iğrenç ve pis elleriyle teli kararlaştırdıkları yere yerleştiriyorlar, tüm gücümle çırpınmaya çalışıyorum. Telin düşmesini önlemek için biri ayakkabısıyla telin konulduğu yere basıyor tek ayağıyla, kaygısı ise "ya bana da cereyan geçerse" oluyor.Tüm vücudumda en ufak bir mahremiyet kalmamış, bu iğrenç adamlar bir oyuncak gibi oynuyor benimle.

Bir sene kadar önce karakolda işkence gören bir kız arkadaşla ilgili anlatılanları hatırlıyorum. Aktaran kişi büyük bir ürpertiyle "göğüslerinden bile cereyan vermişler " deyince bunu duymaktan bile acı duymuştum. Şimdiki duruma kıyasla ne "masum" bir işkenceymiş o...

İlk sopa indi ayaklarıma...Ne kadar şiddetli vuruyorlar, sopayı vuranın tüm gücü sanki sopanın tabanımda değen kısmına birikip tabanıma öyle iniyor. Demek "ünlü" falaka bu... Bu acı korkunç birşey, beynimde hızla bu acıyı tanımaya çalışırken yepyeni bir acı sarsıyor vucudumu. Cereyana acı demek doğru mu bilmiyorum falakanın yanında, buna acı denmez, kasları zorlayan, kasıkları yırtan bir kramp duygusu. Falaka acısı ise tarifsiz, anlatılmaz, her sopa sanki kan damarlarıyla acıyı diz kapaklarıma ve beyne ulaştırıyor. İçime işliyor acı... On yirmi vuruştan çok fazla, sayıyla söylenecek kadar az değil darbeler. Çıplaklığın tedirginliği bir yandan, işkenceyi tanımaya başlamak ve acıyla garkolmak bir yandan, insanın aklından birşeyler söylemek geçmiyor bile... Sanki sırları öğrenmek için değil de canları istediği için vuruyorlarmış gibi hissediyorum. Artık bırakmaları gerekmiyor mu? Daha önceki duyduklarımla uyuşmuyor bunlar, vurdukları sopalar yüzü çoktan geçti. Ayaklarımdaki acı da alabildiğine arttı. Her sopa ilk inenlerden daha çok canımı yakıyor.Belki uyuşur ayaklarım umuduyla her sopanın acısını tartıyorum ama nafile... Ne son vuruş oluyor ne de o vuruşta ayak uyuşuk... Cereyan ise vücudumda neler yapıyor farkında değilim, onun en olumsuz yanı utancımı körüklüyor olması ve telin düşmesini önleyen iğrenç ayaklar. Bağırmıyorum, dişlerim ağzımdaki sopaya geçti adeta, acıyla çırpınabilen sadece kollarım. Bu mutlaka son sopadır diyerek bekleyişten yorulup kendimi bırakıyorum, kollarım düşüyor, sopayı ısıran dişlerim gevşiyor, başımı sopayla bastırmalarına gerek kalmıyor. Başım da çırpınıştan vazgeçti. Tamamen bıraktım kendimi, inildemeye bile gücüm yok... Üzerimdeki sapık yaratık "bayıldı..." diyor. Bayılmadım ama gergin durmaktan çırpanmaya çalışmaktan yoruldum... Bir iki sopa daha ayaklarımda... Tek kıpırtı yok... Bir iki cereyan verişle kasılmama rağmen kıpırtısızım... Bayıldı sanmalarını da yeğliyorum.

Nereden bulduklarını anlayamadığım bir soğanı dayadılar burnuma ayılayım diye... Elimle ittim soğanı. "Hala mı söylemiyorsun? Öleceksin..." teraneleri. Üzerimdeki iğrenç kütle inmiş, odadakilere "siz odadan çıkın da ben buna göstereceğim gününü" diyerek tecavüzden söz ediyor durmadan... "Yok, yok... O konuşacak , değil mi M ?" "Ben M değilim" diye çığlık atıyorum neredeyse... Yeniden bir top oluyor büzülüyorum. Ellerimle ayaklarımı tuttuğumda şaşkınım. Elimle tuttuğum ayaklar benim vucudumdaki ayaklar mı?.. Kocaman yusyuvarlak şeyler ayak mı?.. "Kalk biraz yürü ayağının şişi insin" diyorlar. Kalkmaya çabalıyorum ama imkansız. Aşağı götüreceklerini düşünerek kalkmayı çok istiyorum. Bir yandan da "elbiselerim" diye aranıyorum ellerimle... O zaman gülüyorlar. "Elbiseler yok, sen anlattın mı istediklerimizi bize?" Kollarımdan tutup zorla dikiltiyorlar ama duramıyorum, ayaklarımın üzerine basamıyorum. Yardımla yürütmeye çalışıyorlar, itiyorum çırılçıplak aralarında yürüyemem. İnatlaşmam üzerine dört kişi beni kavrayıp ayak tabanlarımı duvara vuruyor. Canım çok yanıyor. "Şef" tamam bırakalım" diyor " haydi geçirin ayaklarına sopayı". Yine mi?

Yine... Ayaklarım falaka sopasında ve yerdeyim, bu defa üzerime biri oturmuyor ama kollarımı tutuyor başımda biri. Sopayla ayaklarımı dürtüklerken soruyorlar "Evin, arkadaşların, randevuların". Sabah olmadan tüm bunları almak istiyorlar. Vermeli miyim diye aklımın ucundan geçmiyor bile... Sustukça vuruyorlar. "Ben M değilim" dedikçe vuruyorlar. Yine durmaksızın, yine sayısız sopalar, yine iğrenç eller...

Sabaha karşı 4.30 da "giyin" diyorlar. Parçalanmış giysilerime üskünkörü bürünüp bir an önce bu odadan, bu adamlardan kurtulmak istiyorum. Şişmiş tabanlarımın yan kısımlarına ağırlığımı vermeye çalışarak yürümeye çabalıyorum. Den-

gemi sağlamam çok zor. İkisi sürükleyerek aşağı götürüyorlar . Hücrelerin olduğu yerdeki tuvalette pis suların içine basıyorum serin serin... Ayakkabılarım artık bu ayaklara göre değil. Musluğun altındaki ayaklarımı eğilip yıkamaya mecalim yok. Çeşmeyi açıyorum, su tüm şiddetiyle bileklerime kadar şişmiş ayaklarıma iniyor. Soğuk suyun altında yere düz basmaya çalışıyorum. Hiç çıkmak istemiyorum bu tuvaletten. İçim rahat, adımı bile söyletemediler, şimdi kapatacakları hücreye gururla gireceğim. İçimden hıçkıra hıçkıra ağlama isteği coşuyor. Huzurlu olmama rağmen çıplaklığın incittiği ruhum yalnız kalınca kahırlanmak istiyor.

Gece 11'de alındığım hücreye yeniden kapatılıyorum. Buradakiler hiç bu denli işkence görmüş birine rastlamamışlar günlerdir. Durumum onları ürkütüyor. Kaygısız, ürküntüsüz halime şaşıyorlar, kısaca anlatıyorum neler yaptıklarını. Bir tanesi ağlıyor. Ben de ağlamak istiyorum ama acıdan değil, bu iğrenç yaratıkların pis ellerinin incittiği onurum için, ama ağlamıyorum. Hiçbirisinin uzanarak yatabilmesi için yer olmamasına rağmen bana açtıkları genişçe sayılabilecek yere kıvrılıp kalıyorum.

★ ★ ★

Odakilerin fısıltılı konuşmalarını duyuyorum, Gece hep inlemişim, uyur uyanık dinliyorum onları. Sabah 8'den önce işkenceye alınmazmış burada. İşkenceye yeniden alınacak olmanın korkusu henüz başlamadı. Beynim ve ruhumda dingin bir huzur var. Bu ilk işkenceden başarılı çıkmış olmak kendime duyduğum hoşnutluğu artırıyor. Sonuna kadar böyle olacağım, yoldaşlarıma layık, onlar gibi yiğit olacağım. Yüzüm kara çıkmayacağım buradan. Sevdiğim insanlara, yoldaşlarıma nasıl zarar verebilirim ki?

7.30 da almaya geldiler.

Daha beklemiyordum oysa . Almaya geldikleri an heyecan ve korku başlıyor. Yine ellerine alıp cansız bir nesneymişim gibi sadistçe oynayacaklar benimle. Gözüm bağlı ama gözbağının altından kendimi güvencede hissedecek kadar görüyorum.

Yine gece alındığım odadayım. Yer karolarındaki lekelerden aynı oda olduğunu anlıyorum. Yine aynı sesler, aynı paçalar aynı pabuçlar, 3 saat öncesindeyim yine. Konuşuyorlar, sahte kimliğimde yanıltmaya çalışıyorlar, anlattıklarımı tekme tokat ve yumruklarla reddediyor, gerçeği istiyorlar. Artan hiddetleriyle yine bir işkence fırtınasına tutulacağımı anlıyorum.

Çırılçıplak, tekmeler, coplar, yumruklar, falaka sopası, kablolarla dolu saatler. İğrenç hareketler, tecavüz tehditleri, öldürme senaryoları, rus ruleti, vasiyet yazdırmaya kalkışmaları, "tatlılıkla" ikna çabaları. Tuvalette yangın hortumuyla ıslatılıp geri getiriliyorum. Yine aynı, yine aynı şeyler.

Hiç yorulmuyor hiç utanmıyor bu yaratıklar. Aralık ayının soğuğu, çıplaklık, ıslaklık, dayak ve hakaretler. Öyle yorgunum ki... Arada bir, birkaç dakikalığına bekleme odası denilen bir yere konuluyorum, üzerimde sadece mantom oluyor. Tek dinlenebildiğim anlar bunlar. Bu odada daha başkaları da oluyor. Gözler bağlı, konuşmak oturmak yasak; bazen tüm tehlikesine rağmen gözbağını aralayıp odada polis yokken konuşmak mümkün. Bu odada geçen dakikalar omuzdan çekip işkence odasına götürülmeyle bitiyor. Buradan alınıp aşağıya, hücreye götürülmeyi umuyorum her defasında.

İşkence sürerken bayılmayı öyle çok istiyorum ki, ama olmuyor. Bu kadar dayanıklı oluşum ve bağırmayışım onları da kızdırıyor. Bağırtılar bekleme odasındakilere çok kötü ulaşıyor. İşkence gören insanın haykırışları çığlıktan öte bir şey. Kadın mı, erkek mi o bile ayırdedilemiyor.

Henüz yakalanalı 24 saat bile dolmamasına karşın yürüyemiyorum, dilim şiştiği için konuşmam bile zor, dudağım patladı, boğazımı sıktıkları için çürüdü ve ağrıyor, vücudumdaki yara bereler ise bir dolu. Bu hale gelmiş bir vücut bile onların durmalarını sağlamıyor. Bu kadar hırpalanmışlık onları durdurur sanıyordum.

Akşamüstü biraz umutlandım aşağı indirilme vaktim geldi diye. Ama nafile... Yemekten döndüklerinde yine odaya alındım. Ve gece 11'e kadar da yorulmadılar...

Öyle ısrarlıyım ki sahte kimliğimde. Tek şunu söylüyorum: "Ne kadar döverseniz dövün, olmadığım biriyim diyememki, ben C'yim, M değlim"

Gece 11'de yine bekleme odasına götürüldüm. Ve duvardaki bir kelepçeye tek kolumdan bağlandım. Konuşana kadar yemek ve su yokmuş bana. Üzerimde sadece mantom var. Islak, aç ve perişan haldeyim. Çıplaklığımı gizleyen sadece

mantom. Burada bari çıplaklığım belli olmasın diye itinayla oturuyorum taşın üzerinde. Halbuki öyle yorgun, bitkin ve acılar içindeyim ki kendimi bırakıverip sereserpe uzanmak istiyorum.

Tek kolum ise havada asılı durmaktan yoruldu, uyuştu. Bir süre sonra kolum kelepçesiyle birlikte aşağı doğru süzülüverdi. Kelepçe duvardan söküldü sandım ama, tamamen gelmiyor yine de, yalnız zincirin boyu uzadı. Gözbağımın arasından birden farkediyorum ki zincir duvara monte edilmiş değil. Kelepçenin diğer ucu duvardaki bir delikten yandaki odaya geçiyor. Demek oraya bağlı kol havaya kalkınca benimki aşağı iniyor.

Aynı kelepçeyi bir hafta paylaştığımız, diğerimiz kolunu aşağıda tutabilsin diye karşılıklı yarıştığımız bu kişiyi hiç tanımadım ama, iki parmak genişliğindeki delikten birkaç kere gönderdiği vitamin haplarını, ekmek ufaklarını aldım ve ona sigara izmariti yolladım.

Bir haftalık açlık ve susuzluk cezam tam işledi sayılmaz, çünkü bazen aşağıdan gelenler gizlice Gravyer peynir ve vitamin getiriyorlardı. Ayrıca tuvalette su da içiyordum.

★ ★ ★

Geceleri kelepçelenip bırakıldığım bu odada işkence farklı şekillerde sürüyor. Geceleri evlerinden alınıp getirilen bu insanlara apar topar yapılan işkenceler; yakalanıp getirilerek bu odaya konulan ve işkence korkusu taşıyan şaşkın insanlar; gece nöbetlerinde canı sıkılan sarhoş görevlilerin benimle ilgili timden olmasalar bile zevk için bana dayak atmaları vs. ile geçiyor geceler. Bu binada hareketlilik eksik olmasa da geceleri eğer yoğun operasyonlar yapılmamışsa sessiz saatler olabiliyor.

Sabahları başlayan mesai ile omuzumu tutan bir el beni alıp işkence odasına götürüyor.

Üçüncü gün elektrik vermeye uğraşırlarken şiddetli bir kanama başladı. Gümüşsuyu Askeri Hastanesi'ne götürüldüm. Vücut olarak yıprandıkça, hastalandıkça seviniyorum belki işkenceyi azaltırlar diye. Ama azaltmıyorlar. Tam tersi hergün bir önceki günden daha fazla yapıyorlar.

Artık yüzüm yamru, yumru saçım başım darmadağınık, eski halime benzeyen bir yanım kalmadı. 5. gün öğleden sonra İstanbul'da oturan bir akrabamı bulup getirdiler teşhis için. Beni karşısında insanlıktan çıkarılmış bir halde gördüğündeki şaşkınlığı teşhis ettiği kişi olduğumu inkar ettiğimde daha da arttı.

★ ★ ★

Kendimle gurur duyuyorum. Bu odaya işkence için çıkarılanların takdir dol yaklaşımları beni daha da gururlandırıyor. Öyle rahatım ki çözülmeyi, onlara iste diklerini vermeyi asla düşünmüyorum. Pervasızca eminim kendimden.

Ama ısrarla savunduğum kimliğimi ispatlayamıyorum. Onlar M olduğumu ispatlıyorlar. Bende ise inandırıcı bir zeminde senaryomda direnmek fikri hakim nedense. Oysa ne gerek var? İnanmasalar ne olur? İspatlanmasa ne olur? Ama ispata çalıştıkça onların zeminine düştüğümü farkedemiyorum. Çok yoğun işkence yapmalarına rağmen bugüne değin kimliğimi kabul etmeyişim ve en ağır işkenceler altında dahi aklıma konuşup-konuşmamakla ilgili ufacık bir tereddütün gelmeyişi beni rahatlatıyor.

Sürekli yeni yalanlarla senaryomu inandırıcı kılmaya çalışmam işe yaramıyor. İşe yaramaz hale geldiğinde bu inatçı uğraşımı yitirince ise sanki bunu yitirmenin alternatifi asıl kimliğimi kabul etmekmiş kanısındayım. İşkenceye dayanıklılığımın, işkencenin bende konuşma eğilimi yaratmamasının verdiği rahatlık ve güven değişik tehlikeleri gizliyor. Farkında bile olmadan bu zemine yuvarlanıyorum.

Altıncı günün başlangıcında bu zemindeyim artık. Şöyle düşünüyorum: Nasılsa direniyorum, ismim zaten biliniyor, bunu kabul etmenin ne zararı var; bunu söylemem bir şey kaybettirmez. Üstelik beni zavallı ev kadını kisvesinden kurtarır. Devrimciliğimi savunmak, direniyor olmak bence daha gurur verici.

Kafamda bu hesapları yaparak o gün bu düşüncemi hayata geçiriyorum ve onlara söylüyorum: "Evet, tamam ben M'im ama bu kadar, başka da birşey söylemiyorum. Bunu da işkencelerinizin yüzünden söylediğimi sanmayın..."

Ne kadar emin ve kararlısın M. Hiç farkında olmadan nelerin gittiğinin, onların yönteminin nasıl değiştiğinin ve senin sadece ismini "zaten bildikleri için" kabul etmenin onlara yeni bir cephe açtığının ve seninse bir siper kaybettiğinin.

Kimliğimi kabul edişim direnişimden duyduğum gururu azaltmadı. Bu kötü adımı atışım zaten bildikleri gasp eylemlerini de kabul edeceğim konusunda onlara cesaret verdi. Oysa ben ismi kabulümden sonra bunu kötü gidişin başı olabileceğini düşünüp orada tutunabilseydim, onlara cesaret verdiğini görebilseydim belki ilk günlerde yapacağım bir iç hesaplaşmayla daha sonraki muhtemel yanlışları engelleyebilirdim.

★ ★ ★

Şimdi daha da tırmanarak devam ediyordu işkence. Sabah 8 sıraları başlıyor ve kısa aralıklarla gece 10-11'e kadar sürüyordu. İşkencenin bırakıldığı kısa aralıklarda ise "Küçük Sakal" ın elindeydim. Yani papazın!..

Yıllar sonra üzerinde sistemli ve çözümleyerek düşündüğümde aslında en zayıf yanımın benimle konuşulduğu anlarda ortaya çıktığını buldum. "İnsanca" yaklaşımlara karşı zaaf gösteriyordum. Papazın işkencedeki görevini biliyordum. "İnsanca" davranışlar beni çözmeye hizmet etmek içindi. Ama çok sıradan görünen bir sohbetin, onunla gereksiz polemiklerin bile nelere mal olabileceğini görmedim. Benimle giriştiği tartışmalardan kaçınmak gereğini, temkinli olma ihtiyacını hissetmedim.

Hayvanca davranışlardan yorgun düştüğüm her seans sonrası, taktik gereği ve sahte olduğunu bilmeme rağmen sakin konuşan, mutlaka "evin nerede?" diye üzerime yürümeyen bir sese karşı ihtiyatlı ve tetikte olma gereği duymuyordum. Bu "sakin" konuşmalarda sessiz kalıp cevaplamamalıydım. Devrim üzerine bu adamlarla tartışmaya girişmek neyime gerek? Ama düşüncesizce bu tartışmalara çekiliyorum. Çok basit gibi görünen konularda tartışmaya çekiyorlar beni. Devrimcilerin onların iddia ettikleri gibi olmadıklarını onlara kanıtlamak zorunda mıyım sanki? Ya da onlar kanıtlanması gereken insanlar mı? İkna edilmeye ihtiyaçları mı var?

Çok safça düşüyorum tuzaklarına. Bana daima işkence eden bu insanların "bizim kız" dedikleri ben, şu anda ellerideki tek işleri olan ben, hala gasپları kabul etmedim. Sadece M'im, devrimciyim, ama başka bir şey söylemiyorum.

★ ★ ★

Bir hafta geride kaldı. Artık geceleri aşağıya 72 No'lu hücreye indiriliyorum. Tüm hücrelerden uzaktaki, tam tuvaletin dibindeki bu hücreye kapatıldığımda yaralı vücudumu gocunarak sadece oturabilecek kadar sağlam tahtası bulunan ranzaya oturtup huzurla dayıyorum sırtımı duvara. Bu ufacık, kapkaranlık hücreyi taştan taşan tuvaletin lağım suları basıyor; yerde uzanabileceğim hiç yer yok. Tüm vücudum acılar ve ağrılar içinde olmasına rağmen karanlıkta, daracık bir tahta parçasında, başım dizlerime dayalı uyumaya çalışırken öyle rahatım ki . Arada bir gecenin leylim vakti kapının açılıp "polisin silahını gasp eden sen misin?" diye soranları saymazsak rahatsız eden kimse yok.

Her gece hücre kapım kapatılıp, nöbetçinin ayak sesleri uzaklaştığında bitişik hücrelerden sesleniyorlar: "72 Numara, 72 Numara nasılsın?" moral yüklü bir sesle "iyiyim" diyorum. Bu "iyiyim"in anlamını biliyor onlar da.

Burada hiç ikircikliğe, tereddüte kapılmıyorum, güvenliyim kendime ama hergün ritmi hiç düşmeyen, aksine artan işkenceler, hep aynı sorular bezdiriyor beni. Her işkencenin ardından susuyorum ama, onların karşılarında sürekli hakaret ettikleri, aşağıladıkları biri olmanın rahatsızlığı var.

★ ★ ★

"Yazık oluyor bu kızcağıza", "Bak rezil oluyorsun bu insanların ellerinde",

"Hanım bir kızsın, terbiyelisin niye rezil ettiriyorsun burada kendini?", "Bizim kız aslında hanım, terbiyeli, akıllı uslu, ama kafası kalın" vs. vs. türünden

sözlerinin etkisinde kalıyorum. Bu pis işkencecilerin iyice incitip un ufak ettikleri gururum, kişiliğim yine bu işkencecilerden bazılarının taktik gereği bana yönelttiği göstermelik taktirlerden hoşnutluk duyuyor. Bu ufacık hoşnutluklar sürekli hakerete uğramış kişiliğime işleyiveriyor. Karşılarında dişe diş cebelleşmemi engelliyor.

Can çıkartasıya süren dayaklar, en iğrendirici şekliyle verilen elektrikler, sürekli aşağıladıkları ve bir oyuncak gibi oynadıkları bedenim ve ruhum yorgun. Ama yoldaşlarıma zarar vermeyi istemiyorum. Sevgi ve saygı duyduğum bu insanlara kötülük getirecek şeyler yapamam. Asla yapamam. Sonra nasıl bakarım yüzlerine.

Vucudumda hal kalmayana kadar sürdürülen her seans, papazın "imdadıma yetişip", "durun artık öldüreceksiniz kızcağızı" demesiyle son buluyor. Üzerime atılan mantodan sonra güç bela bir sandalyeye oturabiliyorum. Niye konuşmam gerektiği ve benim neden konuşmayacağım üzerine başlayan polemikler.

Sadece kimliğini kabul etmiş, başka hiç bir şey söylemeyeceği konusunda restini çekmiş M bu işkenceci yaratıklarla giriştiği gereksiz kişilik tartışmalarında yavaş yavaş kuşatılıyor.

★ ★ ★

"Kimseyi vermiyorsan verme, gaspları kabul et, zaten her ayrıntı biliniyor kabul etsen de etmesen de senin de gasplarda bulunduğun üç tanıkça teşhis edildi."

İkinci haftanın ortalarındayım. Artık bunda yoğunlaştırdıkları soruları zorlamaları, iknaları. Papaz da cellat da değişik değişik yöntemlerle sadece gasplar kabulümü istiyorlar. Kabul etmezsem daha üç ay buradaymışım vs.

Ne ev, ne silah, ne de arkadaşlarımla ilgili tek soru yok.

Cellat : " gasplar kabul et, ben de vardım de".

Papaz: "Kabul et şu gasplar, kurtul şu rezillikten, nasıl olsa teşhis edildin."

Bu kuşatma kafamda tartışma ortamı yaratmaya başladı. İsim kabulündeki mantık yine hafiften uç veriyor. Ama tedirginim, huzursuzum. Bunun isim kabulüne benzemediğini direnişimin bu kabulle sarsılacağını hissediyorum. Ama artık inatlaşmaktan da yoruldum. "İnceldiği yerden kopsun" deyip dememenin kararsızlığı var, yoldaşlarımın "gasplar kabul etmiş" diye düşünecek olmalarının utancı var. Yoldaşlarımı ele verecek şeyleri asla yapamayacağımı biliyorum fakat, bildiklerini reddetme uğruna hep aynı, hep aynı teraneleri dinlemekten usandım. Ama ben demedim mi daha on gün önce: "Tamam M'im bu kadar" diye. Tükürdüğümü yalayacak mıyım?

★ ★ ★

Silahı gasp edildiği için polislikten atılan ve beni yakalayan polis zaman zaman uğruyor buraya. İlk günler işkencelerime en iğrenç haliyle katılan bu sünepe ve korkak yaratık hala polisliğe dönebilmiş değil. Bu gün yine burada. Papazlık görevini sürdüren Küçük Sakal bu "zavallı " 5 çocuk babasının sadece benim yüzümden işsiz dolaşmasını, borçlanmasını konu eden bir sohbet başlattı. Bir süre sonra konuyu bana çekip sanki konuş demiyormuş gibi, normal ve doğal bir sesle gasplar kabulün benim açımdan birşey değiştirmeyeceğini, zaten bana yükleneceğini, ama kabul edersem bu adamın ailesine iyilik yapmış olacağımı vs. anlattı durdu.

Ben artık bu sohbetin sonunda gasplar kabul etmiştim. Bunun nedeni ikna oluş vs. değildi. Yine nasıl olsa biliyorlar mantığına sığındım kendi içimde. Bunları kabul etmenin örgüte zararı olmazdı. Yoldaşlarıma zarar vermiyorum ki.

Vicdanımı huzursuzluktan, yanlış birşeyler yapıyor olma düşüncesinden bu şekilde kurtarmaya çalışıyordum ama kimliğimi kabul edişteki halde de değildim. Bulunduğum zeminden daha geri kaymıştım. Polis karşısındaki başarımda başladığım noktanın çok uzağına düşüyordum. Yeni durumumla içimde, beynimde bir yerler lekelenmişti, kendimden birşeyleri yitirdiğimi hissediyordum. Fakat sürüp duran bu işkenceler, bu "sohbet"lerden kurtulabilmek için yoldaşlarıma zarar vermeden kendimden birşeyler yitirmeye razı oldum.

★ ★ ★

"72 Numara, 72 Numara nasılsın?"

Cevabım eskisi kadar canlı ve neşeli olmayan bir "iyiyim". Hücremdeki huzur kaybolmuştu. Artık kendimle başbaşa kaldığımda vicdanımı rahatlatacak mazeretlerimle boğuşuyordum. Ama bu vardığım yer adım adım gelişen, sislerin arasından ağır ağır beliren bir görüntü halinde ortaya çıkan zayıflamaydı. Gaspları kabulüm, reddimin hemen ardından bir adımda vardığım bir yer olmadı. Zayıfladığımı hissedemeden vardım buraya. Olumsuz sonucun faturasını göremeden alışarak, bıkkınlık ve bezginliği, zayıflığı kendime hazmettirerek ortaya çıkardım.

Gaspları kabul ettiğimde, içine adım attığım bataklığın ne denli içine çeken, insanı yutan bir yer olduğunun farkında değildim. Tepeden tırnağa çamura bulaşmadan, sadece paçalarımı çamurlayarak atlayabileceğimi sandığım bu engel hemen ardından beni sandığımdan daha çok içine çekti.

★ ★ ★

Gasplarla ilgili daha önce verilmiş ifadelerle boğuşuyordum artık. Daha önce bildiklerinin ötesine geçmemeye çalışıyordum. Artık işkenceler bana daha çok acı veriyordu. Manevi dayanaklarını kendi eliyle kırmış, kendine duyduğu güvenden oldukça uzaklara düşmüş, artık kendine duyduğu saygı ve gururundan ciddi kuşkuları olan bir insandım. Bir kaç gün önce "Ben C'yim" diye direnmeye başlayan ben şimdi "gasplar anlattığım gibiydi başka kimse yoktu" demekle yetinebiliyorum.Yoldaşlarıma zarar vermek istemiyorum; iyice ezilmiş benliğimde, kendime saygımda bazı şeyleri ayakta tutmak istiyorum. Polisin daha önceden bildiklerinin sınırını aşmamaya çalışıyor ya da bazı hayali şahısları sokuyorum işe...

Bu çamurda debelendikçe asıl kendime yaptığım işkence beni bitiriyor. Gasp yapılan olay yerlerine beni götürmeleri kendime saygımı bitirmek üzere; ekip otosunda bir yerlere götürülmek öyle aşağılayıcı bir olay ki, sanki önlerine düşmüş ev gösteriyormuşum duygusundayım. Halbuki evimi bilmiyorlar, yakalattığım kimse yok ama yine de bu konumum beni çok aşağılıyor.

Bir gasp sonrası silahların bırakıldığı bir odun deposu giriyor işin içine. Bu oduncunun hiçbirşeyden haberi yok, sadece içinde ne olduğunu dahi bilmediği bir çanta bırakılmış ve ben de onu oradan almışım. Bu oduncu deposunu olayla birlikte anlatmanın zararını görmüyorum, sahibine bir şey olmaz diyor ve gaspla birlikte anlatıyorum.Zaten biliniyor olabileceğini düşünüyorum, ezilmiş kişiliğimi iyice acizleştiren olaylar gelişiyor. Oduncuya birşey yapılmıyor sonuçta, çünkü bu işlerden o kadar uzak ve habersiz ki, polisler ona baskı bile yapmıyorlar ama sadece şu soruyu soruyorlar: "Peki sana buraya çanta bırakılacak sonra onu biri alacak diyen kimdi?"

Oduncunun cevabı tamamen düşündüğümün ötesinde birşey. Ben daha önce yakalanmış gaspları anlatmış bir arkadaştan söz etmesini beklerken o bir başka isim veriyor. Bunu asla asla istemezdim. Oduncunun verdiği ismi biçimsel olarak ben söylememiş olsam da özünde -isteğim dışında da olsa- ben söylemiş oluyorum. Sözü edilen kişi legal olarak yaşayan, küçük çocukları da olan bir baba. Oduncu, aynı mahallede oturan N'nin evini gösteriyor polise.

Ve o gece N benim yüzümden getiriliyor. Onu ele veren benim özünde. Ama kendimi kendi nefretimden "onu ben değil, oduncu söyledi" diye düşünerek kurtarmaya çalışıyorum. Fakat bu düşünce bir işe yaramıyor, vicdanımın beni eleştirmesini susturamıyorum. O güne kadar kimseyi yakalatmamış oluşumdan kaynaklanan kendime duyduğum kısmi güven ve saygıyı da yitiriyorum tümüyle. Şimdiyse utanç doluyum, özgüvenimi de kaybettim.

Çok olumsuz bir noktaya hızla yaklaşıyorum. İşkencenin dozajı ilk günlerdekini kat kat geçti. İlk günlerdeki metanetim kayboluyor. Bendeki ruhsal zayıflamayı görüyorlar sanırım. Aralıksız yükleniyorlar, öldüresiye dövüyorlar. Ayak parmaklarımdan birisi falaka sırasında kırıldı. Bu bile yeniden falakaya yatırmalarını engellemiyor.

N'yi tanımadığımı ama o cezaevindeyken ailesine maddi yardımda bulunduğumuzdan gıyaben tanıdığımı söylüyorum eğer N beni tanıdığını söylerse ifademiz çakışsın diye. N ise beni tanımadığını söyledi. Kendimden utanıyorum.

Sapasağlam, karşı çıkışlara dayanabilecek bir ruhum yok artık. Sallantılı, kaygan bir zemindeyim.

İçim içimi yiyip bitiriyor. Diğer hücrelerde bulunanlar da artık gaspları kabul ettiğimi biliyorlar ama bana gösterdikleri saygılı yaklaşım değişmiyor, direnen birıymişim gibi davranıyorlar, yaklanışımın ardından orada bulunan birçoğu gibi başka insanları yakalatmamış oluşum, randevular, evler vermemiş oluşum, çok ağır işkenceler yapılıyor olması etkiliyor onları. Ayrıca direnmeye yaklaşımları da bizimkinden farklı. Bu insanlara ruhumda yaşadığım yıkımı farkettirmemeye çalışıyorum. Direnmeyi beceremeniş biriyim, saygı duyduğum, değer verdiğim yoldaşlarıma layık değilim artık. Bunun utancı dayanılmaz birşey.

Gasplarla ilgili olarak daha önce yakalanan ve emniyette yiğitçe direnen bir yoldaşa gasplarda yer aldığını kabul ettirememişler. Ben de buna uygun anlatımlar kullanıyorum. İşkenceciler ise bu yoldaşla ilgili net açıklamalar istiyor. Tanımadığımı söylüyorum, karanlıktı hatırlayamam diyorum. Tutarsız karşı koyuşlarım onları daha da vahşileştiriyor. Cezaevinde bulunan bu yoldaşla yüzleştirme için oraya götürülüyorum.

Gasplarda olduğunu reddeden yoldaşın yüzüne bakmaya bile dermanım yok. Bu muydu diyorlar; bocalıyorum; "emin değilim, benziyor, olabilir", gibi tereddütlü, ürkek cevaplar veriyorum. "Hayır! kesinlikle bu değildi" diyerek direnebilmenin karşı çıkabilmenin gücünü bulamıyorum. Utancımdan ölebilirim ama direnemem artık. Bu yoldaşımın karşısında dahi kendimi toparlayıp karşı koyamayışım tüketiyor beni.

___ Bunun ardından gelen ise evimi gösterişim... Yılbaşından bir gece önce götürüyorum onları evime. Ancak 13-14 gün gizleyebildim orayı. Ev çoktan boşaltılmıştı. Böylelikle yakalanan da olmadı. Ama kendi içimde buna sebep olabilecek girişimde bulunmuş biriydim artık. Boşaltılmış oluşundan yüzde yüz emindim ama bunu kendime mazeret yapmıyorum.

★ ★ ★

Çöküşüm buraya kadar sürdü. Silah, insan, yeni evler için dizginlerinden boşanmış bir işkence uyguluyorlardı. Evin boşaltılmış oluşu orada bulunması olası yoldaşların şansından çok benim şansım oldu. Kendine güvenini ve saygısını yitirmiş bir devrimciydim ama bundan öteye gidemezdim. Gitmedim de.

22. güne kadar aralıksız sabah 8, gece 11 arasında süren işkencelerin hırpalanmışlığını, kırdıkları onurumu hiç önemsemiyorum. Onların yaptıklarından daha kötüsünü ben kendime yaptım. Evimi verişimin ardından çok şeyler vermeye başlayabileceğimi umdular, bu umutlarında da kendilerince haklıydılar ama öyle olmadı.

Evimi vererek kendimi uçurumdan atmıştım ama yakalananların olmaması, uçurumun kıyısında tutunacak bir dal oldu bana. Tesadüfen evden ayrılmamış olsalardı bunun çöküntüsü beni çok kötü etkileyebilirdi. Kuşkusuz "hain" olmazdım ama kendimi asla yeniden toparlayamazdım sanıyorum.

22. günden sonra hergün sürdürdükleri işkenceden vazgeçtiler, bazı günler hiç almıyorlar, bazı günlerse alıp eskisi kadar ağır olmayan işkenceler yapıyorlardı.

72 Numara'da yanımdaki hücrelerle tek kelime bile konuşamıyordum. Geceleri uyumayı başarabildiğim kısa aralıklarda kabuslarla boğuşuyordum. 31. günden sonra, yanındakileri direnmeye sevkedebilir diyerek tecrit uyguladıkları 72 Numara'dan çıkarıp kalabalık hücrelere verdiler.

Daha sonraki süreçte ise 2-3 günde bir yukarı alınıp kaba dayak ya da cereyan vermekle yetindiler. Sistemli işkence uygulamıyorlardı artık. 60. günden sonraysa ifademi alıp imzalattılar. Okuma gereği bile duymadım. Ne yazarlarsa yazsınlar, ne çok eylem yüklerlerse yüklesinler, cezaevinde çok yatmak vs. artık ilgilendirmiyordu beni, en değer verdiğim insanların sevgi ve saygısını yitirmiş biriydim. Tabii yine de okumak gerekliydi ama herşeye karşı bir kayıtsızlık gelişmişti bende.

65. günün sonunda savcılığa sevk edilirken büyük bir utancı taşıyordum artık.

★ ★ ★

İşkencedeki tavrım yoldaşlarım tarafından "kısmi çözülme" olarak

değerlendirilmişti. Kendimi gözden geçirip bu konuda kendimi aşmam, gereken dersleri çıkarmam ve bir özeleştiri vermem gerekiyordu. Kendime saygımı ve güvenimi yitirmiş olmama rağmen yoldaşlarımın bana yaklaşımı eleştirel ama düzeltmeye çalıştırıcı oluyordu. Bense tavrımın utancı altında eziliyor ve sağlıklı bir özeleştiri yapamıyordum.

İnsanın en derin köşelerine kadar girip ondaki zayıflığı su yüzüne çıkaran bu el, yani işkenceler beni 15 gün içinde nasıl mat etmişti? Bende asla bulunmayacağını sandığım yönlerimi nasıl belirginleştirmişti? Neden dolayı çözülmüştüm? Bende bulunmadığını sandığım yönler nelerdi?

Cezaevlerindeki günlerimde bunun çözümlemesini yapamıyordum. Kendimi tanıdığımı sanmama rağmen tanımadığım ortadaydı. Dayaktan ve acıdan korkmadığımı düşünüyordum, ölümden de korkmuyordum, peki ama işkencelere niye göğüs gerememiştim?

"İyi bir devrimci olamadığım için, küçük burjuva hata ve zaaflarımdan dolayı dayanamadım, işkencede direnmek zor geldi" diye basmakalıp bir özeleştiri yapıyordum ama için için de "niye niye niye böyle yaptım?" sorularına istediğim yanıtı veremediğimi biliyordum. Değerlendirmelerimde birşeyler eksik gibi geliyordu. Kavradığımı hissedemiyordum.

İşkencede çözülme olayına yaklaşırken gözönünde tutulan noktalar vardır; örgüte, devrime, yoldaşlara güvensizlik gibi. Bunlardan dolayı çözülüp çözülmediğim sorusu gündeme geldiğinde sebebin bunlar olmadığından son derece emin olarak karşı çıkıyordum. Benim örgütüme, devrime, yoldaşlarıma güvenim, saygım, sevgim sonsuzdu. Öyleyse beni zayıflatan neydi?

Çok uzun bir sürece yayılan bocalamalar ve güvensizliklerden sonra belli çözümlemelere ulaşmıştım, o günlere dönerek kendime baktığımda ortaya çıkan tablo şuydu:

Yakalanışımı izleyen ilk bir hafta ya da on günlük bir sürede başarılı bir direniş göstermiştim. Bu başarı nelerden kaynaklanıyordu?

Devrimci olmaktan gurur duyuyordum, kendime güveniyordum, yoldaşlarımın sevgi ve saygısına layık olma düşüncesi vardı. Kendime güvenim, devrimin haklılığına inanmaktan ve bu uğurda her fedakarlıkta bulunabileceğimi bilmekten geliyordu. Bana verilecek her görevi bağlılıkla ve korkusuzca yerine getirebilirdim. Bu niteliklerinin farkında olan biri olarak işkencede direnmeye bir görev, bir övünç ve gurur vesilesi olarak bakıyordum. Bu anlayışlar var olan devrimci ruhla birlikte on günlük bir süre için beni ayakta tuttu, başarılı bir direniş ortaya çıktı.

Peki bu niye on gün sürdü? Niye daha uzun sürmedi? Ya da başarıyla sona ermedi?

Herşeyden önce işkencede direnmeye sadece bir görev, benden umulan bir davranış biçimi gözüyle bakmak başlı başına bir hataydı, küçük burjuva devrimciliğinde hayat bulan övünç ve gurur vesilesiyle direnmek de -açıkçası "direndi desinler" diye- yanlış anlayışların, M-L ideolojiyle bağdaşmayan, sağlam temellerden yoksun, zorlu bir işkence karşısında bocalayabilen, övünç ve gurur duymaktan vazgeçiveren bir bakış açısının ürünüydü. Ben de ideolojik ve sınıfsal köklerini kavramadan, benden umulan ve beklenen direnmek olduğu için, ayrıca sevgi ve saygı duyduğum, aralarında bulunmak, yanlarında mücadele yürütmek istediğim yoldaşlarım karşısında küçük düşmemek, gurur duyabilmek için işkencede direnmeyi istedim. Bu nedenle de ilk günlerde olması gereken niteliklerinden yoksun başarılı bir direniş sergiledim.

Tahmin edilebileceği gibi o günlerde direnişimi bu şekilde görmüyordum. Direniyor olmanın gururunu duymama rağmen direnmenin polise birşey söylememenin benim karakterim olduğunu düşünüyordum. Küçük burjuva gururumun ve kendime güvenimin kofluğunu göremiyordum. Fakat zor (işkence) arttıkça küçük burjuvazinin temel niteliği olan kaypaklık, kararsızlık su yüzüne çıktı. Devrimci ruhun seviyesini küçük burjuva kişiliğinin önemli bazı yönleri zaman zaman bertaraf etti.

Devrimci ruhun etkilerini zaman zaman bertaraf eden küçük burjuva kişilik hangi noktalarda nüksetti?

Özellikle düşmanı kavrayamama ve ideolojiyi sahiplenme noktalarında ortaya çıktı; yani öz olarak kendimi düşmanın karşısında proletaryanın bir ferdi olarak görememiştim.

Dışarda mücadele ortamında devrimci ruhu besleyen bir zemin vardır. Küçük burjuva çevreden çıkmış, devrim için birşeyler yapma isteğiyle dolu biri için örgütlü

yaşam, saygı duyulan yoldaşlar ve yapılan bazı eylemler -ki bildiri dağıtma, yazılama bile olsa- o kişide kendine güven duygusunu geliştirir. Ama bu güven M-L ideolojiyle geliştirilmezse kof olarak kalır; sadece görünüşte ya da fazla zorlu olmayan alanlarda işe yarar.

İlk günlerde bende var olan güven de böyle kof bir güvendi. İdeolojik ve teorik geriliğimin farkındaydım ama farkında olduğum geriliğin M-L klasikleri yeterince okumamış olmaktan kaynaklandığını düşünüyordum. İdeolojik yeterlilik ya da ideolojiyi kavrama olayına bakışım yanlıştı. Kendimi bu şekilde eksik görmeme rağmen işçi sınıfının zaferi için benden beklenen herşeyi yapmaya hazırdım. Bu düşüncelerle kendimi incelediğimde, en küçük duygulara değin nedenlerini anlamaya çalıştığımda şunu gördüm: İşkenceciler karşısında işçi sınıfının bir unsuru olarak bulunmamıştım. Kendimi devrimin zaferine adamış, devrimci değer yargılarına sahip biri olarak görmeme rağmen küçük burjuva değer yargılarından ciddi biçimde etkilenmiştim, devrimci kişiliğe aykırı kaygılara kapılmıştım; üstelik bu kaygıların küçük burjuva değer yargılarına bağımlı, o hamurla yoğrulmuş, kişiliğe sinmiş, farkına bile varılmayan noktalar olduğunu görememiştim.

Kişiliğime sinmiş, zararlı olduğunun dahi bilincinde olmadığım ve dışarıdaki mücadelede kendini göstermeyen noktalar neydi?

İşkencecinin politikası gereği uyguladığı "yumuşak davranışlar" karşısında rahatlamak, o "yumuşaklığa" sarılmak, "efendice" ve "seviyeli olma" kaygısı taşımak fiziki işkence anında düşmana karşı tetikte olup da fiziki işkence bitinc benimle "insanca" konuşan bu kişilerle, normal insani ilişkiler çerçevesindeki dav ranışlarımla muhatap olmak; kısacası bu adamlar karşısında proletaryanın ideolo jisi planında zayıf bir karakter sergiliyordum. Burjuvaziye ait sahte, aldatıcı ve göstermelik "efendilik", "insanca yaklaşım" bende eskiden beri varolan küçük burjuva insancılık duygularını körüklüyor, zor anımda uzaktan bu ele sahte olduğunu bile bile tutunma ihtiyacı duyuyordum. Denize düşenin yılana sarılması gibi küçük burjuva sınıf yapısına ait o zayıf karakter, güçlü bir el tarafından korunma isteği tam da o an zayıf anımda hortluyordu. Ayrıca hanımefendiliğim üzerine çektileri nutuk da benim yine küçük burjuva gururumu okşuyor, uzatılan o sahte yardımcı eli tutmama zemin hazırlıyordu. Oysa karşımdakiler hasımdı ve işkenceciydi, beni cezaevine atmak için malzeme hazırlıyorlardı, çünkü hizmet ettikleri sınıfın selameti için bu gerekliydi. Onların gözünde ben proletarya diktatörlüğü için mücadele veriyordum ve tehlike olmaktan çıkarılmalıydım. Yani savaş çırılçıplak ve yalın haliyle sürüyordu burada da. Ben bunun gerçek boyutunu kavramaktan uzaktım. Karşılarında savunma psikozu içine düşmüştüm. Dışarıdayken yakalanmama, ellerindeyken çözülmeme kaygısındaydım. Karşılarındaki konumumu devrim ve iktidar olayının sınırları içinde görmüyordum. Çok dar kapsamlı bir bakış açısıyla burjuvaziye karşı hep illegal olması, yakalanmaması, yakalandığında da direnmes konuşmaması gereken bir devrimci olarak vardım. Ama devrim gerçekleştirebilecek ve iktidar olmaya muktedir bir sınıfa ait olmanın gerçek anlamının farkında değildim. Onların zemininde yakalanmış, ele geçmiş, onların istediği zeminde sorgulanacak ve yargılanacak yasadışı biriydim. İşkencede direnişi kavradığımı sanıyordum ama kavrayışım yani çözülmeme, direnme olayı gözümde duygusal bir sadakattan öte birşey değildi.

Peki bu duygusal sadakat neye yönelikti?

Bir (M-L) de olması gereken sadakat-ki bu duygusal değil bilinçlidir -önce proleter ideolojiye sonra da bu ideoloji uğrunda mücadele yürüten örgüte ve halkadır Bendeki sadakat ise yoldaşlarıma idi. Saygı duyduğum bu insanların doğru bul dukları ideolojiyi özümlemekten uzaktım. Kafamda henüz hakim olan ideoloji esk dünyaya ait ideolojiydi. Olayları ve şeyleri ele alış, kavrayış, yorumlayış ve değiştirme biçimlerine yaklaşımım eski dünyaya ait ideoloji tarafından belirleniyordu. Yöntemlerim M-L ideolojiye ait yöntemler değildi. Doğal ki bu bakış açısı ve yöntem işkencede tavır, direnişin ele alınışı da dahil herşeye yansıyordu.

Devrime inancım zayıf olduğu, gelişmemiş olduğu sonucu çıkarılabilir. Fakat asıl zayıf ve gelişmemiş olan, bu inancın gerektirdiği karaktere ve davranış biçimlerine sahip olmamaktı. İdeolojik kavrayışsızlık var olan devrimci ruha uygun bir karakterin şekillenmesini engelliyordu. Ete kemiğe, bilince kavuşmamış bir devrimci ruh zor koşullarda bir atımlık barut olarak kalabilir.

Devrim olayını kavramış bir yapı ile, bende var olan, doğduğumdan devrimci oluşuma kadar geçen sürede şekillenen küçük burjuva yapının ayrımını bu özeleştiriyi yaptığımda gördüm. Devrimci bir ruha sahip olmak her zaman devrimi

de kavramış olmak anlamına gelmiyordu. Sağlam bir devrimci yapı görünümünün altında küçük burjuva yan ve devrimci yan kaynaşıp bütünleşmemişti. Zeytinyağı ile suyun karışmaması gibi ayrıydılar. Sahip olduğumu sandığım devrimci değer yargılarıyla kaynaşmış bütünleşmiş değildim. Yapılan işkenceler görünürdeki bütünlüğü iyice bozan bir ayrıştırıcı oldu.

Devrim olayının kavranamamaması, özümlenememesi dışında, örgüte güven olayı da tartışılabilir. Ama örgütün devrimi yapabileceğine olan güvenin tartışması değil, benim örgüte bağlılığımın ve güvenimin niteliği tartışılabilirdi. Daha sonraları bunun üzerinde düşündüğümde devrim ve iktidar olayını kavrayamamanın bir sonucu olarak bakışımın da yanlış olduğunu anladım. Hareketi benim nezdimde yücelten ve karizmatik kılan, tek tek yoldaşlara duyulan saygıya ve bağlılığa dayanan, daha çok ahlaki düzeyde bir güvendi. Maddi dayanakları yetersizdi, ideolojik temeller üzerine oturtulmuş ve manevi yönden de pekiştirilmiş bir güven kişiyi daha kararlı, yılmaz bir devrimci kılar, ona sınıfsal bir karakter verir. Bu kişi için artık yaşamının her hangi bir anında işkenceci tezgahına yatırıldığında direnmek, çözülmemek olağanüstü bir olay haline gelmez, dişe diş bir savaşa içgüdüsel olarak girer. Benim durumumda ortaya çıkan işkenceci karşısında dişe diş bir savaş yürütememekti. Hareketime ve yoldaşlarıma layık olma azmiyle girişmiştim işe. Direnme tavrını sürdürmeme yarayacak olan kendine güven duygusu, ideolojik temellere oturmadığından kısa sürdü. Kendime güvenin temelinde küçük burjuva gururu da yatıyordu. Bu gurur ve kof güven, henüz oluşmamış devrimci kişiliği ayakta tutmaya yetmiyordu. Henüz gerçek kimliğini bulamamış güven duygusu ve ideolojik plandaki zayıf karakter onu besleyebilecek can damarlarından uzaklaştığında, desteklerini yitirdiğinde, üstelik işkenceyle törpülendiğinde ortaya çıkan sonuç adeta zaaflarla kaçınılmaz olur. Belki salt manevi dayanaklarla da direnilebilir ama bu hem ideolojik karakter zayıflığının olmadığı anlamına gelmez hem de sadece iman gücüyle yürütülen bir direnişin garantisi, bütünlüğü ve sonuna kadar gidişi yoktur.

İşte bu nedenlerledir ki başarılı bir sınav veremeden çıktım şubeden...

★ ★ ★

Eğer şubede eylemlerin niteliği nedeniyle bana bu denli çok yüklenmemiş olsalardı, yapılan eylemlerde bulunduğum daha önceden bilinmiyor olsaydı, sıradan bir nedenle yakalanmış olsaydım belki ilk günlerdeki başarılı direnişimle sonuca ulaşabilirdim. Ama aşılmadığı sürece var olan küçük burjuva yanlar çeşitli biçimlerde varlığını sürdürecekti. Profesyonel bir yaşamın, profesyonelliğin bütünüyle kavranamadan sürdürülmesi, hatalı yanların dışarıdaki mücadele içinde farkına varılamaması, bunun ardından gelen ve bunların sonucu olarak ortaya çıkan olumsuz işkence sınavının peşisıra kendime güvensizlik, başkalarının bana güvenmediği düşüncesi gelişti. "Ben böyle birşeyi yapabilecek biri değilim" diye hayıflanıyor ve bir daha asla ama asla bu yanlışı tekrarlamayacağım diyerek kendime söz üstüne söz veriyordum. Fakat bu kararım sağlıklı bir kavrayışa dayalı özeleştiriyle pekiştirilmediğinden, utanç duygusu kendime aşırı eleştiriler ve "herkes beni ayıplayacak artık kimse bana güvenmeyecek" biçimindeki kaygılar filizlenip boy attı, hatta zaman zaman bütünüyle yaşamıma hükmeder oldu. Oysa bu kaygılar da özünde geçmişteki yanlışların bir ürünüydü. Kof bir güven duygusunu yitirmiş olarak hala daha "ben bunu yapacak biri değildim" demek kof güveni diri tutmaya çalışmak oluyordu. Tam tersiydi oysa: EVET BEN BÖYLE BİRŞEYİ YAPABİLECEK NİTELİKLERİ BAĞRIMDA TAŞIYORDUM ... İşte bu gerçeğin farkına vardığımda ayaklarım suya erdi. "Niye , niye, niye yaptım?" sorularının yanıtlarını buldum. Bundan sonradır ki, utanç duygusunun yıkıma varan etkisinden, kendime güvensizliğimden sıyrıldım. Çünkü olumsuz sonuçlanan işkence sınavı öncesinde olsun kendime güvendiğim, devrimciliğimle gurur duyduğum günlerde olsun varlığını sürdüren zaafların olası sonucu işkencede çözülme olabilirdi. Kuşkusuz çözülme kaçınılmazdı demiyorum. Ama asıl vurulması, ortadan kaldırılması gereken zayıflıklarım henüz dışarıdayken vardı.

İşkencede tavrımı gözden geçirirken asıl irdelemenin "devrimciliği nasıl gördüğüm," "nasıl bir devrimcilik yapmak istediğim" noktalarında olması gerektiği sonucuna vardım. Verilen görevleri yapmaktan öte örgüte ve devrimci mücadeleye kendinden birşeyler katmak ve onun bir parçası olmak da gerekirdi. Romantik bir duyarlılık, hümanist bir haksızlığa karşı çıkışla profesyonel

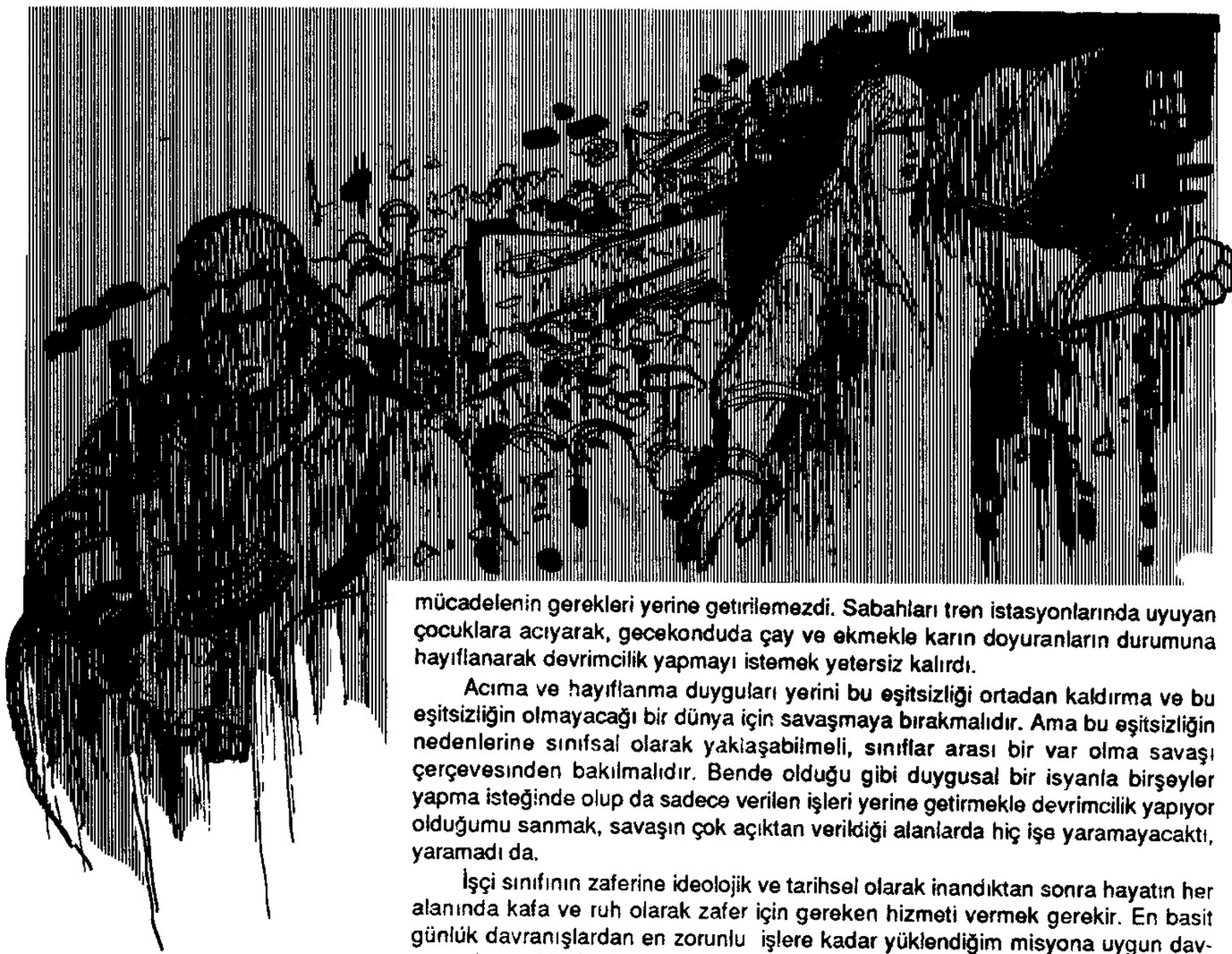

mücadelenin gerekleri yerine getirilemezdi. Sabahları tren istasyonlarında uyuyan çocuklara acıyarak, gecekonduda çay ve ekmekle karın doyuranların durumuna hayıflanarak devrimcilik yapmayı istemek yetersiz kalırdı.

Acıma ve hayıflanma duyguları yerini bu eşitsizliği ortadan kaldırma ve bu eşitsizliğin olmayacağı bir dünya için savaşmaya bırakmalıdır. Ama bu eşitsizliğin nedenlerine sınıfsal olarak yaklaşabilmeli, sınıflar arası bir var olma savaşı çerçevesinden bakılmalıdır. Bende olduğu gibi duygusal bir isyanla birşeyler yapma isteğinde olup da sadece verilen işleri yerine getirmekle devrimcilik yapıyor olduğumu sanmak, savaşın çok açıktan verildiği alanlarda hiç işe yaramayacaktı, yaramadı da.

İşçi sınıfının zaferine ideolojik ve tarihsel olarak inandıktan sonra hayatın her alanında kafa ve ruh olarak zafer için gereken hizmeti vermek gerekir. En basit günlük davranışlardan en zorunlu işlere kadar yüklendiğim misyona uygun davranmak gerekir. Sadece yoldaşlarımın peşisıra gitme isteğiyle değil, o düşünüş ve yorumlayış yönteminin bir parçası olarak davranmak ve dünyayı değiştirmeye çalışmak da gerekir. Devrim için benden istenilenleri yapıyor olmaktan duyulan bir gururdan çok, geleceği elinde tutabilecek bir sınıfın iktidarı için mücadelenin sorumluluğunu sırtlanmış olmanın ağırbaşlılığı, olgunluğu ve militanlığı gerekir.

Bende gösterişle parlayan ama zor karşısında sönüverebilen küçük burjuva devrimcilerine özgü gurur vardı. İşkencedeki gösterişli bir direniş de bu gurura uygun düşüyordu; zorlu işkenceler bu gösterişli direnişi sergilememi engelledi, zoru gördükçe kendimi kandırarak bulduğum manevra alanlarıyla -Zaten biliniyor, yoldaşlarım zarar göremez gibi- gururumdan tavizler vermeye yanaştım. M-L olmanın gerektirdiği sorumlu bir olgunluğa ve dik başlı bir militanlığa sahip olabilseydim, işkencecilere karşı sonsuz bir sınıf bilinciyle hareket edebilseydim zayıf bir karakter sergilemez bu kitapta okuduğunuz diğer örnek yoldaşlarımdan birisi gibi tavır koyabilirdim. Onların direnişlerinin sırrı dayağa acıya dayanıklılıklarından, ölümden korkmamalarından kaynaklanmıyordu sadece. M-L ideolojiyi kavramış, devrimi yapmaya soyunmuş ve karşılarındaki egemen güçleri alt edip yerine iktidar olmayı kavramış, kanıksamış, bu düşünce sisteminin bir dişlisi gibi davranıyor olmalarından kaynaklanıyordu. Geleceğin iktidarına talip olmanın sorumluluğuydu bu başarının sırlarından biri de...

Bugün artık ben neredeyim ve nerede olmayı istiyorum sorularına dupduru bir beyinle yanıt verebiliyorum. Nerede olduğum belli; zaaflarımı ortada; üstelik de bu zaafların varabileceği tehlikeli boyut bütün çıplaklığıyla görülebiliyor. Masum ya da zararsız gibi görünen bazı karakter özellikleri bile tüm iyiniyete rağmen tehlike kapılarını aralayabilir. Devrimci bir kişilikle asla bağdaşamayacak olan küçük burjuva zayıf karakter özelliklerim, tehlikeyi farkederek üzerine gitmediğimde kendime doğrultulmuş bir silah olacaktır.

Nerede olmayı istediğim de belli. Gerçek anlamını bulmuş bir profesyonel

çalışma yürütmeyi istiyorum. Geçmişte profesyonel mücadeleden anladığım dar kapsamlı bir çalışmaydı. Yapılan iş ve eylemler benim gözümde araç değil amaçtı adeta. Gerçi nihai hedefe ulaşabilmek için gerekli olduğunu düşünüyorduysam da özünde kısa vadeli, dar çerçeveli bir bakışımın olduğu şimdi ortaya çıkıyor. İçinde bulunmayı istediğim düşünce sisteminin bir parçası, ona ait bir dişli gibi değildim. O dişlilerin, o sistemin çevresinde dolaşıyor, o havayı soluyordum ama sadece kendime yetecek, bir şeyler yapıyor olma isteğimi tatmin edecek kadar içlerindeydim. Peki bu kısmi soyutluk kendi iradi isteğimle mi oluyordu? Tabii ki hayır. O düşünce sisteminin bir parçası olmakla, tam olarak olamamanın ayrımını bilmiyordum. Yeni ve küçücük de olsa o sistemin bir dişlisi olduğumu sanıyordum.

Yukarıda da ortaya serdiğim gerçekler -benim gerçeklerim- bir ekrana yansıtılmış gibi önümde duruyor bugün. Önüme formülünü bildiğim bir problem koydum. Sıra formülü uygulayarak çözüme geldi. Beni zor bir görev bekliyor demiyeceğim. Tam tersi işimi kolay görüyorum. Ekrana yansıttığım zaaflarımı yenmenin tek yolu, kendime karşı tetikte ve uyanık olmamdır. Çünkü bunlar kolay üstesinden gelinebilecek şeyler olmasına karşın, farkedilmesi güç, üstüne düşülmediği taktirde kaybolup kaybolmadığı hemen öyle göze batıveren sivri yanlar değil. Artık zaaflarımı dert olarak görmüyorum.

Asıl zor olan doğru bulduğum düşünce sistemi içinde bir dişli olabilmek. Bunun içinse varolan kişisel kapasitemin tümünü devreye sokmalı, ruhumu, beynimi, kişiliğimi M-L ideolojinin zaferi ve işçi sınıfının iktidarı için seferber edebilmeliyim. Düşmana karşı daha uyanık olmayı sınıfımın bilincini kavrayıp özümleyerek öğreneceğim. Öğrenip kavradıkça ait olduğum sınıfa uyan karakter özelliklerini de hayatımın her anında yoldaşlarım gibi içgüdüsel olarak ortaya koyacağım. Bu da beni kişi olarak devrimin yedek gücü değil, gerçek güçlerinden biri yapacak. Sadece verilen işleri yapan iyiniyetli biri değil, devrimci mücadeleye kendi kapasitesinin tümünü adayan ve daha da yararlı olabilmek için kapasitesini zorlayan ve aşan biri olmam gerekiyor artık.

Mevcut kapasitemle ilk adımlarımı başarıyla atacağım. Ardını da getireceğim. Yıllardır kendime kızarak, hayıflanarak, yoldaşlarımdan utanmayı adeta kendime bir pranga yaparak yeterince zaman kaybettim. Pişmanlık duygusunu ve utancı başkalarının benimle ilgili değer yargılarını ön planda tutarak sürdürüp durdum. Şimdi artık yoldaşlarımın bana tanıdığı şansı kullanacağım, utancımın acısı bende hatalarıma karşı uyanıklık sağlayacak.

Bugün kendikendime değil herkesin önünde şunu daha rahat içhuzuruyla söyleyebilirim sanıyorum; HATALARIMIN NERELERDEN UÇ VERDİĞİNİ BİLİYORUM. EĞER BU HATALARA KARŞI UYANIK DAVRANIRSAM VE ONLARI KÜÇÜK BURJUVA SINIFSAL KÖKLERİYLE TÜMDEN ORTADAN KALDIRIRSAM ASLA AMA ASLA BU YANLIŞLARI BİR DAHA TEKRARLAMAM!!!

....

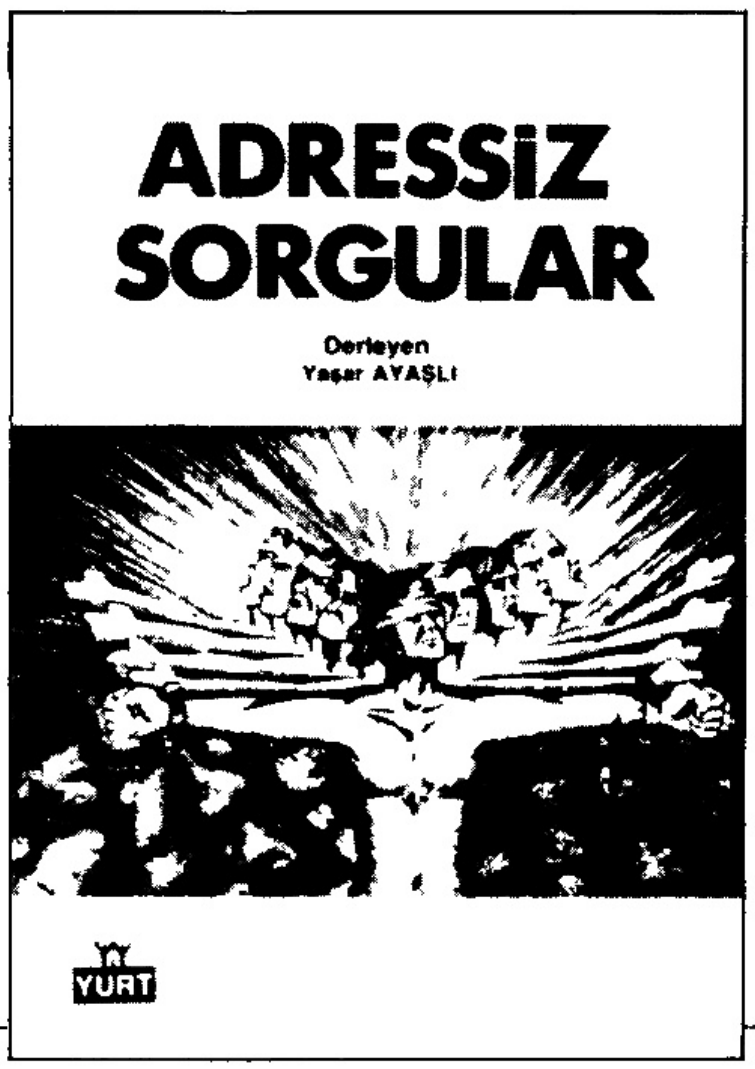

■

Brecht ... Svendborg Şiirleri'nden
Büyük Ekim Devrimi'nin 72. yıldönümü nedeniyle, Brecht'in "Büyük Ekim" ve "Sosyalist İnşanın Hızı" şiirlerini yayınlıyoruz.

BÜYÜK EKİM

(Ekim Devrimi'nin yirminci yıldönümü nedeniyle)

Ey işçi sınıfının Büyük Ekim'i !
Onca uzun süre ezilmişlerin ayağa kalkışı !
Ey siz sonunda silahları doğru yöne yönelten askerler !
İlkbaharda toprağı ekenler,
bunu kendileri için yapmıyorlardı.
Yaz büktü onların belini biraz daha.
Ve hasat yine gitti efendilerin silosuna.
Ekim,
ama ekmeği doğru ellerde gördü !

Ondan bu yana,
dünya sahip umuduna.
Galler'deki maden işçileri, Mançurya'daki kuli,
köpekten kötü yaşayan Pensilvanyalı işçi,
ve onu kıskanan, kardeşim, Alman işçisi; onların hepsi
biliyorlar şimdi:
Bir Ekim var !

Bu yüzden,
İspanya milisinin askeri,
faşistlerin uçaklarının
kendine karşı havalandığını gördüğünde
daha az endişeleniyor !

Ve Moskova'da,
ünlü başkentinde tüm işçilerin,
Kızıl meydandan her yıl,
zafer kazananların sonsuz zafer alayı geçiyor.
Ellerinde geldikleri fabrikaların amblemleri,
traktörlerin resimleri, tekstil işletmelerinin dokumaları,
ve tahıl işletmelerinden başak derlemeleri.
Başlarının üzerinde kendi savaş uçakları
göğü karartıyor ve önlerinde
kendi tümenleri, tank taburları !
Geniş kumaş bantlara
yazılmış şiarları ve dokunmuş
büyük öğretmenlerinin resimleri.
Kumaşlar, ışığı geçirecek dek ince, öyle ki
görmek mümkün hepsini
bir anda.
İnce, uzun çıtalarda,
yüksek bayraklar dalgalanıyor.

Yürüyüş durduğunda uzak caddelerde,
dans ve oyunlar başlıyor.
Sevinçli yürüyorlar.
Bir çok yürüyüş kolu yanyana neşeli.
Neşeli, fakat
bütün ezenler için
tehdit dolu.

Ey işçi sınıfının Büyük Ekim'i !

(Eserler, Cilt 9, sayfa 675/677)

SOSYALİST İNŞANIN HIZI

1930'da Amur kenarında Nikolayevsk'den gelen bir adama,
Moskova'ya vardığında,
– "Şimdi oralar nasıl ?" diye sorduklarında,
adam şöyle dedi: – "Ne bileyim ?
Benim yolculuğum altı hafta sürdü.
Ve altı haftada
değişiyor her şey orada !"

(Eserler, Cilt 9, sayfa 675)

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

I. BÖLÜM — BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİNİN 70. YILDÖNÜMÜNDE, EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN YOLUNU AYDINLATIYOR!
(Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun makalesi)
EKİM DEVRİMİNİN KRONOLOJİSİ
("SSCB'de İçsavaşın Tarihi" adlı yapıttan çeviri)

II. BÖLÜM

— LENİN: EKİM DEVRİMİ ÜZERİNE
- "Merkez Komitesi Üyelerine Mektup"
- "Rusya Yurttaşlarına"
- "Sovyet İktidarının Görevleri Üzerine Konuşma"
- "Karar"
- "İşçilere, Askerlere ve Köylülere"
- "Toprak Sorunu Üzerine Konuşma"
- "Barış Üzerine Konuşma"
- "Halka"
- "Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü"

— STALİN: EKİM DEVRİMİ ÜZERİNE
- "Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktiği"
- "Ekim, Lenin ve Gelişmemizin Perspektifleri"
- "'Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği' Makalesi için Taslak"
- "Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği"

— GEORGİ DİMİTROFF:
- "Ekim Devrimi ve Balkanlar"

— MAO ZEDUNG:
- "Yeni Demokrasi Üzerine"den: "Çin Devrimi Dünya Devriminin bir Parçasıdır"

— N. KRUPSKAYA:
- "Lenin Üzerine Anılar"

III. BÖLÜM — TÜRKİYELİ BAZI REVİZYONİST-OPORTÜNİST ÖRGÜTLER VE EKİM DEVRİMİ
- T"K"P
- KURTULUŞ
- PKK
- PARTİZAN

OKUYALIM! • İNCELEYELİM! • TARTIŞALIM!

SEN BANA, BEN SANA!

ABD Parlamentosu'na 24 Nisan'ı 'soykırım' günü ilan etmeyi öneren bir yasa tasarısı verildi. Bilindiği gibi 24 Nisan 1915 Osmanlı-Türk hakim sınıflarının Ermeni ulusuna karşı yüzyılın ilk planlı soykırım hareketini başlattıkları tarihtir. 1990 bu uğursuz ve Türkler açısından utanç verici tarihin 75. yıldönümüdür. Bu yıldönümü nedeniyle, ABD de Ermeni soykırımını simgeleyen bir anıtın dikilmesini ve 24 Nisan'ın da 'Soykırımı Lanetleme Günü' ilan edilmesini öngören yasa tasarısının parlamentoya sunulacağının duyulması suçluluk telaşı içindeki Türk faşistlerini harekete geçirdi. Türk-şövenisti faşist hükümet tüm kanalları harekete geçirerek bu tasarının geri çekilmesi için baskı yapmaya çalıştı. Evren, Özal 'dostları' Bush'a özel mektuplar yazdılar. Tabii bu konuda faşist muhalefet de, "milli çıkarlar" sözkonusu olduğu için hükümetten geri durmadı. Yandaki kupürden görüleceği gibi, DYP milletvekillerinden biri 'karşılıklılık esası' içinde, 10 Temmuz'un 'Kızılderili Soykırımı Günü' olması önerisini yasa teklifi olarak meclise sundu.

Aslında bu yasa teklifi, bir bakıma halk düşmanı siyasetçilerin de reddettikleri Ermeni soykırımının varlığı olgusunu 'kerhen de olsa' bildiklerini ve kabul ettiklerini belgeleyen ve onların iki yüzlülüğünü belgeleyen bir yasa teklifidir. Karşılıklılık ilkesi temelinde 'Kızılderili soykırımı'nın lanetlenmesinin önerilmesi; aslında, "Evet Ermeni soykırımı olmuştur, ama bunu lanetlemeyin, siz bizim soykırımımızı lanetlerseniz, bizim de sizinkini lanetleme hakkımız doğar!" dan başka anlama gelmemektedir.

"Siz bize dokunmayın, biz de size dokunmayalım!" pazarlıklı iki yüzlülüğü ancak halk düşmanlarına yaraşır. Ermeni soykırımı ne kadar gerçek ise, Kızılderili soykırımı da o kadar gerçektir. Ve birini lanetlemeyenin, diğerini lanetlemesi ya da ancak kendininki lanetlendiği için, ötekinin aklına gelmesi iki yüzlülüktür. Türklerin öncelikle **kendi** sorumlu oldukları Ermeni soykırımını lanetlemeden, başka soykırımları lanetlemeleri ne kadar kolay ve sahtekarca ise; diğer ulusların da, kendi sorumlu oldukları soykırım ve milli zulmü öncelikle lanetlemeden, diğer ulusların yaptıkları baskı ve zulme karşı çıkar görünmeleri o kadar kolay ve sahtekarcadır. Bu bağlamda bilinçli olarak yalnızca hakim sınıflardan değil, 'ulus'tan sözediyoruz. Çünkü eğer bir diğer ulusa karşı hakim ulustan hakim sınıfların yürüttüğü bir soykırım, milli baskı ve zulüm politikası sözkonusu ise bunların uygulanmasını **engellemeyen** emekçi yığınların da sorumluluğu vardır. Ve ne yazık ki, uygulamanın araçları gerçekte emekçilerdir. ■

Ermeni tasarısına DYP'den misilleme teklifi

"10 Temmuz Kızılderili soykırımı günü olsun"

ANKARA, (A.A)- DYP Niğde milletvekili Mehmet Öztürk, TBMM Başkanlığı'na bir yasa teklifi vererek, 10 Temmuz'un "Amerika'nın Kızılderililer'e uyguladığı soykırımın Lanetleme günü" ilan edilmesini istedi.

Öztürk, yasa teklifinin gerekçesinde, "ABD Anayasası'ndaki güçler kapsamı dışına çıkarak, Türk devletini 'soykırım' suçu ile suçlamaya çabasında olan ABD Parlamentosu'nun bu tutumuna, devlet hukukunun temeli olan 'karşılıklılık esası' içinde 10 Temmuz'un, Amerika'nın gerçek sahibi Kızılderililer'e, Amerika Birleşik Devletleri'nce uygulanan soykırımın lanetleme günü' olarak ilan edilmesi için bu öneriyi hazırladım" dedi.

USTADAN ÇIRAKLARA KUTLAMA

MACARİSTAN revizyonist kampta 'demokratlaşma', yani sosyalist maskeyi en açık bir biçimde bir kenara atma, batılı emperyalistlerin siyasi sistemini -tabii ekonominin yanında- aynen uygulama alanındaki yarışta şimdilik liderliği elde bulunduruyor. Dünyada ilk defa "Komünist Partisi" olduğu iddiasına sahip bir partinin Olağan Kongresi büyük bir çoğunlukla kendini "Komünist Partisi" olarak feshetme ve Sosyal Demokrat Parti olarak yeniden kurma kararı aldı.

Bu karara ilk kutlama da, bu işleri şimdilik isim değiştirmeden yapmayı öneren ve revizyonizmin komünist maskeyi atmasında bunca pervasızlaşmasının yolunu iyice açan usta "Gorbaçov"'dan geldi.

Çırakların bazen ustalarını geçtiği bir kez daha görüldü. ■

● Kongre bitti, seçim senaryoları başladı

Macarlara ilk kutlama Gorbaçov'dan

● Yeni Sosyalist Parti içinde kalan Ortodoks komünistlerin, partinin 1276 delegesinden en az 200'ünü kendi saflarına çekebilecekleri ileri sürülürken, bir Sosyalist Parti-Demokratik Forum koalisyonundan söz edilmeye başlandı

• Ali H. YURTSEVER
• BUDAPEŞTE

MACARİSTAN'da Komünist Partı'nın ad değiştirerek Sosyalist Partı'ye dönüştüğü partı kongresi dün saba ha karşı [illegible] yönetimi oylamasıyla sona erer[illegible]

zaran 1990'da yapılması olası seçimler için de şimdiden senaryolar yazılmaya başlandı

Kongrede onaylanan bir kararla, 1956 ayaklanmasından sonra Komünist Partı'nin [illegible] olarak kurulan [illegible]

gını ve daha az kaynak kullanacağını söyledi

• PAZARLIKLAR

Bu arada, Macaristan'da Haziran 1990'da yapılması beklenilen seçimler için koalisyon hazırlıklarının aktan aha devam ettiği bildiriliyor

Budapeşte'deki siyasi gözlemciler, seçimlerden Sosyalist Partı'nın tek başına çıkamayacağını ve ülkede önemli bir güç olan **Demokratik Forum** ile koalisyona gidebileceğini kaydediyorlar

İleri sürülen senaryoya göre, böyle bir koalisyon halinde Devlet Başkanı Sosyalist Partı'den **İmre Pozsgay** olurken, başbakanlığa ise, Demokratik Forum[illegible] zef Antall getirilecek

MOSKOVA'NIN 'RADİKAL REFORMCU'SU YELZİN'İN AMERİKA SEYAHATİ ÜZERİNE:

Aşağıda, İbretlik Haberler çerçevesinde Almanya'da yayınlanan haftalık siyasi haber-yorum dergisi Spiegel'in 38/39. sayısında çıkan bir haberi olduğu gibi çevirerek okuyucuya sunuyoruz.

Gorbaçov'un 'Perestroyka'sının hızlı savunucularından olan bir politikacı tipinin güzel bir örneği olması açısından; bu revizyonist-burjuva politikacılarının belli ülkelerdeki halk düşmanı siyasetçilerden bir farkı olmadığının görülmesi açısından haberi olduğu gibi yayınlıyoruz. ■

KAFAYA ÇEKİÇLE YERLEŞTİRİLDİ... MOSKOVA'LI PERESTROYKA ŞARKICISI BORİS YELZİN AMERİKA TURNESİNDE:

Büyük güçlü adamın bile ayakları üzerinde durabilmesi bile sanki mucize idi.

Baltimor'daki Johns-Hopkins Üniversitesi Başkanı Steven Muller, salı sabahı saat 7.30'da yıldızı Boris Yelzin'i seçkin konuklarla yapılacak kahvaltı için almaya gittiğinde, yaklaşan bir felaket nerde ise kesin hale gelmişti : Sözkonusu konuşma herhalde yapılamayacaktı. Çağrılı kişiler geri çevrilmek zorunda kalınacaktı. Ve Yelzin'in konuşması için 5000 Dolar ödeyen yüksekokul büyük bir skandalla karşı karşıya kalacaktı.

Çünkü Moskovalı halk kahramanı Yelzin, yüksek sovyetteki bu radikal Disident (Doğu blokunda sisteme karşı olan muhaliflere verilen ad-ÇN) yiğit Gorbaçov eleştiricisi ve Perestroykanın yorulmaz savaşçısı Yelzin ayağa kalkacak durumda değildi.

Bunun nedeni Yelzin'in yalnızca iki saat uyku ertesi, New York'ta "ölümcül bir program" yapmış olması değildi. Muller'in istediği bu idi, o buna inanmak istiyordu. Neden açık seçik viskiydi -Jack Daniels Black Lebel- birbuçuk şişe! Yelzin üniversite kampusundaki konuk evinde gece bir ile dört buçuk arasında, bütün kanallarda boş yere kendi ziyareti üzerine bir haber ararken çekmişti kafayı.

Gorbaçov'un başarılı olamaması halinde muazzam imparatorlukta reformun geleceğini belirleyecek adam bu muydu? Amerikalıya o anda bu adam, skatebord üzerinde denge tutturmaya benzeyen bir sirk ayısı gibi görünüyordu.

Ama ayı, çok sallanmasına rağmen, düşmedi.

Bir buçuk saat sonra: Bol kahve ile yeniden hayata döndürülen şampiyon, kocaman burunlu elastiki yüzünü gülümsemeye benzer bir biçimde biçimlendirmiş olarak kendini dinlemek isteyenlerin karşısında idi. Kürsüye yürürken, az buçuk yampiri yürüdüğü nerdeyse farkedilmiyordu. O kapitalistlerin ne duymak istediklerini biliyordu ve onlara şeker vermeye de niyetli idi.

Komünizmden daha neden söz edilsindi? Bu çok can sıkıcı olurdu. "Komünizm yalnızca güzel bir rüyadır. Bulutlardan bir saraydır. Biz kafamızı yukarı kaldırıp ona bakabiliriz, ama yeryüzünde onu kurmamalıyız." Alkışlar. Biraz daha Boris...

"50 Yıldır kafalara çekiçle kapitalizmin ölüme mahkum olduğu yerleştirildi. Şimdi iki gündür burdayım. Ve ne görüyorum? Kapitalizm çiçek verip gelişiyor!" O, Amerikalılardan "Nasıl çalışıp, hayatın tadını çıkarabileceğimizi öğrenmek" istediğini söylüyor.

İki kez New York Özgürlük Anıtı'nın etrafında helikopterle uçtuğunu söylüyor. "Doğrusu o bir nevi cadı kazanı değil, çok çekici bir kadın." Yelzin bunu söylerken, özgürlükle flörtünü vurgulamak için sağ başını yukarı kaldırıyor.

Konuk, kapitalist sistemde herşeyi iyi mükemmel bulduğunu söylüyor: Çinlide yemek, "Moskova'daki Koop-restoranlarındaki yemekten on kat daha lezzetli". New York'un doğu yakasındaki sosyal evler "Bizimkilerden çok daha konforlu" ve evet hatta şakalaştığı evsizbarksızlar bile, kendine "İyi" görünüyor.

Evde ise herşeyi buhran ve karanlık içinde görüyor. Amerika'yı Gorbaçov'a fazla bel bağlamaması için uyarıyor: "Uçurumun kenarındayız," diyor. Gorbaçov'un halka yön gösterme ve ona güven verme yeteneğinin giderek yok olduğunu söylüyor: "O çok çekingen. Her işi yarım yapan biri. Bizim ondan daha kararlı birine ihtiyacımız var."

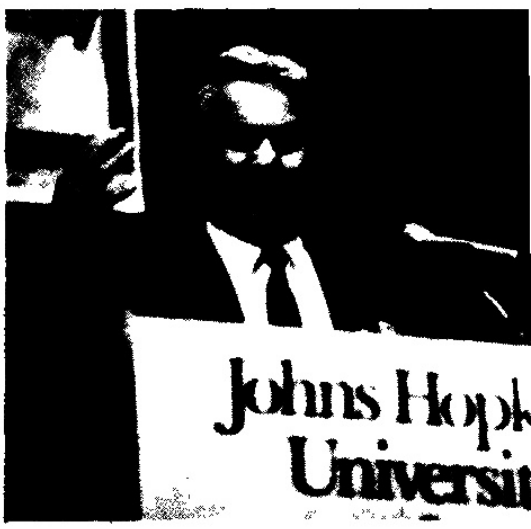

Yelzin, Genel Sekreter'e altı ay, en fazla bir yıl zaman veriyor. Sonra, "aşağıdan devrim başlayacaktır" diyor. Maden işçilerinin grevinin ilk işaretler olduğunu söylüyor.

Günün birinde Sovyetler Birliği'nin başkanı olmak isteyip, istemediği soruluyor. Cevabı çekingen: "Eğer çok yaşlı olmaz isem, ve yeter gücüm olursa bu bir olasılıktır." Bir başka yerde, her askerin yüreğinde generallik yattığını söyleyen de Yelzin'dir.

Bir düzine Amerika şehrinde yaptığı yıldırım gezisi kendisi için heyecanlandırıcı bir ego gezisi olan Rus, Beyaz Saray'a çağrının bunca gecikmesinden duyduğu rahatsızlığı da gizlemiyor. Baltimor'da Başkan'ı şaka ile köşeye sıkıştırmaya çalışıyor: "Ben Bush'un severek tenis oynadığını biliyorum. O'na karşı oynamaya hazırım. Eğer kazanırsam, tüm atom testlerini durdururuz."

Sonunda nihayet beklenen telefon imdada yetişiyor. Kamuoyunun kendinden ne beklediğini iyi bilen

Bush, kısa bir buluşmaya hazır olduğunu bildiriyor. Başkan onbeş dakika Moskova'lı parlamenterle görüşüyor. Fotoğraf çekilmesi yasaklanıyor.

Bu acaip buluşma Bush'un buluştuğu kişi hakkında yargısında varolan belirsizliği güçlendiriyor. Kim bu adam: Gorbaçov'un saray soytarısı mı, yoksa halk sözcüsü mü?

Konuk, Amerikalıları perestroyka'ya yardım etmeye çağırıyor. Ama O'nun "kurtarma planı" "pratik olmaktan çok felsefi" görünüyor, diye yorumluyor, Bush'un bir yardımcısı. Daha fazla özel yatırımlar, hizmet sektörünün geliştirilmesi, Amerikan yapı firmaları tarafından yarım milyon konutun inşası... Ama bütün bunları kimin ödeyeceği konusunda Yelzin de bir düşünceye sahip değil."

Spiegel'in burjuva yazarları Yelzin'in ne olduğu konusunda aynı Bush gibi kararsızlık içindeler. Biz söyleyelim: O tipik bir yeni yetme, perestroykacı, kapitalizm hayranı burjuva politikacısıdır. Bir Bush, bir Kohl, bir Gorbaçov, bir Özal, bir Demirel vb. ne kadar halk temsilcisi ise, O da o kadar halk temsilcisidir.

O'nun diğer revizyonist politikacılardan farkı, kapitalizme hayranlığını açıkça ifade etmesidir.

■

BİLGİSİZLİĞİN BİLGİÇ LAFLAR ARDINDA GİZLENMESİ:

KAŞARLANMIŞ revizyonist, karşı-devrimci Doğu Perinçek'in yeni yaverlerinden Safa Kaçmaz, şimdilerde Saçak'ta bilgisizliğini bilgiç laflar ardına gizleyen, çok 'felsefi!!!' (kelimenin kötü anlamında) yazılar yazıyor.

Bunlardan biri, Saçak 68'de yayınlandı. "Dünyayı gerçekle değiştirmek" başlığını taşıyor. Safa Kaçmaz revizyonisti bu yazısında kendine göre yanlış 'felsefi metodlara' karşı cenk ediyor. O, bunu yaparken kaşla göz arasında, Marks ve Engels'in felsefe alanındaki mücadelelerinin tarihini ve anlamını da çarpıtıveriyor. Çok bilmiş pozlarda şunları söylüyor bu bay:

> Bilimsel sosyalizm kurucularının felsefi kavgada başlangıçtaki ateşleri, o günkü egemen akım olmasından ötürü, ağırlıkla idaelizme yönelmişti. Kaçınılmaz olarak bu durum maddeciliğin öneminin tek yanlı ve yanlış bir vurgusuna yol açtı. Bu, daha sonraları 'post festum' tespit edilen kaçınılmaz 'hata'lardan birisiydi. Maddenin ilkselliğinin vurgulanmasına dayanarak kimileri, maddeyi herşey ve bilincin maddi dünya üzerindeki etkisini hiçbirşey sayma noktasına ulaştıklarında, konunun önemi böylece ortaya çıkmış oldu. İşte bu nedenle Engels kaba-vulger materyalizme karşı bilincin önemini vurgulamak zorunda hissetmişti kendini.

(Saçak, Sayı 68, S.11)

Yani açıkçası: Marks ve Engels maddeciliğin önemini "tek yanlı ve yanlış olarak" vurguladılar! Ve onlar bu 'hata'larını sonraları 'post festum' (bakınız ne kadar bilgili değil mi, adamcağız latince bile biliyor !!!) tespit ettiler!... vb.

Şimdi bu bilgiç bilgisizliği bırakıp, bir de Lenin'in Marks ve Engels'in felsefi çabalarını nasıl değerlendirdiğine bir bakalım.

> Marx, Engels ve Dietzgen de, materyalizmin genellikle ilerici aydınlar arasında ve özellikle de işçi çevrelerinde ağır bastığı bir çağda felsefe arenasına çıktılar. Şu halde dikkatlerini, eski düşüncelerin yinelenmesine değil de, materyalizmin ciddi bir teorik *gelişme* göstermesine onun tarihe uygulanmasına, yani materyalist felsefenin *ta yukarılara kadar tamamlanıp bitirilmesine* vermiş olmaları çok doğaldır. Bilgi teorisi alanında, kendilerini ister istemez, Feuerbach'ın yanılgılarını düzeltmekle, materyalist Dühring'in yavan düşünceleri ile alay etmekle, Büchner'in (aynı zamanda bkz. J. Dietzgen) yanlışlarını eleştirmekle, işçi çevrelerinde en çok tanınan ve en yaygın yazarların *özellikle* yoksun oldukları

şeyi, yani diyalektiği vurgulamakla *sınırladılar*. Marx, Engels ve J. Dietzgen, işportacıların düzinelerle kitapta bas bas bağırdıkları materyalizmin herkesçe bilinen doğruları konusunda endişe etmiyorlardı, ama bütün dikkatlerini, bu bilinen doğruların vulgarize edilmemesine, aşırı basitleştirilmemesine, bunların düşünce durgunluğuna yolaçmamasına («aşağıda materyalizm, yukarıda idealizm»), idealist sistemlerin, Hegel'ci diyalektiğin —bu meydan horozları Büchner'ler, Dühring'ler ve ortaklarının (Leclair, Mach, Avenarius ve ötekiler de dahil) mutlak idealizmin gübre yığınlarından seçip almayı beceremedikleri bu gerçek incinin— *değerli* meyvelerinin unutulmamasına verdiler.

Engels ve J. Dietzgen'in felsefe üzerine çalışmalarının tarihi koşulları biraz olsun somut olarak gözönünde tutulduğunda, bu yazarların, materyalizmin herkesçe bilinen doğrularını *savunmaktan* çok, neden bu doğruların basitleştirilerek yaygınlaştırılmasından *kendilerini ayırdıkları* çok iyi anlaşılır. Aynı şekilde, Marx ve Engels, siyasi demokrasinin temel istemlerini savunmaktan çok, kendilerini bu istemlerin vulgarizasyonundan ayırmakla ilgilenmişlerdir.

Ancak felsefi gericilerin öğrencileri bu durumu «farkedemezler» ve okurlarına durumu, materyalist olmanın ne anlama geldiğini Marx ve Engels bilmiyorlardı demeye getirecek şekilde sunabilirlerdi.

(Materyalizm ve Amprio-kritisizm, İnter Yayınları, Cilt II, S. 72/73)

Burada Lenin'in söylediklerine ekleyeceğimiz tek şey şudur:

Ancak Marks ve Engels'in felsefi mücadelelerinden doğrudan haberi olmayan ve onları **burjuvaların yorumundan tanıyan kara cahiller,** onların felsefi kavgalarında başlangıçta maddeciliği tek yanlı ve yanlış olarak vurguladıkları iddiasını ileri sürebilir.

Kılavuzu Doğu Perinçek olanların varacağı yeri Safa Kaçmaz çok güzel sergilemektedir. ■

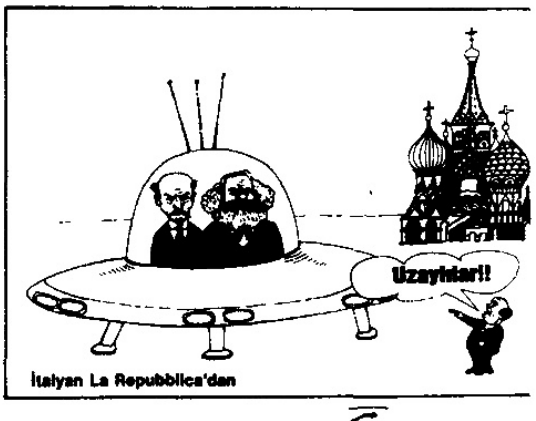

İtalyan La Repubblica'dan

REVİZYONİST

KOMARA TİRKİYÊ YA FAŞİST HEPISXANEKE GELAN È... GELEKÎ KU GELÉN DİN BİNDEST DİKE NİKARE AZAD BE!

Ji kovara Bolşevik Partizan Hêjmar 42. 1. Gulan 1988

Dema ku dewleta Osmanî di şerê parvekirina yekemîn ya emperyalîst de bi binketî derket û axa wê ya li Asyapêşin ji alî emperyalîstên yekitî kete bin îşxalê, komên xebatkarên ku li vêderê dijîn û ji cûre cûre netewan pêk hatibûn, dij vê îşxalê fedekarî çekdarî kirin. Rêbirdinên çînên serdest yên Tirk Kemalîstan pêşengiya vê tevgera rizgarî ya çekdarî xistin destê xwe. Şerê rizgariya netewî bi arîkariya sift ya daringî û ramanî ya dewleta dîktatorya proleterya ya yekemîn Sovyet Rûsya jî biserket. Lê belê ev serketina bitenê serketine ke ku ciyê bi babetê mêtingeh, nîvmêtingeh nîv-feodalî, nîv-mêtingehî girt de ma.

Dewleta Tirk T.C. ya ku piştî şerê rizgariyê dameziriî, li cem mavên civakî yên komên xebatkaran ku ji cûre cûre netewan pêkhatibûn û bi hemû hêzên xwe ve dij emperyalîstan şerkiribûn û biserketibûn, mavê netewî yê netewa Kurd û kêmnetewan jî tiştek nehesiband û di akama lihevhatina lepos bi emperyalîstan re di paş deriyên girtî de ku tixûbên "Misak-i Milli" bicî bû, ev tixûba weke "Dayik Niştimanî" netewa Tirk daxuyanî.

Deweta T.C. hîn dûre, bi rêk û pêka "referandûma demokratik" ya ku Elmanya Hîtler jî pêkanîbû, Hatay jî gaspkir, ev herêma ku ya gelê Ereb bû jî kire nava tixûbe "Misak-i Milli" û bi vê yekê qereqterê wxe yê bindeskirin, îlhaqkirin careke din li ber çavan raxist.

Di 1974 de di dema sosyal şoven hukumeta Ecevit de ku "kevokên aşitî" difirand, Bakûre Qibrisê yê ku faşistên Tirk "Kur Niştiman" daxuyanî kiribûn, hat "rizgarkirin" û dûre jî KKTC kûkla hat pêkanîn. Maska faşizma Tirk ya dadiger careke din ket.

Di şexsiyeta dewleta T.C. ya ku li ser netewa Kurd û Ereb-Ermenî-Çerkez û netewên din yê herî xwezayî de ku ji aliyê çina serdest ya Tirk û Kemalîstên faşîst bê hempa tê cûyîn dameziriye, netewa Tirk hîn di dema serketina serxwebûna dewletê de, azadiya xwe ya rast wendakiriye. Ji bo ku netewek ku neteweke din dixe bin nîrê xwe yê nîjadperest-şoven çiqas azad e, netewa Tirk jî îro wiqas azad e...

Bi dûrişmên sernewq yên weke "Dewleta T C. bi dewlet, welat û netewa xwe ve temamîke bê dubeş e", "Dewleta T.C. wê ji bo her dem bimîne" ûhw. Ji aliyê çînên serdest yên Tirk û Kemalistên faşîst ku di her fir sendê de tê ducarkirin, dixwazin bi van ev tixûbên fermî yên ku îro li ser axa ku di nava wan de dimîne, li cem netewa Tirk, netewa Kurd û Ereb-Çerkez-Ermenî û kêm netewê din jî hene.

Ango Tirkiye ya ku dibêjin "bi welat û netewa xwe temamîke bê dubeş e", bi rastî jî ji bo yên ku ne Tirk in bi temamî hepis xaneke gelan e. "Temamiya" îroj ya ku di nav tixûbên ku ji aliyê çînên serdest yên Tirk û emperyalîstan li paş deriyên girtî bê ku bi gelên ku li ser vê axê dijîn bişêwirin hatine nîşan kirin temamîke derewîn, ya ku çînên serdest yên Tirk yên faşîst bi rêya zorê avakirin temamîke alosbar e.

Dewleta ku li ser yekitiya kambax ya netewe û yên kêmnetewên din ku bi zorê û li ser mavê wanê xwezayî yê ku bêhempe tê binling kirin çêbûye, wê ta çiwextê "payidar" bimîne; dîroka ku kulika wê bi hilweşandin û bi erdê ve yekbûna dewletên ku di demeke kurt de ku bi zorê yekitiya kambax û bi ezab ji netewan û kêmnetewan pêkhatibûn tiji ye şahîd e.

Rojên ku dewleta Tirk ya faşîst ya ku li ser yekitiya bi ezab û kambax ya netewa Kurd, Çerkez, Ermenî, Ereb û kêmnetewên din sazbûye, bi erdê ve bibe yek, wê were avêtina ser kulika dîrokê ne dûrin.

Şiyarbûn û berxwedana gelê Kurd ya netewî, mizgîndayineke ji wan rojan...

Ji bo têkoşîna şureşa proleter û xebatkarên netewa Kurd û Tirk yê kêmnetewên Ereb, Çerkez, Ermenî û yên din, yekitiya ku di nava têkoşîna şoreşê çêbibe bawediya vê ye.

NEBZÊ ROJHİLATA NAVÎN Lİ KURDISTANÊ DAVÊJE !

Kemalistên faşîst yên ku ji têkoşîna çekdarî ya ku PKK di heyva Tebaxê sala 1984 de li Kurdistana Bakûr (Kurdistana Tirkiyê) destpêkir re digotin (bêser û bar, 4-5

eşqiyayên talanker" in, têgihîştin ku wana li dij birînên ku ji şerkerên netewekar yên HRNK girtin, bivirê xwe li kevir xistine, şerê Iran û Iraqê jî ji bo Iranê pêşve çûyên girîng anîne û li Kurdistana Başûr Hêzên Kurd yên xudmuxtarî dij Iraqê ku di şer de peritî bû dager zû de xistibûn destê xwe.

Bi serketinên li van herdu perçên Kurdistanê ku bi pêkanîna rêxistinên netewekar yên Kurd PKK (Partiya Karkerên Kurdistan), PDK (Partiya Demokrat ya Kurdistan) û YNK (Yekitiya Nistimani Kurdistan) amade bûn, bi taybetî jî ji aliyê çînên serdest yên Tirk ku hebûna Pirsa Kurda qebûl nake, bi duristiya xwe û bi temamî giraniya xwe careke din bi nû ve hat ket gotara rojê ya rayê gelemperê herêm û cîhanê.

Kemalistên faşîst, yên ku tecrüba ittihat û terakki berdewam dike ku di Imparatoya Osmani de di hingilma şerê parvekirinê yê yekemîn de netewa Ermenî bi barbarî serjêkir û yên ku şûnde man jî surgûna Suriyê kir ku netewekê biqedîne, ji alîkî ve bi bîranînên serhildana Şêx Said, Dêrsim, Agirî, Palo uhw. yên Kurd veciniqîn û ber ji Perçebûna "dewleta Tirk ya dawîyê" bigrin, ji aliyê din weke li Lozan, Hatay û Qibrisê daxwazên xwe yên îlheqî raxistin, "firsend ev firsendaye" tixubê xwe yên "Misak-i Milli" bi armanca ta nava Iraqê fireh bikin, beşekî girîng yê ordiya faşîst ya Tirk li Kurdistanê seferber kir.

Bayê zilmê ku Kemalîstên faşîst îro li her çar dorên Kurdistanê berdidin, kulîlkên ji nû ve şiyarbûna zanyariya netewa Kurd dihejîne. Ordiya faşîst ya Tirk bi êrişên xwe yê hewayî li Kurdistana Başûr herêma polîtîka xwe ya qirkirinê fireh dike. belê heylo! Axa Kurdistanê çawa ji zivistanê re bi berxwedan e, netewa Kurd jî dij van zilmê, êrişên qirkirinên amade ye.

NETEWA KURD NAHA JÎ BI RÊK Û PÊKA KOCA ZORÊ DIXWAZÊN BÊN TUNEKIRIN !

Kemalîstên faşîst bi zilm, lêdan û qetilkirinên ku digêhêjin qirkirinan qîma xwe naynin. Weke di her demê de îro jî piştî zilm û qirkirinê dest bi pêkanîna ku di kevneşopî de dajo ji bo polîtîka xwe ya sirgûnê, di bin navê koçkirinê de netewekê tunebikin.

Ji sazbûna dewleta Tirkiyê virde li Kurdistane Bakur piştî derketina her serhildanê li dû qetilkirin û qirkirinê pêk anîna sirgûnan, li nava Anadoliyê gundên Kurda li ser safiran pêdandi ye.

Kurdên ku li Kurdistanê li herêmên fireh hê şepal, ciyên ku nikarên bi hêsanî bên kontrolkirin ji welatê dê tên qetandin û li rojava tên bicî kirin ku hoyên meriv karibe wana hîn bi hêsanî bipêşêfe û bike Tirk çêbikin;

Li Kurdistana Bakur ciyên ku bi akama koça zorî ve vala bibin Bulgar û Efxanên ku ji ber bindestiya sosyal-faşîzmê reviyane û hatine Tirkiyê, macîrên şovenîstê Tirk yên ku bi anti-komunistî xwedî bûne bicî bikin û nufûsa vê herêmê bikin Tirk; Piştgiriya gel ji bo hêzên netewekar û şoreşger yên ku li herêma şepalên Kurdistana Bukar dij dewleta Tirk ya faşîst têkoşîna aktif didin tunebikin;

Dema ku ordiya Tirk ya faşîst dest bi işxala Kêrkûk û Mûsûlê kir paş cepê xwe li Kurdistanê bigre qewîmê... wv.

Evana hinek rastî ne ku di bingeha Kemalîstên faşîst de ku bi carekê ve "Daristan perwer" bûn. Ango Kemalistên faşîst bi mena "Daristan parastinê" dixwazin qanûnên xwe yê hov bikar bînin.

Divê xweza bê parastin. Tê xuya Kemalistên faşîst ev derihandine... Lê belê ya ku ew nikarin bideribînên û ta ku bi zimanê ew jê fêmbikin neyê gotin jî wê nikaribin bideribînin, dest bi tunekirina netewekê bi qirkirin û sirgûnan tê çi manê û diyeta vê ciy e.

Proletarya Kurd û Tirk, koma xebatkaran wê bibe di rêxistinên xwe yên meyan de di pêşengiya partiyên Bolşewîk de werin cem hev, ji Kemalistên faşîst û ji çînên serdest yên Tirk re ev tê ci manê bi zimanekî ku ew jê fêmdikin bêjin û diyeta vê bi darpe zorê dewleta Tirk bi erdê ve bikin yek û di demeke dûr an jî nêzîk de ji çinênen serdest yê Tirk bistînin!

Baweriya me ya nahêje û têkoşîna me ya bi bîr û bawerî di vî alî de ye!
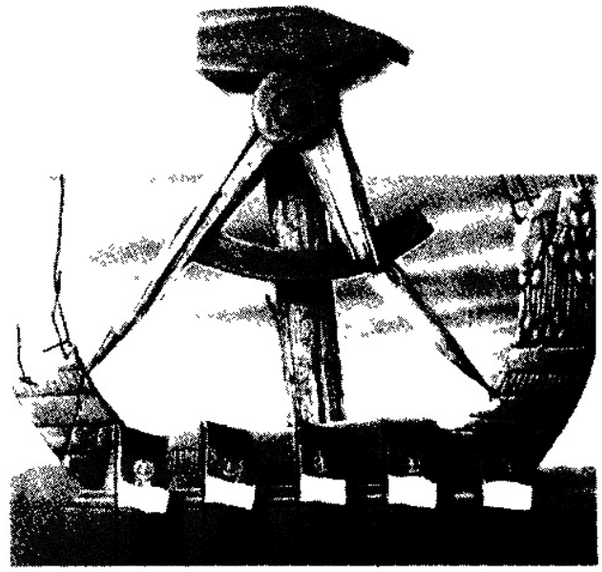
Dûmahîk Heye ■